

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a novel

until then

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICALEA SMELTZER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

O ZAMANA KADAR

MICALEA SMELTZER

Telif Hakkı © 2024 by Micalea Smeltzer

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Designs Formatlama: Micalea

Smeltzer

Düzenleme ve Düzeltme: VB Edits

CONTENTS

Önsöz

1. Izzy_
2. Izzy_
3. Izzy_
4. Derrick
5. Izzy_
6. Derrick
7. Izzy_
8. Derrick
9. Izzy_
10. Derrick
11. Izzy_
12. Derrick
13. Izzy_
14. Derrick
15. Izzy_
16. Derrick
17. Izzy_
18. Derrick
19. Izzy_
20. Derrick
21. Izzy_
22. Derrick
23. Izzy_
24. Derrick
25. Izzy_
26. Izzy_
27. Derrick
28. Derrick
29. Izzy_
30. Izzy_
31. Izzy_

32. Izzy.

33. Derrick

34. Izzy.

35. Derrick

Epilog

Sonsöz #2 Teşekkür

PROLOGUE

IZZY

KAMERALAR DURMADAN YANIP SÖNÜYOR, arkamdaki paparazzi her ünlüye "bu tarafa bak" ve "bana doğru dön" diye bağılıyor, sanki bu kargaşada benim kim olduğumu anlayabilecek biri varmış gibi.

Neredeyse her adımda bir başka kişiye çarptığımda özür dileyerek kalabalığın arasında dolaşıyorum.

Umutsuzca, ünlülerin dedikodu ve haber kanalı The Tea adına kırmızı halıda röportaj yapacağım görevime gitmek için savaşıyorum. Bu, onları burada temsil ettiğim üçüncü yıl ve yine de sinirlerim bozuluyor.

"Terliyor muyum?" Ben soruyorum. "Terlediğimi hissediyorum."

Gösterinin prodüksiyonunda çalışan ve bugün beni gölgeleyen asistan Carla, hızlı bir değerlendirme yapacak kadar durakladıktan sonra devam etmem için beni dürtüyor. "Terli görünmüyorsun. Neredeyse geldik."

Bluetooth kulaklığıyla konuşuyor ama kelimeleri çıkaramıyorum. Kaosun içinde anlamsız bir ses gibi geliyor.

Yıllar önce, vlog'uma başladığımda, bu tür fırsatları hayal etmeye asla cesaret edemezdim. Umut etmek için çok fazla gibi geliyordu. Ancak vlog'um daha popüler hale geldikçe ve sosyal medya takipçilerim arttıkça aldığım teklifler de arttı. "İşte geldik." Carla, The Tea'nin kurulduğu yeri gösteriyor

halıda, kamerada ve her şeyde.

Birkaç saniye içinde mikrofonum hazır oluyor ve röportaj yaptığım kişilere vermem için ayrı bir mikrofon veriliyor.

Ünlüler geldikçe işler iyi gidiyor. En sevdiğim aktörlerden biri olan Samuel Owens ile altıma işemeden röportaj yapmayı bile başardım, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Çok geçmeden, dünyanın en büyük pop yıldızı Lux, adeta bir parıltı denizinde yüzerek ve etrafımızdaki ışıkları yansıtan pırıltılı gümüş bir elbise giyerek bana doğru geliyor.

Carla elimdeki kartı alıyor ve yenisiyle değiştiriyor.

Sakin ol, Izzy. O sadece bir insan.

Lux benim tek boynuzlu atlarımdan biri. Hemen hemen herkesten daha fazla tanışmayı hayal ettiğim bir ünlü. Henüz yirmi iki yaşındayken, listeleri alt üst eden şarkıları ve albümleri ve eşsiz bilet satışlarıyla son zamanların en iyilerinin çoğunu geride bırakarak uber yıldızlığa ulaştı bile.

Kalbim hızla çarpıyor, boğazımı temizliyorum. "Lux, bu gece The Tea ile sohbet ettiğin için çok teşekkürler. Harika görünüyorsun. Üzerindeki kim?"

Bu sorudan nefret ediyorum ama sormam gereken bir soru.

Elbiseye küçük bir gülümsemeyle bakıyor, ancak gözlerinde saklayamadığı bir kızgınlık parıltısı var. Ama başı eğik olduğu için kamera muhtemelen bunu kaçırmıştır. "Bu Gucci."

Bir gülümseme yapıştırıyorum. Tea'nın sormamı istediği sorular yüzünden bu görüşmenin kötüye gitmesi isteyeceğim son şey. Elimdeki dizin kartına bakıyorum.

"Turnede olmazsa olmaz makyaj ürününüz nedir?"

Lux, sahte gümüş kirpikleri yanağına doğru yayılırken aynı küçük, neredeyse yavan gülümsemeyi sürdürüyor. "Şu sıralar bu gül renkli dudak yağına bayılıyorum. Ve hayır, markasını bilmiyorum. Makyaj sanatçımın kullandığı bir şey."

Dudağımı ısırdım. "Um..." Boğazımı temizliyorum. Tanrım, bu zaten bir felaket. Carla dirseğimi sıktı,

bana devam etmemi hatırlatıyor.

Ellerim titriyor, çünkü Lux çoktan bizden uzaklaşmaya başlamıştı, indeks kartındaki soruyu düşünmeden okuyorum. "The Wild grubundan Cannon Rhodes'la çıktığınız doğru mu?"

Lux dudaklarını büzüyor, gözleri neredeyse sarı saçları kadar buz gibi oluyor. "Elbisem ve makyajım ya da kiminle yatıp yatmadığım ne tür bir önem taşıyor?"

"İ-"

"Bazı konuların yasak olduğunu defalarca belirttim, ama siz muhabirler hala ısrar ediyorsunuz-"

Bön bön bakıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ben bir-"

"O küçük kartında sırada ne var?" diye soruyor alaycı bir tavırla. Lux'ın bu şekilde davrandığını hiç görmemiştim. Onu gördüğüm her röportajda eğlenceli ve neşeliydi.

"I..." Başımı eğiyorum, bir sonraki soruyu okuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kamera karşısında yaltaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. "Turnede bir hastaneden ayrıldığınıza dair haberler var. Kürtaj yaptırdığınıza dair söylentilerin bir geçerliliği var mı?"

"Bu kadar yeter." Bir elini kaldırarak aramıza bir duvar ördü.

Kızgınlığını anlasam da azarlama karşısında gözlerim yaşardı. Sürekli olarak ne giydiğim, kiminle çıktığım ya da vücuduma ne yapıp yapmadığımla ilgili sorulara cevap vermek istemezdim. Bu saldırgan ve istilacı. Tea her zaman bu tür sorulara eğilimli olmuştur, ancak hiçbir zaman az önce söylediğim kadar istilacı sorularla karşılaşmadım.

Lux beni kürtajla ilgili olandan daha kötü hissettiren son soruyu sormak zorunda kalmaktan kurtararak çekip gidiyor.

O uzaklaşırken, midemdeki bulantıya rağmen gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Görüşmem gereken başka insanlar var ve cesur bir yüz ifadesi takınmalıyım.

SAATLER SONRA, ayaklarım topuklu ayakkabılarımdan şişmiş ve gözlerimin altında soğuyan lekelerle, sevgili Maltese'm Wonton'la yatağa giriyorum. Ve tüm sağduyuma rağmen - ve Çay'ın muhtemelen bunun için kafamı koparacağını bilerek- Lux'a bir DM gönderiyorum.

Kulağa hoş geldiğini düşündüğüm bir mesajda karar kılmadan önce yanıtımı birkaç kez yazıyor, siliyor ve yeniden yazıyorum.

@izzy_james: Merhaba Lux. Bu gece için en içten özürlerimi sunmak istiyorum. Sorular yersizdi ve onları önceden okuyup veto etmediğim için suç benim. Hayatımı sosyal medyada paylaşan bir kadın olarak, özel hayatınız hakkında istilacı sorular sorulmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Sizin için bunun bir parçası olduğum için çok üzgünüm. Müziğinizin ve yaptığınız her şeyin gerçek bir hayranıyım. Umarım farklı koşullar altında tekrar görüşebiliriz.

Mesaj gönderildikten sonra kendimi telefonumu kapatmaya zorluyorum. Aksi takdirde bütün gece çeşitli sosyal medya uygulamalarında gezinerek mülakat felaketiyle ilgili dedikodular arayacak ve Lux'tan gelecek yanıtı merakla bekleyeceğim. Mesajı görme ihtimali çok düşük ama yine de umut etmek zorundayım.

Nihayet uyandığımda saat on bire yaklaşıyordu. Bu kadar geç uyumak benim için alışılmadık bir durum ama sabahın erken saatlerine kadar dışarıdaydım. Wonton, neyse ki, benimle uyumakta bir sorun yaşamadı. Yanımda kıpırdanıyor, yavaşça uyanıyor ve burnumu yalıyor. Sonra keskin bir havlama sesi çıkardı - dışarı çıkmak istiyordu.

Yataktan çıkıyorum ve bornozuma sarındıktan sonra sürgülü cam kapıyı açıp onu dışarı çıkarıyorum, ben de banyoya gidiyorum. Yatağımın etrafında dönerken telefonuma bakıyorum.

Komodinin üzerinde durduğu yerde, kendime tekrar açmadan önce en az beş dakika beklemem gerektiğini söylüyorum.

Ellerimi yıkadıktan sonra yatak odasına geri dönüyorum ve Wonton'u kapıyı pençelerken buluyorum, tekrar içeri alınmaya hazır. İçeri girdiğimde, kahvaltısını yapmak için doğruca odadan çıkıp mutfığa koşuyor. Bu kadar küçük bir köpek için son derece otoriter. Telefonumu kapıp bornozumun cebine sokuyorum ve sıkı sıkı tutuyorum. Mama kabını yere koyup kahveyi hazırladıktan sonra nihayet sosyal medyayı kontrol etme isteğime yenik düşüyorum.

Uygulama yüklendiğinde ve bildirimlere gittiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

@luxonator3000: Lux'a bu soruları nasıl sorarsınız? Çok kabasın.

@brielle_luvs_lux: Bunu yaptığına inanamıyorum. Vloglarını yıllardır seviyorum ama takibi bırakıyorum.

@izzyjamessucks: Kızımızın peşinden böyle gelme. İPTAL EDİLDİ.

Son birkaç yazıma yorum üstüne yorum geliyor, hepsi de ne kadar berbat olduğumun bir çeşitlemesi. Takipçi sayım şimdiden üç bin azaldı. Büyük ölçekte çok bir şey değil ama canımı yakmaya yetiyor.

DM'lerim yine aynı şeylerle dolu, ancak Lux'tan gelen bir mesajın beklediğini görüyorum. Mesaja tıkladığımda kalbim hızla çarpıyor ve ellerim titriyor.

LUX: Özrünüzü takdir ediyorum. Soruların doğrudan sizden gelmediğini anlıyorum, ancak bir dahaki sefere onları önceden incelemenizi şiddetle tavsiye ederim. İyi şanslar dilerim,

Lux.

Sonra, neredeyse kırk dakika sonra, ondan bir mesaj daha geliyor.

@LUX: Röportajımız viral oluyor. Ekibim konuyla ilgileniyor, çünkü açıkçası ben de sizin gibi bunun yayılmasını istemiyorum. Hayranlarım zaten senin peşinde, bu yüzden şimdi sana bir özür borçluyum gibi görünüyor.

Bir açıklama yapacağım ve bunu temizlemeye çalışacağım.

Yorgun görünen Lux'ın soruların bana değil doğrudan The Tea'ye ait olduğunu açıkladığı hikayelerine tıklıyorum. Hayranlarından bana saldırmanın yarardan çok zarar getirdiğini ve özel olarak konuştuğumuzu anlamalarını rica ediyor.

Kalbim parçalanıyor. Onun çabaları ne olursa olsun, yeterli olmayacak.

Onun şöhret seviyesi ve hayranlarının ona olan tutkusuyla değil.

Takipçi sayım düşmeye devam ettikçe, uğruna çok çalıştığım her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gitmesini izliyorum.

Ve artık vlogum ya da sosyal medya takipçilerim olmadan kim olduğumu bilmiyorum.

IZZY

Mayıs
Üç ay sonra

Ünlü bir röportaj yüzünden İPTAL EDİLMEK kesinlikle bingo kartımda yoktu, ama işte buradayız.

Yorum üstüne yorum, etiket üstüne etiket karıştırıyorum. Her biri bana Lux'a sorduğum sorular yüzünden ne kadar korkunç bir insan olduğumu hatırlatıyor. Sanki bu soruları soran benmişim gibi. Ve sanki dün olmuş gibi. Üç ay oldu ve Lux'ın kendisi bile beni savunmaya geçti ve hayranlarına beni taciz etmeyi bırakmaları için yalvardı. Ama Luxonator'lar boş durmuyor ve ben hala bir numaralı düşmanım.

"Ver onu bana." En iyi arkadaşım Finneas telefonumu elimden kaptığı gibi çantasına tikiştiriyor. "Yorumlara bakmayı bırakmalısın. Bu sağlıklı değil."

"Elimde değil." Son zamanlarda fazlasıyla aşına olduğum keder duygusu içime sızarken, kalbimle birlikte omuzlarım da çöküyor. "Ne paylaştığının ya da ne söylediğimin bir önemi yok, her zaman saldırmaya hazırlar."

Sosyal medya platformumu sıfırdan kurdum ve şimdi yirmi yedi yaşımdayım, milyonlarca takipçim var.

tüm platformlar.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" diye soruyor ama kendi sorusuna cevap vermeden önce benim cevap vermemi beklemiyor. "Bir margarita. Ve yorumlarınızı devre dışı bırakmak için."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Dudaklarıma parlatici sürüp birbirine bastırıyorum. "Algoritmayı bozar."

Los Angeles şehir merkezindeki favori taco mekanımızın garsonuna el sallıyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Siyah saçlı kadın gülümseyerek soruyor.

"Evet," diyor Finneas. "İki donmuş margarita lütfen. Cips ve guac. Ve-" Sanki buraya milyonlarca kez gelmemişiz gibi menüyü inceliyormuş gibi yapıyor. Sanki her seferinde aynı şeyi sipariş etmiyormuşuz gibi. "Al pastor tacos'unuzdan iki sipariş."

Başını sallayarak defterine bir şeyler karalıyor. Sonra menülerimizi alıp ortadan kayboluyor.

Dirseklerimi masaya dayayıp yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum." İncindim. Utanıyorum. Kızgınım. Yine de.

"Bu senin hatan değil, düğün çiçeği. Eninde sonunda olacaktı."

Göğsüm korkuyla geriliyor. "Bütün internet benden nefret mi ediyor? Bunun olması kaçınılmaz mıydı?"

"Belki tüm internet değil ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Belli bir popülerlik seviyesine ulaştığınızda, sizi aşağı çekmek isteyen insanlar her zaman olacaktır. Acı gerçek şu ki, dünyada başarılı bir kadından daha fazla nefret eden kimse yoktur. Diğer kadınlar bile. Röportaj saçmalıktı. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Lux bile biliyor. İnsanlar eninde sonunda hayatlarına devam edecekler."

Bu konuyu her tartıştığımızda olduğu gibi içimde biriken duyguları yutuyorum. "Sanırım."

Normalde pozitif olmakla gurur duyarım. Olaylara iyi tarafından bakmayı severim. Röportajdan sonraki günlerde, tartışmanın sona ereceğinden ve

değiştirildi tarafından yeni sulu Dedikodu
içinde haftalar. Luxonator'ların
azmini hafife almışım.

Sunucumuz içkilerimizi bıraktığında, benimkini kaptım ve emdim.

"Dur bakalım." Finneas bardağı elimden aldı ve bardak altlığının üzerine koydu. "Biraz yavaşlayalım."

"Ona ihtiyacım var." Ona uzanıyorum, ama onu masanın kendi tarafına, benim ulaşamayacağım bir yere sürüklüyor.

"Sizi buraya sarhoş olasınız diye davet etmedim, sadece biraz kafanız güzel olsun diye."

Alt dudağım dışarıda, ofluyorum. "İyi olacağım, söz veriyorum."

Finneas bana bakıyor, sözlerimdeki samimiyeti tartıyor, sonra içkimi geri uzatıyor.

Bu kez onunla göz temasını sürdürürken daha küçük bir yudum alıyorum.

Başımı okşamasını ve "İşte benim iyi kızım" demesini beklerdim.

"Bunların hepsi eninde sonunda unutulacak. Bir yıl sonra geriye dönüp bakacağız ve güleceğiz."

Buna gülebileceğimden emin değilim. Tüm bu olaydan dolayı çok sarsıldım. İnsanlar internette en akıl almaz şeyleri söylüyorlar. Sanki konuştukları insanların gerçek olduğunu ve duyguları olduğunu unutmuşlar gibi. Ya da belki unutmuyorlar. Belki de hiç umursamıyorlar.

"Umarım öyledir," diyorum şüphelerime rağmen.

"Neden bir süreliğine kız kardeşini ziyarete gitmiyorsun? Los Angeles'tan uzaklaş. Şu anda burada mutlu değilsin ve seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Haklı. Önümüzdeki birkaç ay içinde kız kardeşimi ziyaret etmeyi planlamıştım ve birkaç hafta içinde gitmeyi planladığım marka gezisine davetiyem iptal edildiğine göre, fazlasıyla zamanım var.

İnternetteki troller ve hatta sosyal medya sektöründeki insanlar bana cinayet işlemişim gibi davranıyor, oysa gerçekte tek yaptığım bana verilen ve sormam için talimat verilen soruları okumaktı. The Tea bile sözleşmemizi kısa kesti, sanki

tüm bu fiyaskonun suçlusu onlar değil. Bir avuç kaltak.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Birkaç aylığına uzaklaşmak iyi olurdu."

"Aylar mı?" diye sorar, ağzı açık bir şekilde. "Bir hafta demek istedim. En fazla iki."

Omuz silkiyorum. "Orayı seviyorum ve kız kardeşimi özlüyorum. Burada herhangi bir yükümlülüğüm yok. Şu anda video bile çekmiyorum, yani zamanım var."

Finneas kaşlarını çatır. "Ama seni özleyeceğim." "Ziyarete gelebilirsin."

Kaşlarını indirmiş, margarita bardağının kenarından beni değerlendiriyor. "Maine'de mi?"

"Burası yabancı bir ülke değil. Öyle olsa bile pasaportunuz var."

İç çekişi dramatikten başka bir şey değil. "Ama çok uzak." "Vay canına. Ben de beni sevdiğini sanıyordum."

Dilini dışarı çıkarır. "Bunu düşüneceğim."

Akşam yemeğinden ayrıldığımızda, hoş bir şekilde kafam güzeldi, sarhoş değildim ve bir nebze daha iyi hissediyordum.

Yine de yatmadan önce uçak biletimi ayırttım.

IZZY

Dünyada ruhumu Parkerville, Maine kadar rahatlatan başka bir yer yok.

Kız kardeşimin neden ziyaret bile etmeden burayı seçtiğini anlayabiliyorum. Küçük bir sahil kasabası ve deniz kenarında pastoral bir yaşamı çağrıştırıyor.

Kaldığım süre için kiraladığım RAV-4'ü -evdeki BMW'mden çok farklı olarak- şehre doğru sürerken radyoyu kapatıyorum. İmzaladığım sözleşmede kiraladığım araçta sigara içilmeyeceği yazmasına rağmen kumaş koltuklar hafiften sigara kokuyor.

Kasaba sınırları görüldüğünde dudaklarıma yayılan gülümseme kontrol edilemez bir hal alıyor. Neredeyse o anda kendimi görüşme gecesinden beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum.

Camı açıp tuzlu okyanus havasını içime çekiyorum.

Home.

Ben de böyle hissediyorum, ait olduğum yere dönüyormuşum gibi.

Ana Cadde'ye döndüğümde, kız kardeşimin Color Me Happy adlı dükkânının yanına park etmem sadece bir dakika sürüyor.

Yolcu koltuğundan köpek çantasını aldım ve Wonton'u dışarı çıkardım.

"Hadi tuvalete gidelim," diye mırıldanıyorum sevgili Maltese'me.

Bacağını çöp konteynerine uzatarak hızlıca işini bitiriyor ve işi bittiğinde onu kucağıma alıp başını öpücüklere boğuyorum, kabarık beyaz tüyleri burnumu gıdıklıyor.

"Hadi Via Teyze'yi görmeye gidelim."

Son ziyaretimde kız kardeşim bana sanat mağazasının üstündeki dairesinin anahtarını verdi ve istediğim zaman kullanmam için ısrar etti.

Göğsüm sıkışıyor. Umarım bunu kastetmiştir.

Arabası sokakta olmadığına göre muhtemelen erkek arkadaşındadır. Ondan on bir yaş küçük, delicesine seksi ve onun için kesinlikle mükemmel. Eski kocasıyla ilişkisinin bitmesinden sonra yürüdüğü zemine tapan birini hak ediyor.

Kapının kilidini açıp içeri ittiğimde, tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Aman Tanrım." Elimi gözlerime, zavallı masum gözlerime götürüyorum.

İçeri girdiğimde Reid şehre giderken kız kardeşimi tezgâha yaslanmış halde bulmayı beklemiyordum.

Hayır.

Ürpererek merdivenlerden aşağı koşuyorum, Wonton'u göğsüme sarıyorum, ağır valizimi yanımda taşımadığım için minnettarım.

Wonton'u çabucak çantasına geri koyuyorum, sonra arabayı çalıştırıyorum, oradan çıkmaya hazırım. Ama bunu yapamadan Via kapıma dayandı.

"Izzy." Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş bir halde cama vuruyor. "Çok özür dilerim."

Camı indirirken erkek arkadaşının poposunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Sorun değil. Evde olduğunu sanmıyordum, o yüzden kendim girecektim. Bilirsin, anahtar falan." Kanıt için lazımmış gibi anahtarı tutuyorum.

"Geleceğini mesaj attığında, ertesi gün değil de gelecek hafta ya da gelecek ay demek istediğini sanmıştım. Arabam Reid'de." Kelimeler ağzından hızla döküldü. "Bazı şeyleri almak için onun yanına geldik ve... dikkatimiz dağıldı."

Çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor ve Reid'i Via'nın dairesinin açık kapısında, gömleksiz, kot pantolonunu yukarı çekmiş ama hala düğmeleri açık bir şekilde dururken bulduğumda iç geçiriyorum.

"Hey, Izzy." Sırıtarak bir elini sallıyor.

Bu adamı utandırmanın mümkün olduğundan emin değilim.

"Merhaba, Reid." Via'ya, "Şimdilik handa kalacağım."

dedim. "Bekle." Dudaklarını büzüyor, burnu kırışıyor.

kafa karışıklığı. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Yaz boyunca." Ya da sonsuza kadar, çünkü iptal edildim.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "O kadar uzun mu?"

"Mhm." Ona bu fiyaskoyu açıkladım ama sosyal medya konusunda tamamen beceriksiz olduğu için her şey kafasının içinde kaldı.

"Reid gidiyor. Lütfen kal. Handa kalman aptallık olur."

Görünüşe bakılırsa, burada kalmak benim için berbat bir fikir. Via ve Reid'in neden henüz birlikte yaşamadıklarını bilmiyorum ama kız kardeşime ağırdan almak istediği için saygı duyuyorum. Çok genç yaşta evlendi ve bak nasıl sonuçlandı.

"Evet." Hâlâ kapının yanında duran gömleksiz Reid'e başımla selam veriyorum. "Gidecekmiş gibi görünüyor."

Kaşlarını çatarak onu içeri kovuyor. "Gitmesini sağlayacağım."

"Sorun değil." Hayal kırıklığı içimde titreşiyor ama yüz ifademi hafif tutuyorum. "Beni beklemiyordunuz. Şimdilik handa kalacağım ve bir şeyler düşüneceğim."

Han şirin ama burada kalmayı planladığım süre için harika bir çözüm değil. Tek kişilik bir odaya mahkum olmak işkence olur.

"Izzy, ben ciddiym, lütfen kal."

"Dinle." Nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Sana karşı dürüst olmak gerekirse, az önce gördüklerimden sonra, kusmadan dairene girebileceğimden emin değilim."

Kaşlarını çatarak, "Yeterince adil." diye mırıldandı.

Açık pencere çerçevesinin üzerinde duran elini okşuyorum. "Yine de senin adına çok mutluyum."

Via gülüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Teşekkürler. Yakında özel birini bulacaksın."

Kelimeler çarpınca kalbim sıkışıyor. Bundan pek emin değilim. Los Angeles'taki erkekler inanılmaz derecede kibirlidir. İğrenç bir şekilde. Kadınların çoğu da öyle. Elbette, ben de azıcık botoks ve dudak dolgusu yaptırdım ama Melekler Şehri'ni evi olarak gören çoğu insan aşırıya kaçıyor. Dahası, henüz birini kendisinden daha çok sevebilen tek bir kişiyle bile tanışmadım.

Birinin her şeyi olmak istediğim için beni affet.

Potansiyeli olan bir adam bulmaya çalıştım, ama ne zaman gerçekten iyi biri olabileceğini düşündüğüm birini bulsam, bir de baktım ki, parıltısı sönüyor ve beni bir tür bağlantı için kullanmaya başlıyor.

Los Angeles'ta insanların aşılmaması gerektiğine inandıkları tek bir çizgi bile yok.

"Ben gidiyorum," dedim ona. "Gidip odaları var mı diye bakmam lazım."

"Tamam ama yazları burası çok yoğun oluyor, eğer doluyrsa geri gel. Benimle kal."

"Yapacağım."

Yapmayacağım.

İki saat sonra kendimi asistanımın dairesinde buldum. Layla'yı işe almam tamamen tesadüftü. Belki de düpedüz ürkütücüydü, çünkü kız kardeşimin şu anda evim dediği aynı küçük kasabadan. Asistana ihtiyaç duyduğum tüm işler sanal ortamda gerçekleşiyor, bu yüzden arayışımı Los Angeles ile sınırlamadım. Layla, e-postalarımaya yanıt vermede, programımı yönetmede ve hatta çok meşgul olduğumda ara sıra video düzenlemede bana yardımcı olan bir nimet oldu.

"Bu var olan en lümpen kanepeler." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sirtın sabah sana bağırarak."

Wonton'u yere bıraktığımda hemen kanepenin köşesini koklamaya başlıyor.

Layla'nın küçük kızı ortalıkta yok. Saatin geç olduğuna bakılırsa, muhtemelen çoktan yatmıştır.

"Pütürlü bir kanepeler, düşündüğüm park bankından daha iyidir."

Kalacak bir yer için çaresizce onu aradığımda Reid ve Via'nın durumunu anlattım. Reid onun küçük kardeşi olduğu için epeyce ağzını tıkadıktan sonra, kanepede uyumam sorun olmadığı sürece onunla kalabileceğime söz verdi.

Han, zamanın sonuna kadar ya da yaz boyunca (hangisi önce gelirse) doludur.

"Sana bir yastık ve battaniye getireyim." Layla bununla birlikte küçük, karanlık koridorda gözden kaybolur.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Dairesi küçük, bu yüzden beni ağırlaması ideal değil, ama gözünü bile kırpmadı.

Gerçi bu uzun vadeli bir çözüm değil. Bir ya da iki geceden fazla burada kalıp yer kaplayamam. Los Angeles'a dönmek zorunda kalabilirim.

Bu düşünce göğsümü daraltıyor. Çılgılık atmak istiyorum.

Yıllar önce Los Angeles'a taşındığımda, sosyal medya kariyerim için fırsatlarla doluydu ve işimi kurarken edindiğim arkadaşlarımdan çoğu da orada yaşıyordu. O zamanlar ne kadar sevmiş olsam da, son birkaç yıldır aynı çekiciliğe sahip değil.

Layla bir yığın battaniyeyle dönüyor ve yastıkları almak için geri dönmeden önce onları kanepenin kenarına koyuyor.

Odayı gözden geçirirken Wonton mutfak dolabına doğru hırlayarak dikkatimi ona çekiyor. Bazen onun köpek aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Mutfak dolabı neden bu kadar tehditkâr?

"Pekala, elimdekinin hepsi bu."

Kalbim hafifliyor, yastıkları gülümseyen Layla'dan alıyorum. "Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Yarın başka ayarlamalar yapmaya çalışacağım."

"Aç mısın?"

"Ben iyiyim." Ona umursamaz bir el sallıyorum, ama aynı zamanda midem guruldayarak benimle çelişiyor.

Layla gülerek buzdolabının yanına gider. Buzdolabının yüzeyi bir dizi magnet ve aile fotoğrafıyla kaplıdır. "Kraft mac 'n' cheese artığım var, tabii ki prenses şeklinde. Eğer sandviç istersen hindi ve jambon da var."

Midem yine gurulduyor. "Ben peynirli makarna alacağım."

Ben çarşafı ve battaniyeleri kanepeye yerleştirirken Layla mikrodalgada ısıtıyor.

Çalıştıkça günün yorgunluğu üzerime çöküyor. Sık sık seyahat ederim ve normalde bu beni korkutmaz ama Lux fiyaskosundan sonra ne yaparsam yapayım kendimi hiç hissetmediğim kadar yorgun buluyorum.

Derme çatma yatağım hazır olduğunda, Layla sıcak kaseyi bir çatalla birlikte tezgâhın üzerine bırakıyor. "Benim duşumu da kullanabilirsin."

"Tanrı seni korusun." Dolapların yanına yanaşıyorum ve bir kolumu formikanın üzerine koyuyorum.

Gülümseyerek tezgâhın kenarına tünüyor ve makarnayı yiyip bitirmemi izliyor. "Nasılsın? Ve bana karşı dürüst ol."

Layla, e-postalarım ve mesajlarım baktığı için nelerle uğraştığımı herkesten daha iyi biliyor.

Midem bulanıyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Dudakları sempati ile aşağıya dönüyor. "Benimle konuşabilirsin. Dinlemekten mutluluk duyarım."

"Biliyorum." Yemeğimden bir ısırık daha alıyorum. "Ama zaten ayrıntıların çoğunu biliyorsun. Takipçi sayısı, marka

Kaybettiğim anlaşmalar. Eskiden YouTube videoları çekmeyi çok severdim ama artık bu bile eğlenceli değil."

Eskiden keyif aldığım şeyler beni endişeli ve stresli hissettiriyor.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Eninde sonunda geçecek."

Ben de öyle düşünmüştüm ama şimdiye kadar bunun gerçekleşmiş olacağını tahmin etmişim. Bunun yerine, internet trolleri röportajdan kesitler içeren yeni videolar düzenlemeye devam ederek nefret ateşini körüklüyor.

Rekor bir sürede prenses şeklindeki yemeğimi bitirdim. Kaseyi çabucak durulayıp bulaşık makinesine yerleştiriyorum. "Sakıncası yoksa," diyorum iç çekerek, "duş alıp yatağa gideceğim. Ya da ... kanepeye."

Banyoya gidişimi izlerken gözlerindeki sempati, göğsümde kalıcı bir ağrıya dönüşen şeyi daha da keskinleştiriyor.

Duştan çıktığımda Layla çoktan yatmıştı ve Wonton yastığının üzerinde uyuyordu. İç çekerek onu yanıma aldım ve uzandım.

O haklı. Kanepe berbat. Ama kendimi birkaç dakika içinde uykuya dalarken buluyorum.

IZZY

POKE.

Dürt.

Dürt.

Tek gözümü açtığımda Lilibet'in sırtarak işaret parmağını uzattığını ve tekrar yanağıma sokmaya hazırlandığını görüyorum.

"Merhaba, Lili." Bir iniltiyle doğrulup oturdum ve ağızımdaki salyayı sildim.

Küçük kız başını eğiyor ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden bizim kanepemizde uyuyorsun?"

"Lili," diye sesleniyor Layla koridordan, elleri kalçalarında. "Bırak da uyusun demiştim sana."

Lili başını çevirip annesiyle yüzleşirken kaşları havaya kalkıyor. "O zaten uyanıktı."

Başını geriye atan Layla ofladı. "Elbette öyleydi."

Wonton, nihayet kargaşadan uyanmış, yips, Minik bedenini Lili'ye doğru fırlatıyor ve onu öpücük yağmuruna tutuyordu.

İkisi birbirini severken ben de gözlerimi ovuşturarak vücudumun canlanmasını istiyorum. Ne yazık ki işe yaramıyor. Sadece bir ya da beş espresso bunu yapabilir.

Layla o gün için giyinmiş, mutfağa giriyor. "Pastırma ve yumurta kulağına hoş geliyor mu Izzy?"

Minnettar bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Kulağa lezzetli geliyor."

Temiz kıyafetlerimi giydim ve Wonton'u tuvaletini yapması için dışarı çıkardım. Sonunda bacağını kaldırıp işemeden önce bir ışık direğini koklayarak çok uzun zaman geçiriyor. Çocuklar.

İşi bittiğinde, arka ayaklarıyla çimleri tekmelediğinden emin olur.

O işini bitirmek için bir yer ararken ben de telefonumu açıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Finneas'tan bir dizi mesaj var. Şaşırtıcı değil. Kız kardeşimden de birkaç mesaj var. Hatta Reid'den gelen bir mesaj beni kahkahalara boğuyor.

Kıçımı gördüğün için üzgünüm, diyor.
Gördüklerinin en iyisi, değil mi?

Başımı sallayarak orta parmak emojisiyle karşılık veriyorum. Hemen ardından o da ağlayarak gülen bir emoji gönderiyor. En azından birimiz bu durumdan dolayı travma yaşamıyor.

Daha sonra Finneas'a cevap veriyorum ve kontrol etmediğim için özür diliyorum. Ayrıca konaklama durumu hakkında bilgi veriyor ve beklediğimden daha erken dönebileceğim konusunda onu uyarıyorum.

Maine'deki küçük Parkerville kasabasının yaz aylarında böyle bir destinasyon olduğunu kim bilebilirdi? Yaz aylarında daha çok marka gezileri veya vlog çekmek istediğim yerler için seyahat etme eğiliminde olduğumdan, buraya sadece sonbahar veya kış aylarında, belki de ilkbaharın hemen başında gittim.

Via'nın metinleri okuduğum son metinler.

Elbette çok kötü hissediyor ve eğer bilseydi beni havaalanından alacağına ve kız kıza bir gece geçireceğimize söz veriyor. Bu onun suçu değil. Los Angeles'tan kaçmak için acele ederken, hemen geleceğimi açıkça belirtmedim.

Ben iyiyim. Ona ben söylerim. Gece Layla'da kaldım. Via: Handa oda bulamadın mı?

Ben: Zamanın sonuna kadar rezerve edildi.
Mesajla cevap vermek yerine kız kardeşim arıyor.

"Buraya geri gel. Bir yolunu buluruz." "Hayır."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sorun değil."

O ve Reid daireleri arasında gidip geliyorlar. Şimdi gerçekten düşünecek zamanım olduğu için onun alanını ele geçirmek doğru gelmiyor.

"Kendimi berbat hissediyorum," diyor sesi titreyerek.

"Via," diyorum adını yavaşça, sesimdeki samimiyeti duymasını umarak. "Ben büyük bir kıyım. Burada iyiyim. Söz veriyorum. Wonton'la dışarıdayım ama şimdi kahvaltıya gidiyorum. Seni seviyorum, hoşça kal."

Tekrar itiraz edemededen aramayı sonlandırıyorum.

Wonton işini bitirdiğinden beri ayaklarımın dibinde geziniyor. Ben de onu kolumun altına alıp dikkatlice Layla'nın dairesine çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Kötü bir yer değil, ama merdivenler kesinlikle daha iyi günler görmüş, bu yüzden üzölmektense tedbirli olmak daha iyi.

Üst kata çıkınca Wonton'un tasmaşını kapının yanındaki kancaya, Lili'nin mor yağmurluğunun yanına asıyorum.

"Tam zamanında." Layla bir tabağı tezgâhtan aşağı kaydırıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

İçimi bir rahatlama kapladı. Dün gece tıka basa yediğim peynirli makarna iştahımı ancak doyurmaya yetti. Köşedeki küçük masada sadece iki sandalye olduğu için tabağımı kanepeye götürüyorum ve kahvaltımı yaparken bacaklarımı altıma kıvırıyorum.

Wonton yanıma atlıyor, pastırmalı yumurtamı onunla paylaşacağımı biliyor.

"Düşünüyordum da," diye başlıyor Layla. "Eğer senin için de uygunsa, babamla kalabilirsin."

Bu öneriyle kafam karıştı. Babası mı?

Derrick Crawford?

Oğluyla tek gecelik bir ilişki yaşadığını bilmeden kız kardeşime randevu ayarladığım adam mı? Şu anda çıktığı oğlu mu?

Midemde bir çukur oluşuyor. Derrick'in birinden nefret edebileceğini sanmıyorum, ama bana karşı olan hisleri muhtemelen yakın bir yerde duruyor.

"Uh." Kalın kalın yutkunuyorum. "Sorun değil."

"Hayır, ben ciddiylim," diye devam ediyor, bir tutam saçını kulağının arkasına atarak. "Şu anda o evde tek başına ve bir sürü yeri var. Arkadaşa aldırılmaz."

Los Angeles'a geri dönüp sefil olmaya ve hayatımın her saniyesinden nefret etmeye devam mı edeyim? Yoksa Derrick'le bir süre daha dayanmak mı?

Geçici olarak onunla yaşamak muhtemelen zor olmayacaktır. Bir kadına sorun çıkaracak bir adama benzemiyor. Ama benden nefret etme ihtimali çok yüksek. Tüm zamanımı bu konuda stresli geçiririm ve en kötüsü de bu adama karşı beslediğim büyük aşk.

Milyon yıl geçse de Layla'ya babasına aşık olduğumu itiraf etmem.

Ama kalacak bir yere ihtiyacım var.

Midem dönüyor, kahvaltım kurşun bir top gibi hissettiriyor.

"Peki," diyorum iç çekerek. "Onun için sorun olmadığı sürece." "Olacak," diye söz veriyor gülümseyerek.

DERRICK'İN EVİ, tüm büyük ağaçlar sayesinde gölgeli bahçelerle dolu pastoral bir banliyö sokağında sevimli bir bungalovdur.

Layla bana anahtarını verdi ve oraya gidip yerleşmemin sorun olmayacağını söyledi. Derrick'e burada kalmama izin verdiği için teşekkür etmek amacıyla birkaç temel ihtiyaç ve akşam yemeği için bir şeyler almak üzere markete uğradıktan sonra oturma odasının ortasında durdum.

Wonton'u bırakıyorum ve evi kontrol etmek için havlıyor.

"Hiçbir şeyin üzerine işeme," diye uyarıyorum onu.

Ev ev gibi. Nancy Meyers filmlerinden fırlamış gibi. Sıcak. İçinde yaşanmış. Los Angeles'taki beyaz üzerine beyaz alanlara hiç benzemiyor. Burası hep sahip olmayı hayal ettiğim türden bir ev.

Mutfakta, market poşetlerini tezgâhın üzerine koyuyor ve onları açmaya başlıyorum. Wonton, ona merhamet etmemi ve bir çeşit ikramda bulunmamı umarak, itaatkâr bir şekilde ayaklarımın dibinde oturuyor.

Her şeyi yerleştirdikten sonra oturma odasına dönüyorum ve bavulumu üst kata, Layla'nın bana ait olacağını söylediği odaya çıkarıyorum. Birkaç ay burada kalmayı planladığım için kıyafetlerimi küçük, monte edilmiş bir televizyonun altında duran şifonyere koyuyorum.

Wonton koridorda ilerliyor ve kabarık beyaz kafasını içeri sokuyor, beni bulduğunda kuyruğunu zaferle sallıyor.

Los Angeles'a taşındıktan kısa bir süre sonra Wonton'u aldım. Bir komşusuna aitti; şımarık çocukları için eve getirdiği bir köpek yavrusuydu, ancak onların bir köpeğe bakmakla ilgilenmediklerini fark etmişti. Ona rastladığımda onu bir barınağa götürmeyi planlıyordu ve üzgün, küçük yavru köpek yüzünü gördüğüm anda onun benim olduğunu anladım.

Layla'nın söylediğine göre, Derrick eve gelmeden önce birkaç saatim olmalı. Kendi inşaat şirketinin sahibi olması onu meşgul ediyor. Biz de öyle tanıştık. Kız kardeşimin sanat dükkanını ve dairesini yeniliyordu.

Kız kardeşimden bahsetmişken, son birkaç mesajını görmezden geldim.

Ona kızgın olduğum için değil, konuşmaya hazır olmadığım için. Daha fazla soru soracaktır. Neden burada olduğumun ardındaki gerçeği bilmek isteyecektir. Ve nasıl açıklarsam açıklayayım, anlamayacak. Denemediği için değil, yaptığım şeyle ilişki kuramadığı için.

Elimde MacBook, yatağa yerleşiyorum. Wonton hemen yanımda top gibi kıvrılıyor ve altı yaşında olmasına rağmen yaşlı bir adam gibi horlamaya başlıyor.

Amazon'a göz atıyorum, kaçmak için acele ederken unuttuğum şeyleri sepetime ekliyorum. Sonra Ulta'dan şampuan ve saç kremi sipariş ediyorum. Yakınlarda fiziksel bir yer yok ama saçımda kullandıklarım konusunda seçiciyim. Ya da belki de saçlarım seçicidir. Eğer belli bir şampuan ve saç kremi kullanmazsam, birkaç saat içinde yağlanıyor.

Alışveriş yaparken hâlâ endişeliyim. Derrick benim etrafta olmamı gerçekten istiyor mu? Ve gerçekten evi başka biriyle paylaşmak istiyor mu? Layla, Lili'nin yanına taşınalı sadece bir yıl oldu.

Muhtemelen bekar hayatının tadını çıkarıyordur ve işte ben onun planlarını bozuyorum.

DERRICK

Evimin önündeki sokağa tanımadığım bir araba park etmiş, ama yandaki araba yolu dolu olduğu için bunu pek önemsemiyorum. Steven ve karısının altı çocuğu var. Kendileri, eşleri ve çocuklarıyla birlikte bazen bütün bir şehir orada toplanıyormuş gibi hissediyorum.

Sokağın karşısında, Mindy kolunun altında Pomeranian cinsi köpeğiyle dışarı çıkıyor. Köpek beni görür görmez hırlıyor. Tepki olarak içimde kızgınlık alevleniyor. Birkaç hafta önce ot biçerken ve yürüyüşe çıkan Mindy sohbet etmek için yanıma uğradığında bileğimi ısırduğu için onu hâlâ affetmiş değilim.

Selamlamak için elimi havaya kaldırarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Yorgunum ve yapmak istediğim son şey sohbeta dalmak. Mindy iyi biri ama çok geveze.

Eve adımımı attığımda bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum. Pişmekte olan sote biberlerin kokusu olmasaydı, bana doğru koşan beyaz köpek beni uyarırdı.

"Ne oluyor lan?"

Mutfaktaki takırtı sesi beni ürkütüyor.

Çünkü kiminle yüzleşmek üzere olduğumu çok iyi biliyorum.

Izzy James mahcup bir gülümsemeyle köşeyi dönüyor. "Merhaba. Yemek hazırlıyorum. Umarım sorun olmaz."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum, neden benim evimde olduğunu anlayamıyorum. Neden yemek hazırladığını.

Yüzündeki gülümseme eriyor. "Oh hayır. Layla sana burada kalıp kalamayacağımı sormadı, değil mi? Çok özür dilerim." Ellerini sıkıyor, çenesini indiriyor. "Şunu bitireyim, sonra eşyalarımı toplayacağım. Kısa sürede yakandan düşerim."

Beslenme çantamı yere bıraktım ve cebimden telefonumu çıkardım. "Aradı ama çalışıyordum, eve gidip duş aldıktan sonra ararım diye düşündüm."

Izzy beceriksizce bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Bana anahtarını verdi ve boş yatak odasını almamı söyledi."

Elimi aramızda tutarak Layla'yı arıyorum.

"Selam baba," diye cevap veriyor. "İş nasıldı?"

Kızgınlığıma rağmen, kızımın sesini her duyduğumda olduğu gibi göğsüm ısınıyor. Yine de ses tonumu nötr tutuyorum ve sadede geliyorum. "Güzel. Beni bir şey için mi çağırdın?"

"Evet," dedi, uzun bir nefes alarak. "Izzy'nin kalacak bir yere ihtiyacı var. Başında bir sürü şey var ve Via'yla kalamaz çünkü... Reid'le aralarının nasıl olduğunu biliyorsun."

Buna homurdanıyorum. Oğlumun seks hayatını düşünmekten hoşlanmıyorum.

Layla devam ediyor, kelimeleri hızlı geliyor. "Han tamamen dolu. Biliyorum, önce sana sormam gerekirdi ama ben yine de gidip onu oraya gönderdim."

"Farkındayım."

Nefesinin altında küfrediyor. "Evde misin?"

"Evdeyim."

Öfleyerek a r a m ı z d a k i çizginin çatırdamasına neden oluyor. "Özür dilerim, baba."

"Sorun değil. Sonra konuşuruz." Hayal kırıklığımla geri yutuyorum.

Saklayacak.

"Ona karşı nazik ol. Son zamanlarda çok şeyle uğraştı." Gözlerimi tavana doğru yuvarladım. "Ben her zaman iyiyimdir."

"Mhm," diye mırıldanıyor. "Seni seviyorum, hoşça kal!" Ben cevap veremedenden telefonu kapatıyor.

Ekran karardığında, telefonumu yanıma bırakıyorum ve Izzy'yi inceliyorum.

Bakışlarımın altında sinmiyor. Bu konuda **h a k k ı n ı** vermeliyim.

"Ciddiyim. Bildiğini sanıyordum."

Mırıldanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve buranın ne kadar güzel koktuğunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Öyle demiştin. Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Yüzünü buruşturuyor. "Birkaç ay." "Birkaç ay mı?" Tereddüt ediyorum.

Izzy'yi tanıdığım süre boyunca onu hiç utanırken görmemiştim, gerçekten. Ama bu sefer yanakları kıpkırmızı oldu ve sonunda bakışlarını kaçırdı.

"Asıl planım buydu," diyor ellerini sıkmaya devam ederek, "ama sanırım daha erken döneceğim. Kimsenin başına bela olmak istemem."

Gözlerimi kısarak onu gerçekten inceledim. Eve gitmekten bahsederken burnunun kırıışmasını, omuzlarındaki mağlup çöküşü, donuk gözlerini. "Bir şey mi oldu?"

"Olacak mı? Ne zaman?" Başını kaldırıp etrafı tarıyor ve rahatsız bir şekilde gözlerini kırıştırıyor.

"Eğer buradaysanız ve bu kadar uzun süre kalmayı planlıyorsanız bir şeyler olmuş olmalı."

Küçümseyici bir el sallıyor ama sonraki sözlerindeki acı, bu rahat hareketi yalanlıyor. "Sadece işle ilgili şeyler."

Sadece iş meselesiymiş, kıcıımın kenarı. Bu etkileşime bakılırsa, bundan çok daha fazlası var, ama bu konuda konuşmak istemiyorsa, onu zorlamayacağım.

"Dinle," dedi ayaklarını sallayarak, "bunu daha sonra konuşabiliriz, alanını işgal etmek falan istemiyorum ama eğer geri dönmezsem yemek mahvolacak."

"Benim alanımı işgal etmiyorsun. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Onu kapı dışarı etmek, yaralı bir sokak hayvanını verandamda bırakıp yardım etmemek gibi hissettirirdi.

"Emin misin?" Dudağını ısırıyor, parmakları gergin bir şekilde birbirine dolanıyor.

"Eminim." Bir yaz boyunca başını çok fazla belaya sokabileceğinden şüpheliyim.

Nefis kokuyla bir kez daha karşılaştığımda ağzım s u l a n ı y o r . "Ne yapıyorsun?"

"Enchiladas."

İfademi yumuşak tutarak dudaklarımı büzüyorum. "İlginç."

İnleyerek ellerini havaya kaldırır. "Sakın bana sadece et ve patates yiyen adamlardan biri olduğunu söyleme."

Telefonumu cebime sokuyorum ve sırtıyorum. "İyi bir bifteğin nesi var? Ya da bir burgerin? Makarnayı da severim."

Bir elini alnına götürüyor. "Sığır eti seviyorsun. Bana bunu mu söylüyorsun? Bunlarda sığır eti var. Bilirsin, tortilla ve baharatların içine gömülmüş."

"Eminim harika olacaktır." Sıcak bir yemekten şikayet edecek değilim, özellikle de yapmak zorunda olmadığım bir yemekten. "Sakıncası yoksa önce duş alacağım."

"Sorun değil. Ben kaplatırım."

Başımı sallayarak botlarımı çıkarmak için eğildim ve yemin ederim onun şöyle bir şey mırıldandığını duydum: "Ve seni çıplak düşünmemeye çalış."

Ama yukarı baktığımda gitmişti. Botlarımı çıkardım ve ön kapının yanına koydum. Layla ve Lili taşınalı bir yıldan fazla olmasına rağmen, paspasın üzerinde Lili'nin minik pembe ayakkabılarından bir yığın görmemek hala garip hissettiriyor. Çocuklarım sonunda ev bana kaldığı için çok heyecanlanacağımı düşünmüşlerdi ama gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Çocuklarım ve torunum benim hayatım. Taşınacakları ve kendi işlerini kuracakları gün kaçınılmazdı.

ama Layla kaldıkça, bunun her zaman böyle olacağına kendimi ikna etmek daha kolay oldu.

Bugünlerde ev ürkütücü derecede sessiz, sanki içindeki hayat çekilmiş gibi. Bir ev içinde yaşanmak içindir ve çalışma saatlerim nedeniyle burada geçirdiğim zaman sınırlı.

Üst katta duşu açıyorum ve terli kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ev küçük olduğu için buradan bile Izzy'nin bir pop şarkısına eşlik ettiğini duyabiliyorum.

Bir an için alt kattakinin karım olduğunu hayal ettim. Kulağa ne kadar korkunç gelse de artık onu düşünmeme nadiren izin veriyorum, çünkü bunca yıl sonra bile hala acı veriyor. Vefatından kısa bir süre sonra aynı evi paylaştığımız evden taşındım çünkü oradaki anılar beni boğmakla tehdit ediyordu.

Ama arada bir, o hala burada olsaydı, her zaman konuştuğumuz şeyleri yapıyor olsaydık hayat nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Başımı sallayarak bu düşünceleri kovuyorum ve duşa giriyorum. Akşam yemeğini geciktirmemek için iyice ama hızlıca yıkanıyorum ve temizlenip yeni kıyafetler giydiğimde kendimi milyonlarca kez daha insan gibi hissediyorum.

Banyo kapımın dışında, Izzy'nin tüylü beyaz köpeği beni heyecanlı bir havlamayla karşılıyor. Onu inceliyorum, sonra kapıya bakıyorum. Arkamdan kapattığıma eminim ama şimdi açık.

"Gizlice mi girdin?"

Cevap olarak kuyruğunu sallıyor, pembe dili ağzının yarısına kadar sarkmış, kendi iyiliği için fazla sevimli. Onu kucağıma alıyorum ve anında göğsüme sarılıyor.

Köpek almalı mıyım?

Bu fikri hemen reddettim. Yalnızlığıma kesinlikle yardımcı olacak olsa da, bir evcil hayvana ihtiyacı olan ilgiyi gösterecek kadar evde değilim. Elbette, saatlerimi azaltabilirim, sonuçta bu benim işim, ama onu sıfırdan kurdum ve seviyorum. Sadece adamlarımı yönetmek istemiyorum. Sahada onların yanında çalışmak istiyorum.

"Tam zamanında geldin," diyor Izzy mutfağa girdiğimde. Masanın üzerine iki tabak yemek koydu.

Wonton'u fayans zemine koyarak yemeği değerlendiriyorum. "Güzel görünüyor."

Benim aleyhime olduğunu bilmesem bulaşıcı olacak bir kahkahayla başını geriye atıyor.

"Kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalışıyorsun bilmiyorum. Önemli olan tadının nasıl olduğu." Memnun bir gülümsemeyle masayı değerlendiriyor. "Ne içmek istersiniz?"

Başımı eğip ona ciddi misin der gibi bakıyorum.

Boğazını temizliyor. "Tamam, senin evin. Kendi içkini alabilirsin."

Ben de öyle yapıyorum, bir kutu kolayı tercih ediyorum. Ben fazla alkol içmem. Çocuklarım da içmez. Karımın ölümünde oynadığı rolden sonra değil.

Izzy beklentiyle beni izliyor, sanki enchiladalarına vereceğim tepkiyi görmek için sabırsızlanıyor.

İncelemeden dolayı aniden kaşınmaya başlayınca omuzlarımı yuvarlayıp kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Izzy?"

"Evet?" diye soruyor, parmağını su bardağının üst kısmına sürterek.

"Bunu yerken beni izleyecek misin?"

"Kesinlikle." Geniş bir gülümsemeyle başını öyle güçlü sallıyor ki kafasının kopacağından endişeleniyorum. "Yalan söyleyip nefret ettiğinizi ya da yalan söyleyip sevdiğinizi söyleyebilirsiniz ama gözler her zaman doğruyu söyler."

İç çekerek çatalı elime alıyorum ve yan tarafını kullanarak büyükçe bir lokma kesiyorum.

"Üzerinde iyi miktarda sos olduğundan emin olun."

Enchilada'nın her santimi sosa bulanmış, bu yüzden neden endişelendiğinden emin değilim.

Çatalı ağızma götürmemi izlerken sol elinin parmaklarını masaya vuruyor, dişlerini dolgun alt dudağına bastırıyor.

Tadını aldığım anda, iznim olmadan içimden bir mmm fırlıyor.

Gülümsemesi o kadar parlak ki, içgüdüsel olarak parıltıyı engellemek için elimi kaldırıyorum. Mutlu bir Izzy saf güneş ışığıdır, tüm gölgeleri kovalar.

Çiğneyip yutuyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bu iyi."

Sandalyesinde kıpırdanıyor, bu gelişmeden memnun olduğu belli. "Gördün mü? Yeni şeyler denemekten zarar gelmez."

"Kendimizi kaptırmayalım." İkinci bir ısırık için içeri giriyorum ve şimdi ne bekleyeceğimi bildiğim için daha iyi olmasa da aynı derecede iyi olduğunu keşfediyorum.

Kıkırdayarak çatalını aldı. "Hiç enchilada yemediğine inanamıyorum."

"Taco yedim. Bu sayılır mı?"

Bana bakıyor, gözleri dehşetle yuvarlak.

"Sanırım bu hayır demek?"

"Kesinlikle hayır."

Yemeğe devam ederken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Periyodik olarak ona bir bakış atıyorum, yarı yarıya kaybolmasını bekliyorum, ama her baktığımda hala orada.

"Biliyor musun," diye başlıyor, yumuşak sesi beni nazık bir kucaklama gibi sarıyor, "buzdolabına bakıyordum ve yeşil şeylerin eksikliğini fark ettim."

"Buzdolabım iyi," diye ısırıyorum, o sıcak his bir sinirlilik bulutu içinde kayboluyor.

Sanırım ondan çok kendim yüzünden. Çünkü haksız değil. Layla ve Lili buradayken evde meyve, sebze ve sağlıklı atıştırmalıklar konusunda çok daha iyiydim. Şimdi ise marketin dondurulmuş gıda bölümünü sık sık ziyaret eder oldum. Eğer hızlı ve kolaysa, muhtemelen buzdolabımdadır.

Izzy dirseğini masaya dayayıp bana alaycı bir sırıtişla bakıyor. "Evrendeki tüm erkekler bir araya gelip en sevdikleri kelimenin iyi olduğuna mı karar verdi?"

"Tamam" kelimesini kullanmamı mı tercih edersiniz? Ya da belki kabul edilebilir daha iyi olurdu?"

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Tek kelimelik bir yanıtta daha fazlasını tercih ederdim ama denediğin için teşekkürler."

Kolamdan bir yudum alarak, kabul edilebilir bir konu bulmak için beynimi zorluyorum. Gerçek bir sohbe dönüşebilecek makul sorular için. "Az önceki konuşmamıza dönelim," diyorum, ama aklımın bir köşesinde bunun kabul edilebilir olmaktan çok hassas kategoriye girdiğini fark ediyorum. "Seni ülkenin bir ucundan diğer ucuna koşturan neydi?"

Gözlerimin önünde sönerken, bir parça enchilada'yı bıçaklıyor. "Sen anlamazsın."

Üç kelime beni hiç bu kadar yaşlı hissettirmemişti. Ben de kendi üç kelimemle karşılık verdim. "Deneyebilirsin."

Derin bir nefes alıyor ve tabağındaki yiyecekleri itiyor. "Birkaç ay önce kırmızı halıda bir ünlüyle röportaj yapıyordum. İyi gitmedi ve hayranları beni iptal etti. Şimdi..." Omuz silkiyor, dudaklarını yana doğru büküyor. "Şimdi buradayım."

O zaman gerçekten ne kadar anlamadığımı fark ettim. "Ünlülerle röportaj mı yapıyorsun?"

"Bazen." İç çekerek çatalını takırdayarak tabağına bırakıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Yardım edemiyorum ama arkasındaki alanı inceliyorum. Sadeliğe bakıyorum. Los Angeles'ta alışık olduğundan çok farklı olduğuna şüphe yok. "Bilin diye söylüyorum, kaçmıyorum."

Kaşlarını kaldırıp başımı eğiyorum. "Kesinlikle öyle görünüyor." Yanaklarını şişiriyor. "Sana hiç kaba biri olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kolamı yudumluyorum, kutunun üzerinden onu değerlendiriyorum, sonra yavaşça yere bırakıyorum. "Sadece sen."

Izzy ile ilgili bir şey benim mücadeleci tarafımı ortaya çıkarıyor. Ondan mı yoksa ona olan delice çekimimden mi, emin olamıyorum. Ama çekim kesinlikle bir sorun. Kızımın aynı yaşta. Onu arzulamak yanlış.

Ve şimdi kim bilir ne kadar süre benim evimde yaşayacak.

"Yarın markete geri döneceğim," diyerek çatalını tekrar eline aldı, üzerindeki yenilgi duygusu tamamen kaybolmuştu.

Ne demek istediğini anlayamayacak kadar yorgunum. "Ha?"

"Sebze falan almak için. Protein karışımları, donmuş pizzalar ve dondurucudaki o iğrenç hazır paketli yemeklerle yaşayamazsın." Dilini dışarı çıkarıyor, dehşet içinde titriyor.

"Denemeden eleştirmeyin."

Lezzetli bile değiller ama birdenbire yemek seçimlerimi savunma ihtiyacı hissettim.

"Elbette," diye mırıldanıyor, sanki saçmaladığını biliyormuş gibi gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Hiç benzin istasyonu yemeği yemedin, değil mi?"

"Hayır." Şiddetli bir şekilde titriyor, bunun gücü aramızdaki masa titriyor. "Hiç şansın yok."

İçimi bir neşe kaplıyor. Bu kadında bir şeyler var. Alaycı bir tavırla, "Yani bana hiç benzin istasyonunda slushie içmediğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

Doğrulup başını sallıyor. "Hayır," diyor ve p sesini vurgulamak için dudaklarını patlatıyor.

Benden kaçan alayları durdurmak mümkün değil. "Bir tane alıyoruz."

"Ne?" Bana göz kırpmıyor, gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

"Temizlendikten sonra seni slushie almaya götüreceğim."

Kaşları çatılmış, kaşlarını çatıyor. "Şeker krizine girip bayılacak mıyım?"

Başımı eğiyorum ve derin düşüncelere dalmış gibi yaparak mırıldanıyorum. "Bu mümkün, ama bence hayatta kalacaksın."

Yemeği bitirdiğimizde, Izzy endişeli ifadesini hiç kaybetmiyor. Bulaşıklar yıkanıp kaldırıldıktan sonra - bulaşık makinem aylardır bozuktur ve

Anahtarlarımı aldım ve parmağımın etrafında döndürdüm.

"Hadi gidelim."

Sanki onu hapse mahkûm etmişim gibi, Izzy omuzları çökmüş, ayakları sürüyerek arkamdan geliyor, Wonton da peşinden. Kapıda, başını öpmek için çömeliyor.

"Hemen döneceğiz. Benzin istasyonuna gidemezsiniz."

Henüz hava tam olarak kararmadığı halde ön sundurmanın ışık düğmesini açıyorum - yazın güzelliği. Izzy beni kamyonete kadar takip ediyor ve kolaylıkla yolcu tarafına atlıyor.

En yakın istasyon yürüme mesafesinde, ancak Izzy gerçekten söylediği kadar şekerli içeceklere alışık değilse ve şeker krizinden bayılırsa, onu eve taşımak zorunda kalmamayı tercih ederim.

Radyoda bir kamyonet ve toprak yollar hakkında bir country şarkısı çalıyor.

Çevremde Izzy başını sallıyor ve ben döndüğümde dudakları eğlenerek kıvrılıyor.

Sesi kısıtıldığında, "Taşralı bir çocuk mu?" dedi. Bilmeliydim."

"Ne bekliyordun ki?" Kamyonu geri vitesine takarak sordum.

Deadpan, "Balina sesleri." diyor.

Ağzımdan öyle şiddetli bir kahkaha çıkıyor ki, sırtım arkamdaki koltuğa yapışıyor. "Balina sesleri," diye mırıldandım.

"Çok rahatlatıcı. Çok Maine."

Dur işaretinden sağa döndüm. "Burada balina izlemeye gittin mi?"

Yanımda, pencereden dışarı bakıyor ve manzaranın geçişini izliyor. "Henüz değil. Ama istiyorum."

Etrafıma iyice baktıktan sonra, tekrar yola odaklanmadan önce onu incelemek için bir saniye ayırıyorum. Kahretsin, ağzının üzgün bir şekilde sarkması mideme inen bir yumruk gibi. Eminim bunun balinalardan çok hayatında olup bitenlerle ilgisi vardır. Yine de onu neşelendirmek umuduyla kendimi gönüllü olurken buluyorum. "Seni bir ara götüreceğim."

Yavaşça bana doğru dönüyor, dudakları yukarı kalkıyor. "Derrick Crawford, bir tekneniz var mı? Eğer öyleyse, neden bunu ilk kez duyuyorum?"

Koltuğumda kayıyorum, içime işleyen rahatsızlığı atmak için omuzlarımı yuvarlıyorum. "Evet, bir teknem var. Ama çok çalışıyorum, o yüzden pek sık dışarı çıkmıyorum."

"Artık buna mecbursun." Serçe parmağını bana doğru uzattı. "Yemin et."

Lili'yle binlerce kez yaptığım gibi serçe parmağımı onunkine geçiriyorum ve istasyonun otoparkına çekiyorum.

Çabucak dışarı atlayıp kaputun etrafından dolanıyorum, böylece onun kapısını tutabiliyorum, sonra da mağazaya giden kapıyı tutmak için onu geçiriyorum.

"Bir centilmen," diye mırıldanıyor. "Bunu sevdim."

Dükkanın arka tarafında onu slushie makinesiyle tanıştırdım. Ben çocukken bunların vazgeçilmez olduğu aklımdan çıkmıyor. Ve ben çocukken, Izzy henüz ailesinin aklında bir düşünce bile değildi.

"Vişne, mavi ahududu, kola ve karpuz var. Karpuz aromasını sık sık değiştiriyorlar. Bazen de limonata ya da çilekli oluyor."

Yan tarafa yığılmış fincanlara bakıyor. "Normalde ne alırsınız?"

"Kola."

"Bilmeliydim." Hafifçe gülüyor ve en küçük fincanlardan birini seçiyor.

"Hangisi için gidiyorsun?" Kendime bir fincan alarak soruyorum.

Mırıldanarak her birini inceliyor, donmuş karışımların plastik pencerelerde nasıl döndüğünü izliyor. "Onları karıştırabilir miyim?"

"Evet," diyorum ve bardağımın üzerine plastik bir kubbe yerleştiriyorum. Pozisyonumu alıyorum, sonra kulpunu çekiyorum ve donmuş kola ile dolduruyorum. "Çocuklarım hep böyle yapardı."

Gözleri aniden dönerek az önce elimi bıraktığım yeri işaret ediyor. "Ortalığı dağıtmadan kolu kullanabileceğimden emin değilim."

Kıkırdamamı bastırarak ona kendi bardağını uzattım ve boş bardağını aldım. Sonra üzerine plastik bir kapak kapatıyorum. "Hangisini istersin?"

"Mavi ahududu ve kiraz."

Tatları karıştırarak birkaç katman oluşturun ve bardak dolduğunda geri veriyorum. Sonra, elimde iki kırmızı plastik pipetle, beni kasaya kadar takip etmesi için başımla işaret ediyorum.

"Hey, Derrick." Greg, son on yıldır burada çalışan aynı adam, beni selamlıyor. "İyi günler mi?"

"Şikayet edemem."

O daha içecekleri saymayı bitirmeden, yanımda durup cüzdanını çıkaran Izzy'yi ısrarla görmezden gelirken ben para uzatıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor, kapıyı açık tuttuğumda kolumun altına giriyor. Ilık akşam esintisi saçlarını karıştırıyor. Uzun, kalın bir perde gibi göğüslerinin üzerinden sarkıyor. Anatomisinin düşünmemem gereken bir parçası. "Kendiminkini alabilirdim."

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim.

"Slushies benim fikrimdi." "Hmm. Sanırım haklı olduğun bir nokta var." Bana bir göz kırptı sinsi bir gülümseme.

İkimiz de tekrar kamyonete oturduğumuzda, çalıştırıyorum ve klimayı ayarlıyorum, ama henüz çekmiyorum. Önce slushie'yi denemesini istiyorum.

Pipeti uzattım, önünde salladım. "Hadi. Dene bakalım."

Dikkatlice ambalajı çıkarıyor, bu basit hareket dikkatimi çekiyor. Tırnakları uzun ve pembeye boyalı. Bir an için acaba onun yerine ben mi çıkarsam diye düşündüm ama pipeti kolaylıkla çıkardı.

Dudaklarını kırmızı pipetin etrafına sarıp bir yudum almadan önce bana son bir şüpheli bakış atıyor.

Gözleri hoş bir şaşkınlıkla açılıyor ve boğazında küçük bir memnuniyet uğultusu yükseliyor. "Aman Tanrım, bu çok iyi."

Kıkırdıyorum. Onun tepkisi beni hem eğlendiriyor hem de memnun ediyor. "Gördün mü?"

Hızlıca, abartılı bir şekilde, bir bobblehead taklidi yaparak başını sallıyor. "Hayatım boyunca bunlardan birini içmeden nasıl yaşadım? Bu mükemmel bir yaz içeceği gibi. Bu benzin istasyonu beni görmeye alışsa iyi olur. Her gün burada olacağım."

Daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyle onu tanıştıran kişi olduğum için göğsüm heyecan ve gurur karışımı bir şekilde çırpınıyor.

"Beğendiğine sevindim."

"Bu harika." Yanakları pipetin etrafında çukurlaşıyor. "Tatların kombinasyonu mükemmel, ama sanırım en çok mavi ahududuyu seviyorum." Sonra bana bakıyor, uzun kirpikleri bronzlaşmış yanaklarında dalgalanıyor. Burnunun kenarında çiller var.

Onun neşesinin masumiyeti bana hayatımın daha basit bir dönemini hatırlatıyor, gerçeklik yıkılmadan önce.

"Geri dönebiliriz." Bardağını tutucuya yerleştirip emniyet kemerini takıyor ve aynı zamanda beni hayallerimden koparıyor. "Ben bitirene kadar burada oturmak zorundaymışsın gibi hissetme."

"Belki de burada oturmak istiyorum." Sonunda kendi pipetimi açıyorum ve slushie'nden bir yudum alıyorum. Sonra anlamadığım bir nedenle pipeti ona uzatıyorum. "Denemek istiyorum."

Bardağı benden almasını bekledim, ama daha iyi bilmeliydim. Bu Izzy. Düşündüğüm şeyi asla yapmaz. İçkiye uzanmak yerine, yakınımaya eğiliyor. Saçları bir perde gibi yüzüne düşüp parmaklarımı okşarken, dudaklarını pipetimin etrafına doluyor.

Berbat bir fikir olduğunu bilsem de elimde olmadan ağzını inceliyorum. Dolgun, pembe dudakları ve emerken nasıl kıvrıldıklarını.

Başka tarafa bak.

Yapmam gereken bu.

Ama yapmıyorum.

Yapamam.

Ve bir an için dünya durur.

Dudaklarını yalayıp geri çekildiğinde tekrar dönmeye başlıyor. "Benimki kadar iyi değil."

Başımı sallayarak bir yudum alıyorum, utancımı gizlemeyi ve yanaklarımdaki ateşi soğutmayı umuyorum. "Sadece benimkinin daha iyi olduğunu kabul etmek istemiyorsun."

"Ya da belki," benimkinin tadını kovalar gibi kendi slushie'sinden bir yudum daha alıyor, "senin zevkin kötü ve bu tamamen farklı bir tartışma konusu."

Derin bir nefes aldım. "Touché."

Slushilerimizi bitirene kadar orada, benzin istasyonunun otoparkında park halinde kalıyoruz. İşimiz bittiğinde dışarı çıkıyorum ve onları binanın girişindeki çöp kutusuna atıyorum.

Kamyona geri döndüğümde Izzy, "Teşekkür ederim," diyor.

Ses tonundaki gerçek huşu karşısında şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. "Bu sadece bir slushie. Bana teşekkür edip durmana gerek yok."

Bununla birlikte, camımı yarıya kadar indirdim ve kamyoneti geri vitese taktım.

Yolcu penceresinin dışındaki bir şeye odaklanmıştı, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçıracaktım, "Bundan daha fazlası var" dedi. Sonra boğazını temizliyor ve daha yüksek bir sesle ekliyor: "Aylardır ilk kez gerçekten mutlu oluyorum."

Cevap vermiyorum, çünkü kalbim onun için acıyor ve açıkçası ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece radyonun sesini açıyorum ve eve doğru ilerliyorum.

IZZY

On yıldan uzun bir süredir durmadan çalışıyorum. YouTube kanalımı başlattığımda gerçek anlamda bir gençtim. Liseden mezun olduktan ve tam zamanlı olarak sosyal medyaya odaklandıktan sonra, her hafta bir avuç video çekerdim - ilham gelirse daha fazla - böylece her iki günde bir yayınlamaya hazır taslaklarım olurdu.

Başlangıçta, Lux olayından sonra, normal şekilde paylaşım yapmaya devam ettim. Ancak üçüncü haftadan sonra biraz uzaklaşmam gerektiği ortaya çıktı. Kendimi çok kötü hissettiğim için el altında bulundurmak üzere toplu olarak video çekmeyi de bırakmışım.

Fotoğraf makinem çantamda ağır bir tuğla gibi duruyor ve Ana Cadde'de gezinirken onu çıkarıp çekmem için benimle alay ediyor.

Güzel, sıcak bir gün. Güneş parlak ve hava okyanustan gelen tuzlu. Wonton önümde yürüyor, adımlarında bir sıçrama var. Son birkaç gündür eve kapandıktan sonra dışarıda olmaktan mutlu olduğu belli. Derrick'in yeşil renge alerjisi olduğu için sadece sebze stoklamak için dışarı çıkmışım.

Şimdiye kadar Parkerville'in bahar ve yaz aylarında nasıl bir turist kasabasına dönüştüğünü fark etmemiştim. Çok daha fazlası

Burada daha önce hiç görmediğim kadar insan dolaşıyor. Via'nın stüdyosunu açtığı gün bile. Kaldırımlarda yavaşça yürüyorlar, bit pazarı gibi kurulmuş birbiri ardına açılan dükkânlara bakıyorlar. Bir tanesine gidip gümüş takılara göz gezdiriyorum.

Wonton'a "Otur" dedim.

İtaatkâr bir şekilde itaat ediyor, bana gülümserken dili yarıya kadar ağzından dışarı sarkıyor.

"Çok tatlı," diyor kabindeki kadın. "Maltese mi?"

"Öyle."

"Onu sevmemin bir sakıncası var mı?"

Deniz camı boncuklardan yapılmış bir bileklik tutarak ona gülümsüyorum. "Al bakalım. İlgiye bayılır."

İkinci kez söylemesine gerek yok. Başka bir şey söylemeden masasının etrafında dönüyor ve Wonton'u kaşımak için dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bunları siz mi yapıyorsunuz?" Başka bir bileziği ışığa tutarak soruyorum.

Başını arkaya yatırıyor ve yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle mücevherleri inceliyor. "Evet. Boş zamanlarımda yapıyorum. Ellerimi meşgul etmezsem delirecekmişim gibi hissediyorum."

Küçük bir kahkaha atarak bileziği elime alıyorum ve standındaki kolyelere doğru ilerliyorum. "Nasıl olduğunu bilirim."

Son birkaç aydır yapacak çok az şey olması beni delirtti. İyi haber şu ki, birkaç yıl önce başladığım devasa okunacaklar listesine nihayet bir çentik atıyorum.

Ama içinde bulunduğum bu yer çok zor. Çünkü film çekmiyorsam kim olduğumu tam olarak bilmiyorum. Kulağa acınası geliyor, kendi zihnimde bile, ama gerçekten tek bildiğim bu ve bunu her zaman sevdim.

Çekimlerden uzak kaldığım bu süre kafamda gelecekle ilgili sorular uyandırdı. Bundan sonra ne olacağı hakkında. Çünkü iptal edilmemiş olsaydım bile

İnternet, sonsuza dek moda ve seyahat videoları yayınlayamam.

Yoluma devam etmeden önce bilezik ve birkaç yüzük satın alıyorum. Main Street'te çalışmayı her zaman sevdiğim bir kahve dükkânı var, ben de oraya gidiyorum. Ancak üzerinde çalışacak bir şeyim yok.

Wonton'u kolumun altına alıp sipariş vermek için içeri girdim.

Kasanın arkasındaki kadın gülümseyerek selamlıyor. "Izzy, uzun zaman oldu. Her zamankinden mi?"

Parkerville'de sevdiğim bir şey de bu; herkes herkesi ve her şeyi tanıyor. Elbette, meraklı insanlar baş belası olabilir, ancak şimdiye kadar, buradaki kasaba halkının çoğunun gerçekten şefkatli olduğunu gördüm ve bu özel bir şey.

"Bu harika olur," diyorum. "Ve Via'nın her zamanki yemeği de. Seni görmek güzel, Cindy."

Kasada birkaç tuşa basıyor, sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bugün hamur işi var mı? Yulaflı kurabiyelerimizi ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Beş dakika içinde fırından çıkmış olurlar."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Benim aşk dilimi konuşuyorsun. Bir, lütfen-aslında," diye düzeltiyorum, "iki olsun."

Derrick'in yulaflı kurabiye sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Çoğu insan onları yavan buluyor ama ben onların baş savunucusuyum. Peki ya yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiye? Bu farklı bir hikaye. Onlar sadece çöpe ait.

Yine de, kurabiye tercihini bilmememe rağmen, ona bir tane götürmek istiyorum. Beni slushie içmeye götürdüğünde yaptığı gibi sevdiğim bir ikramı onunla paylaşmak.

Ödeme yapmak için kartıma dokunuyorum ve bahşiş kavanozuna birkaç dolar ekliyorum.

"Teşekkür ederim canım." Cindy bana makbuzu uzattı.

Wonton hâlâ kolumun altındayken kenara çekiliyorum. Beklerken kahve dükkanını tarıyorum. Bu sabah sessiz.

İçeride, bölgedeki çeşitli binalardan geri kazanılmış ahşap ve caddenin karşısındaki okyanusu daha da yakınlaştırmaya hizmet eden yeni parlak mavi metro karolarının bir karışımı var.

Eski ve yeninin karışımı rahatlatıcı ve büyüleyici.

Los Angeles'ta her şey parlak ve sterildir. Modern ve minimalist. Orada çok az kişilik var. Ne mekanlarda ne de insanların çoğunda.

Bana göre, bir süredir var olan şeyler gerçek çekiciliğe sahip.

Evet, vicdanım Derrick gibi benimle alay ediyor. "Siparişin hazır, Izzy."

İrkiliyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Başını endişeyle eğmiş beni izlemesi, Cindy'nin bunu zaten birden fazla kez söylediğini gösteriyor.

"Özür dilerim," diyerek aceleyle tezgâha doğru koşuyorum. "Teşekkür ederim."

Kurabiyeleri çantama koyuyorum ve dışarı çıkana kadar her iki bardağı da dengede tutuyorum, onları bir masanın üzerine koyuyorum ve Wonton'u yere bırakıyorum. Kuyruğunu sallıyor ve bir daire çiziyor, küçük tatlı yüzü büyük bir heyecanla dolu.

"Söz verdiğim gibi Via Teyze'yi görmeye gidiyoruz." Bardakları yeniden yerleştirirken, bir an için binanın dışında büyüyen çiçekleri takdir ediyorum.

Wonton sinirli bir sesle kıcımlı kaldırmamı söyledi.

Via'nın mağazası sahil şeridi boyunca uzanan yolun yaklaşık bir mil aşağısında.

Oraya vardığımızda ben terliyordum ve onun içeceğindeki buz eriyordu. Oh neyse.

"Selam." Beni görünce neşelendi ve kollarını bana dolamak için ön masanın etrafından dolaştı.

Arkadaşlarımdan kardeş ilişkilerinin ne kadar berbat olabileceğine dair korku hikayeleri duydum ama aramızdaki yaş farkına rağmen biz hep yakın olduk. Via benim en iyi arkadaşım.

"Senin için." Ona buzlu kahveyi uzattım, sonra da Wonton'ın tasmaını çıkarıp etrafta koşturmasına izin verdim.

"Teşekkürler." Doyurucu bir yudum alıyor, beni incelerken gözleri dans ediyor. "Reid'in babasıyla kaldığına inanamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Şehirde kalacaksam başka ne seçeneğim var ki?"

"Geri gelip benimle kalabilirsin." Omzuma vurdu.

"Küçük sikiş pistinde mi? Sanmıyorum. Senin kanepen için temiz bir yatağı reddedecek kadar aptal değilim. Nelere katlandığını anlatmaya gerek yok."

Gülerek, önünde durmuş olan Wonton'u sevmek için çömeliyor. "Sanırım anladım."

"Hâlâ balayı evresinde olduğuna inanamıyorum."

Kelimeler istediğimden biraz daha keskin çıkıyor. Kız kardeşim için gerçekten mutluyum. Yine de, keşke ben de böyle bir aşk bulabilsem demekten kendimi alamıyorum. Henüz yuva kurmaya ve benimle bir peri masalı yaşamaya hazır bir erkek bulamadım.

"Bence doğru insanla tanıştığınızda her zaman böyle olur. Zaman zaman anlaşıyor ve kavga ediyoruz. Ama birbirimizi uzun süre kızgın kalamayacak kadar çok seviyoruz."

Reid'den her bahsettiğinde kız kardeşimin gözlerinde yıldızlar beliriyor. Yakında bir evlenme teklifi planlıyorsa hiç şaşırmam. Ona sırılsıklam aşık.

"Derrick'lerde iyi olacağıma söz veriyorum," diyorum yüz ifadesi tekrar endişeli bir ifadeye dönüştüğünde. "Benim için endişelenmene gerek yok, söz veriyorum."

Kafam pek yerinde olmayabilir ama iyiyim. Bunun bir anlamı olmalı.

"Emin olduğun sürece." Dudaklarını birbirine bastırıyor, emin olmadığımı dair bir işaret arıyormuş gibi beni inceliyor.

"İyi gidiyoruz. Çok çalışıyor, o yüzden onu çok az görüyorum."

Gerçi o evdeyken genellikle boğazına yeşil bir şeyler tıkmaya çalışıyorum. O burun kıvırdı

Bu sabah kahvaltıda içtiğim yeşil smoothie'yi daha ona hazırlamayı teklif edemedim içtim.

"Peki, buradayken planınız nedir?"

Omuz silkerek, dükkânında resim yapmak için geniş bir çömlek yelpazesi bulundurduğu bölüme doğru ilerliyorum. "Şu anda biraz ara verdim ve hayatın beni nereye götüreceğine bakıyorum."

"Vlog çekecek misin?"

Soru aklıma geldiğinde kanatlı bir domuzu inceliyordum ve vücudum istemsizce kaskatı kesildi. Onu tekrar tek boynuzlu at boynuzunun yanına koyuyorum. Her iki biblonun da çocuklar arasında popüler olduğuna eminim. "Olabilir ama kendimi zorlamayacağım."

Bunu söylerken, çantamdaki fotoğraf makinesinin 10 kilo daha ağırlaştığına yemin edebilirim.

"Bugün de bunlardan birini boyayacağım, sonra da şehirde yürüyüşe çıkacağım." Omzumun üzerinden kız kardeşime bakıyorum, gözlerinde yüzen endişeden nefret ediyorum.

Ben iyiyim. Belki iyi değilim ama iyiyim. Bunun bir anlamı olmalı.

"Pekâlâ." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, yüzünde hâlâ o endişeli ifade var. "Neden öğle yemeği yemeye gitmiyoruz? Dükkânı kapatabilirim ve-"

"Bunu yapmana gerek yok."

Yüzü düştü. Lanet olsun.

Çabucak, "Ama seninle öğle yemeği yemeyi çok isterim. Ama sadece sen istersen. Şehirdeki varlığımın işinizi olumsuz etkilemesini istemiyorum."

"Mümkün değil. Sen projeni bitirdikten sonra gideriz. Bir parça seç." Parmaklarını çömlek duvarına vuruyor ve ön tarafa dönüyor.

Sonunda bir tabak seçiyorum. Evet, sıkıcı bir seçim ama kafama koydum, benim ya da sevdiğim birinin boyadığı parçalarla dolu bir yemek takımı koleksiyonu yapmak istiyorum. Saf mutluluğun eklektik bir karışımı.

Renklerimi seiyorurur, sonra her birinden paletin üzerine fışkırtıyorum. Kız kardeşim gibi bir sanatçı olmayabilirim ama yine de yaratıcı molayı seviyorum.

Ben bir tabureye yerleştiğimde, Wonton ayaklarımın dibine uzanıyor.

Sonraki iki saatimi tabağın kenarındaki küçük çiçekleri titizlikle boyayarak geçiriyorum. Fırında piştikten sonra ortaya çıksın diye boyayı katmanlamak sonsuza kadar sürüyor ama rahatlatıcı. Temizlik. Ve bitirdiğimde, yarattığım şeyden etkileniyorum. İlk denemeye göre çok iyi.

"Lütfen bitmek üzere olduğunu söyle." Via hırkasını vücuduna sararak yanıma geliyor. Dışarısı sıcak olabilir ama burası düpedüz buz gibi. "Açlıktan lyorum. Karnımı duyuyor musun?"

Karnını işaret ediyor ve sanki bir işaretmiş gibi gurulduyor.

"Benden bu kadar." Masadan geriye doğru eğildim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Eğilerek yumuşak bir gülümsemeyle inceliyor. "ok güzel, Izzy."

"Bütün bir set yapacağım - tabaklar ve kaseler. Belki fincanlar bile."

"Bu çok şirin olacak." Dikkatli bir şekilde tabağı alıyor ve ateşlenmesi gereken diğerk eşyalarla birlikte masaya koyuyor. "Bu kadar a olmasaydım daha hevesli olurdum."

"Pekâlâ, pekâlâ." Ayağı kalkıyorum, sonra ellerimi yıkamak için köşedeki lavaboya yöneliyorum. "Acıkmadan önce sana biraz yemek getireyim."

"ok geç olabilir" diye uyarıyor, kapısına "ğle yemeğı için kapalı" yazılı bir tabela asarak.

Caddede yürüyoruz, sonra da restoran ve mağazaların sadece sıcak aylarda açık olduğı iskeleye geçiyoruz. Via henüz gitmediğim bir restoran seçiyor ve hemen dışarıda suya bakan bir masaya oturuyoruz.

Biz menüleri incelerken yan masadaki insanlar yemeklerini alıyor, havada uçuşan kokular midemi kız kardeşiminki gibi guruldatıyor. Sanırım resim yapmaya o kadar odaklanmıştım ki açlığımın nasıl bastırdığını fark etmedim.

"Burada iyi olan ne?"

Via menüsünün üstünden bana bakıyor, kaşları kalkık. "Taze deniz ürünleri, dolayısıyla her şey."

"İyi noktaya değindin." Menüü inceliyorum, karar vermekte zorlanıyorum çünkü her seçenek kulağa inanılmaz geliyor.

Sunucumuz siparişimizi almak için geldiğinde, seçim yapmak zorunda kaldım, bu yüzden tatlı patates kızartması ve yan salata ile balık sandviçi seçtim.

Servis görevlisi ayrıldıktan sonra, parmaklıkların üzerinden suyun ötesine bakıyorum. Okyanus esintisi saçlarımı karıştırıp omuzlarımı gıdıklarken, gözlerimi kapatıp tuzlu kokuyu içime çekerek beni merkeze almasına izin veriyorum.

Los Angeles civarındaki plajlara gitmiyorum. Çok gürültülü. Çok kalabalık.

Çok... her şey.

Ama burası? Burası mükemmel. Sakin ve berrak. Ailelerle dolu. Çocuklar gülüyor, köpekler havlıyor. En iyi şekilde basit. Turistler bile burada farklı. Daha yavaş hareket ediyor, anın tadını çıkarıyorlar.

Via, "Seni özledim," diyerek dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Burada olman gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler." Bileğimden bir lastik çıkarıp saçımı düğümlüyorum. Sabitlerken birkaç tutamı kaçırıyorum, bu yüzden bazıları hala yüzümün etrafında uçuyor.

"İşinizi ve hayatınızı anlamakta zorlandığımı biliyorum ama benimle her konuda konuşabilirsiniz."

Kız kardeşim beni izliyor, dudaklarını birbirine bastırmış, yüzünün yarısını büyük boy güneş gözlüklerinin arkasına saklamış. Yine de samimiyetini hissedebiliyorum.

Ne yaptığımı anlatmaya çalıştım ama anlamıyor. Bunun için onu da suçlayamam. Bir insan bunu yaşamadığı sürece, yaptığım şeyi gerçek ve anlamlı olarak görmesi zordur.

Sosyal medya gerçek hayat değildir, çoğu kişi buna inanıyor ve bu bir dereceye kadar doğru. Ama bu benim hayatım. Bu yüzden oturumu kapatmak ve yorumların beni rahatsız etmesine izin vermemek göründüğü kadar basit değil. Keşe yle olsaydı, hayatım çok daha kolay olurdu.

Bunu ona söylemek yerine suyumdan bir yudum alıyorum. Sonra da gülümseyerek "Biliyorum" diye karşılık veriyorum.

Yarım yamalak cevabıma kaşlarını çatıyor ama daha fazlasını sormuyor, ben de öylece bırakıyorum. Beni anlamayan birine sorunlarımı anlatmaya devam etmek istemiyorum.

Neyse ki sohbet benden uzaklaştı. Onun yerine dkknından, Reid'den ve ailemizle olan çalkantılı ilişkisinden bahsediyoruz. Bana karşı olmadıkları şekilde ona karşı her zaman sert oldular, ancak birkaç yıl öncesine kadar bunun derinliğini gerçekten anlamamıştım. En küçük ocuk olarak - ve açıkçası kendi istediğimi yaptığım için onların isteklerini önemsemeye daha az meyilli olduğumdan - işim daha kolaydı.

"Bu hafta kitap kulübüne gelmelisin," diyor Via, garson yemeğimizi getirirken. Ona minnettar bir gülümseme veriyor ve sonra yine sadece ikimiz kalıyoruz.

Peetemi zyorum ve atal bıçak takımımı çıkartıyorum. "Söz konusu kitabı hiç okumadığınız ve bunun yerine durmadan dedikodu yaptığınız kitap kulübünü m kastediyorsun?"

Sırıtıyor, gözleri parlıyor. "İşte bu. Gerçi artık hepimiz romantizmden başka bir şeyden zevk alıyormuşuz gibi davranmayı bıraktığımız için kitapları gerçekten okuyoruz."

"Yani bu, gelmeden önce kitabı okumam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, hâlâ kitaplar hakkında konuşmuyoruz. Sadece atıştırmalık ya da içecek bir şeyler getir."

Salatamdan bir ısırık alırken "Bilmiyorum," diye itliyorum.

"Eğer bir süre kalacaksanız, kendinizi kasabamızın çekirdeğine de dahil edebilirsiniz. Kitap kulübü bunu yapmanın en iyi yoludur."

Göğsüm endişeyle sıkışıyor ama derin bir nefes alıp bu hissin dağılmasını istiyorum. "Tamam, geleceğim.

Bana bilgi gönderin."

Muzaffer bir gülümsemeyle ayrıntıları telefonuna yazıyor. Bir an sonra cep telefonum çaldı.

"Artık hiçbir mazeretin yok."

Cihazın kilidini açıyorum ve gönderdiği mesajı tarıyorum: Adres ve getirilmemesi gereken yiyeceklerin listesi - Glenda tarafından veto edilmiş. Güzel Glenda. O çılgın kadını özlemişim.

İçgüdüsel olarak Instagram'ı açıyorum ve hikayem için yemeğimin bir fotoğrafını çekiyorum - çoktan içine dalmış olduğum salata hariç. Ancak fotoğrafı paylaşmadan önce tereddüt ediyorum. Bir şey paylaşmayalı uzun zaman oldu ve yeni keşfettiğim nefretçilerime rağmen, beni takip eden ve gerçekten önemseyen insanların hala buralarda olduğumu bilmesi için belirli aralıklarla fotoğraf ve hikaye yüklemeye çalışıyorum. Derin bir nefes alarak fotoğrafı hikayeme ekliyorum - konumumu ya da restoranı etiketlemediğimden emin oluyorum.

Sonra mesajlar gelmeye başlamadan önce telefonumu kaldırıyorum.

"Derrick'e kira ya da başka bir şey ödemek zorunda mısınız?"

"Ha?" Aptalca söyledim. Soru beni hazırlıksız yakaladı. Bunu düşünmemiştim bile. Kahretsin. Teklif etmeliydim. "Hayır. Yani, bu konuda hiçbir şeyden bahsetmedi."

"O iyi bir adam," diye devam ediyor. "Muhtemelen senin yapmanı istemiyordur zaten. Sadece merak ettim."

Birden endişeli ve sinirli bir şekilde kızartmanın ucunu kemiriyorum ve konuyu değiştiriyorum. Konuya daha sonra döneceğim. Yalnız kaldığımda. "Onunla ve Reid'le aranızdaki durum nasıl? Hâlâ garip mi?"

Via dudaklarını büküyor. "Sorun değil, sanırım. Ama muhtemelen bu konuda her zaman biraz garip hissedeceğim."

Bana sert bir bakış attı. Bu durumda kısmen hatalı olduğumu bana sessizce hatırlatmak istediğinde bana her zaman attığı bakış. Ama Derrick'in birlikte olduğu adamın babası olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Öğle yemeğinden sonra Via mağazasına geri dönüyor, ben de şehirde dolaşmaya devam ediyorum. Via'nın arkadaşı Ella'nın çalıştığı kitapçıda durdum ve bir yığın aşk romanı aldım. On yıllar boyunca Ella'nın büyükbabası dükkânın sahibi olmuş ve işletmiş. Ella dükkânı devraldığında, büyükbabası aşk romanı satmamaları konusunda kararlıydı, bu yüzden Ella envanterini bir dolaba sakladı ve gizli satışlar yaptı. Yaşlı adam öldükten sonra Ella mağazayı dönüştürdü ve şimdi her raf romantik edebiyatla dolup taşıyor.

Kiralık arabama döndüğümde, yanımda taşıdığım katlanabilir su kabını çıkarıyorum ve Wonton'un içmesine izin veriyorum. Sonra onu taşıyıcısına bağlayıp kemerini takıyorum.

Saat üçü geçmiştir ve Derrick'in evine dönüp akşam yemeğine başlama vakti gelmiştir.

Derrick somon sever mi? Umarım öyledir.

Arabayı park ettiğimde Derrick'in kamyoneti garaj yolundaydı, bu şaşırtıcı. Duyduğuma göre adam sürekli çalışıyormuş. Arabamı onunkinin yanına yanaştırıyorum, şimdiden tüm eşyalarımı bir ya da iki turdan fazla atmadan eve nasıl sokacağımı düşünüyorum. Arabadan iniyorum ama tek bir çanta bile alamadan donup kalıyorum.

Derrick bahçeyi biçiyor.

Gömleksiz.

Çim biçme makinesini bana doğru itiyor, varlığımdan habersiz. Kulaklarının üzerinde bir çift büyük kulaklık var ve dudakları dinlediği müzikle birlikte hareket ediyor. Göğsü çıplak, teni terden parlıyor.

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor.

Derrick'in yakışıklılığından bihaber değilim. Sonuçta ben de insanım. Ama onu böyle terli ve yarı çıplak görmek kalçalarımı sıkmama neden oluyor.

En son seks yapmayalı utanç verici derecede uzun zaman oldu.

Bu yüzden böyle tepki veriyor olmalıyım.

Değil mi?

Bakışlarımı hızla kaçırıyorum, sonra da Wonton'u taşıyıcısından almak için arkasını dönüyorum. Kitaplarımla ya da diğer eşyalarımınla uğraşmadan Wonton'u içeri götürüyorum.

Dışarı çıkıp kollarıma aldıklarımın yükledim ve neredeyse ön kapıya varmışım ki çim biçme makinesini kapattı ve kulaklıklarını çıkardı.

"Hey," diyor, o derin tınısı bacaklarımın arasında her ne oluyorsa sadece cesaretlendiriyor. "Akşam yemeği için pizza sipariş edebiliriz diye düşünüyordum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Uh..." Yutkunuyorum, kelimeleri arıyorum. "Somon balığı yapacaktım."

Burnunu tiksintiyle kırıştırıyor. "Pizza. Buzdolabının üzerinde adı ve web sitesi olan bir magnet var. Menülerine bak ve ne sevdiğini gör, işim bittiğinde sipariş vereceğim."

Normal şartlar altında onunla tartışır, somon balığının daha sağlıklı bir seçim olduğunu hatırlatır ve pizzayı unutabileceğini söylerdim. Ama onun gömleksiz hali beni dilsiz yaptı.

Ben de sadece başımı sallıyorum ve küçük bir fare gibi içeri kaçıyorum. Pencereden dışarı bakıp, çim biçme makinesini yeniden çalıştırdığında gövdesindeki ve kollarındaki kasların nasıl esnediğini izleyen biri.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Hiç şüphe yok ki bu gece vibratörümle randevum var.

DERRICK

"BU DA NE?" Izzy'nin önüme koyduğu ve üzerinde sözde kahvaltımın olduğu tabağa ters ters bakıyorum.

"Avokado tost ve haşlanmış yumurta. Sana iyi gelir. Sağlıklı."

Yeni kiracıma ters ters bakıyorum. "Birkaç dilim domuz pastırması yüzünden ölüp gitmeyeceğim."

"Belki henüz değil." Karşıma oturuyor, tabağındaki iğrenç yiyecekler benimkilerle eşleşiyor. "Ama gelecekte... asla bilemezsin. Bana teşekkür etmelisin. Atardamarlarına dikkat ediyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Sevinçle gülümsüyor, koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Bir şey değil."

"Bu şu LA bağırsak sağlığı saçmalığı, değil mi?"

Gözlerini devirerek tostundan bir ısırık alıyor ve cevap vermeden önce yutuyor. "İnsanlar her yerde avokado tostunu sever. Bu sadece Los Angeles'a özgü bir şey değil."

Yüzümü buruşturarak elime aldım ve kokladım. "Bunu yedikten beş saniye sonra acıkacağım."

"Hayır, değilsiniz" diye savunuyor. "İyi yağlar ve proteinle dolu. Şaşıracaksınız. Güven bana."

Izzy'ye güvenmek mi? Hiç şansın yok.

Açlıktan ölüyorum ve Izzy'den çok daha iri olmama rağmen, buzdolabından domuz pastırması almayı aklımdan bile geçirsem beni dışarı çıkaracağını hissettiğim için tereddütlü bir ısırık alıyorum.

Tatların farkına varmak biraz zaman alıyor ve farkına vardıklarında, şaşırtıcı bir şekilde, korkunç değiller. Dikkatli bir ısırık daha alarak değerlendirmeme devam ediyorum.

Yediğim en güzel şey değil. Biraz sümüksü, dokusu pek hoşuma gitmedi ama yenilebilir.

Izzy bilerek gülümsüyor. "Fena değil, ha?"

"Sevdiğimi söylemiyorum," diye işaret parmağımla onu uyarıyorum. "Ama görüldüğünden daha iyi."

Zaferinin tadını çıkararak küçük bir salınım yapıyor.

Kadehimi ona doğru uzatırken, "Sanırım bu saçmalıklardan gelecekte daha çok bekleyeceğim, ha?" diyorum.

Gözlerini kısacak kadar büyük bir gülümseme takınarak başıyla onaylıyor. "Ah, evet."

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizce yemek yiyoruz. Rahatsız edici değil ama yine de kendimi konuşacak bir konu bulmak için beynimi zorlarken buluyorum. Çünkü garip bir şekilde onunla sohbet etmek istiyorum.

"Düşünüyordum da," diyorum dikkatini tabağından çekerek, "istersen bu hafta sonu tekneyle açılabiliriz."

Tüm yüzünün aydınlanma şekli, zaferle havayı yumruklamak istememe neden oluyor. Şimdiye kadar onun gibi neşeli biri için imkansız olduğunu düşündüğüm bir şekilde suratı asıktı. Sadece birkaç gün oldu ama şimdiye kadar neşelenmiştir diye düşünmüştüm.

"Gerçekten mi?" Kadehini dudaklarına götürerek sırtıyor. "Bu eğlenceli olurdu."

Geçen yaz tekneyi sadece bir kez, Lili bir hafta boyunca yalvardıktan sonra çıkardım. Torunum ne isterse yaparım.

"Cumartesi senin için uygun mu?"

Ağzını tanımadığım bir kağıt peçeteye siliyor. Ben kağıt havlu kullanma eğilimindeyim. Neredeyse aynı amaca hizmet eden iki ürün almanın ne anlamı var?

"Fark etmediyseniz diye söylüyorum" -elini biraz çılgınca sallıyor- "takvimim boş."

Sert bir şekilde kıkırdıyorum. Küstahlığı muhtemelen beni bu kadar eğlendirmemeliydi. "İstersen kız kardeşini de davet edebilirsin."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya oğlun?"

Dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum. "İstersen davetiyeni uzatabilirim?"

Alt dudağını ısıırıyor, baştan çıkarıcı bulmamam gereken masum bir hareket.

"Aslında"-saçlarını omuzlarının üzerinden atıyor ve dikkatini tabağına veriyor-"eğer senin için de uygunsa sadece ikimizin kalmasını tercih ederim. Kız kardeşim... benim için endişeleniyor ve ben iyiyim, gerçekten. Ya da olacağım." Dudaklarını yalayarak kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ama onun bir ana tavuk gibi tepemde dolaşmasına gerek kalmadan rahatlamak ve balinaları aramak istiyorum. Onu denize atabilirim."

Gördüğüm manzara karşısında bir homurtuyu bastırıyorum.

Gelmelerini istemediği için rahatladığımı söyleyemem. Via ile yaşadığım felaket randevu deneyimini geride bıraktım ama aramızdaki gariplik devam ediyor.

Izzy boş tabağıyla masadan zıplayarak kalkıyor ve giderken benimkini kapıyor. Ancak o zaman hepsini yediğimi fark ediyorum.

"Senin için öğle yemeği hazırladım," diyor tabakları lavaboya koyarken.

Artık o da burada yaşadığına göre bulaşık makinesini tamir etmem gerekiyor.

Kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum ve onu değerlendiriyorum.

"Öğle yemeği mi?"

"Evet," diyor omzunun üzerinden, parlak bir gülümsemeyle. "Bilirsiniz, insanların genellikle gün ortasında yedikleri yemek."

Lavaboda ona katılıyorum ve elinden sabunlu bir tabak alıyorum. "Normalde öğle yemeği ile uğraşmam." Hızlı bir durulamadan sonra tabağı bir bulaşık havlusuyla kuruluyorum, ardından ikinci tabakla işleme yeniden başlıyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana etkilenmemiş bir bakış attı. Görevi kendi başına tamamlayabileceğini söyleyen bir bakış. Ama o zaten burada çok şey yapıyor. Yardım etmeyi umursamıyorum ve ben masada otururken onun çalışmasını izlediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Eğer istemiyorsan, önemli değil. Sadece yanında götür. Belki başka biri yer."

Nereden geldiği belli olmayan bir hırıltıyı bastırıyorum. Bu da ne böyle? İçgüdüsel tepki beklenmedikti, ama benim için hazırladığı öğle yemeğini adamlarımdan birine verme fikri doğru gelmedi.

"Yiyeceğim." İlk ısırığı aldığımda bu beyanımdan pişman olabilirim, ama kulaktan kulağa gülümsediğinde kendimi gülümserken buluyorum.

"Güzel, sanırım
beğeneceksin." Bu nefret
edeceğim anlamına geliyor.

Arkamı dönüp dolabın kapağını açıyorum. "Gitmem gerek."

Izzy dönüyor, uzun saçlarıyla neredeyse suratıma bir tokat atacaktı ve telaşla buzdolabına koşuyor. Çocuklarımla okula gönderdiğim türden gerçek bir beslenme çantası çıkardığında, inanamayarak ona bakıyorum.

"Örümcek Adam mı?"

"Biliyorum," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi, omuzları çökmüştü, ben ondan alırken. "Sen daha çok Huysuz Kedi tarzında bir adamsın, ama eBay dışında hiçbir yerde bu tür bir ürün bulamadım ve bunun için elli dolar ödemeyecektim, bu yüzden Örümcek Adam olsun." Göğsümü okşayarak uzaklaşıyor, sonra da merdivenlerden yukarı fırlıyor. Wonton bir havlama sesi çıkarıyor ve peşinden koşuyor.

Bir an hareketsiz kaldım, az önce işgal ettiği alana baktım, dokunuşunun ardında bıraktığı sıcaklığı içime

çektim.

Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ama toparladığımda anahtarlarımı alıp gidiyorum.

MASA BAŞI İŞİ işin en sevmediğim kısmı ama haftada en az bir günümü ofiste geçirmek zorundayım.

Asistanım Jessica inleyerek masasından kalktı. Elini iri karnına koyarak yanıma doğru ilerliyor. Gölgesi üzerimde beliriyor, konuşmasa da yukarı bakmam için bana yalvarıyor.

İç çekerek başımı arkaya eğiyorum. "Evet?"

Elini kalbinin üzerine koydu. "Beni sevdiğini biliyorum ama sana e-posta ile gönderdiğim başvuru formlarına bir göz atman ve geçici bir asistan tutman gerekiyor. Birkaç hafta içinde doğum iznine ayrılacağım."

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum. Jessica yıllardır benim için çalışıyor. Evrak işlerinin nasıl düzenlenmesinden hoşlandığımı biliyor ve çoğu çağrıyı ya da sorunu benim yardımım olmadan halledabiliyor. Sadece birkaç aylığına gidecek ama yeni biriyle çalışma fikri beni rahatsız ediyor.

"Bugün onlara bakacağım."

Bana bakıyor, dudakları kuşkulu bir şekilde çatılmış. "Ben ciddiym Derrick. Özellikle de gitmeden önce onları eğitmemi istiyorsan. Sona yaklaştık." Parmağını masama vuruyor. "Birini seç."

"Tamam." Ona ciddi bir şekilde başımı salladım. "Hafta sonuna kadar sana bir isim bulacağım."

Bir hıçkırıkla, "Yakında." dedi. Sonra elini sırtına götürerek masasına geri döndü. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, her an doğum yapabilirim ve o zaman kimsesiz kalırsın."

Haklı, ama bu durum bununla uğraşmak istemediğimi değiştirmiyor.

"Sen yokken evrak işlerini ben halledebilirim."

Homurdanıyor ve sandalyesini bana doğru çeviriyor. "Nefret ediyorsun evrak işleri."

Orada adamlarımla olmayı tercih ederim ama sadece birkaç ay. Ne kadar kötü olabilir ki? "Biliyorum, ama sonsuza kadar değil."

Homurdanarak bir tarafa doğru eğildi ve su şişesine uzandı. "Yeterince uzun. Listede birkaç iyi aday var. Koca bir bebek gibi davranmayı bırak ve birini seç."

Söylemesi yapmaktan kolay ama denemek zorundayım.

IZZY

BİLİNMEYEN NEDENLERDEN DOLAYI, kitap kulübüne giderken gerginim. Bu çok saçma, gerçekten. Tüm bu hanımları tanıyorum ve tanımasam bile insanlarla tanıştığımda asla telaşlanmam.

Evin önündeki sokağa park ettikten sonra dışarı çıkıyorum, sonra arka kapıyı açıyorum ve iki kez pişirilmiş patates patlaklarıyla birlikte hazırladığım crostini tabağını alıyorum. Süreci filme almayı düşündüm ama sonunda kameramı Parkerville'e geldiğimden beri olduğu yerde, çantamda bıraktım.

Via'nın arabasını garaj yolunda görmek endişemin bir kısmını hafifletiyor. En azından kız kardeşim burada.

Toparlanın. Endişelenecek bir şey yok.

Glenda hariç. O serseri mayın.

Kalbim çarpıyor ve ellerim titriyor, yemek tabaklarıyla hokkabazlık yapıyorum ve kapıyı çalmak için dirseğimi kullanıyorum.

Kapı açılıyor ve Ella'nın heyecanlı gülümsemesiyle gözlerim kamaşıyor. "Izzy!" Yemeği benden aldı ve beni içeri soktu. "İçeri gel, içeri gel. Birkaç kişiyi daha bekliyoruz."

Ella bulaşıklarla birlikte mutfağa giderken, eminim ki bu akşamki katılımdan yirmi kişiye daha yetecek kadar yemek vardır, kız kardeşim beni

Birkaç tanıdık yüzle sohbet ettiği kanepeye.

"Fazla uzun sürmez, değil mi?" Via, yanındaki ağır hamile kadına soruyor.

Bir an için içimi bir korku kaplıyor, ancak kız kardeşimin yüzündeki içten gülümsemeyi fark ettiğimde bu korku yatışıyor. Boşanmadan önce yıllarca kısırlıkla mücadele etti ve çoğu zaman hamile kadınların ya da bebeklerin yanında olmak onun için zor olabiliyor. Ama son zamanlarda daha iyi bir yerde gibi görünüyor.

Ona taşıyıcı anne olmayı teklif ettim ve bunda ciddiydim. Bu konuyu orada burada konuştuk ama hayatının gidişatıyla barışık olduğunu ve çocuk sahibi olmaya hazır olduğunda evlat edinme gibi diğer seçenekleri de değerlendireceğini söyledi.

Ve sonunda gerçekleştiğinde, gelmiş geçmiş en iyi anne olacak.

Hamile kadın karnını ovuşturuyor, gözlerinde heyecan parlıyor. "Altı hafta daha, belki daha az."

Odanın öbür ucundan Glenda sesleniyor: "Altı hafta bize sana bir bebek partisi düzenlemek için bolca zaman verir."

Kadın iç çeker. "Size söyledim, buna gerek yok. Burada sizlerle birlikte olmak benim için yeterli. Şarap içemesem bile."

"İstiyoruz," diye söze karışıyor bir başka kadın.

Kadınlar ileri geri konuşurken başım dönüyor. Aşinalıkları bu gece burada olmaktan duyduğum endişeyi şimdiden hafifletti. Paylaştıkları bu yakınlık rahatlatıcı.

Los Angeles'ta arkadaşlarım var ama ilişkilerimin hiçbiri böyle değil. Çoğu ne yazık ki yüzeysel ve karşılıklı çıkarlara dayalı. Aslında, Los Angeles'tan ve sosyal medyamdan uzaklaşırsam, muhtemelen Finneas iletişiminde kalacağım tek kişi olacaktır.

Küçük kasabalar genellikle eleştirilir, ancak bana göre toplumun diğer üyeleriyle bu kadar yakın ilişkilere sahip olmak özeldir.

"Oh," dedi kız kardeşim bana dönerek. "Izzy, bu Jessica." Yanındaki hamile kadın el sallıyor.

"Cassandra." Via, Glenda'ya bebek partisi düzenlemek istediği konusunda katılan kadını işaret ediyor. "Susan, Anna, Mindy, Tammy, ve Lucy."

El sallayarak grubu selamladım. Çoğuyla daha önce tanışmıştım, ama sadece geçerken, bu yüzden yüzlere koyacak isimlerim yoktu.

"Reid'in babasıyla yaşadığını duydum." Glenda'nın şivesi eşsizdir. Tam güneyli değil ama kuzeyli de değil.

"Bunu nereden duydun?" Via'ya kanepede katılmadan önce bir içki almış olmayı dileyerek soruyorum, sadece ellerimle yapacak bir şeyim olsun diye.

"Etrafta. Bu gruptan başka insanlarla da konuşuyorum." Toplanan kadınları işaret ediyor, kaşları beklentiyle kalkık. "Peki, sen?"

Onun yüz ifadesini taklit ediyorum ama benimki biraz daha kızgın. "Bunun bir soru olduğunu fark etmemiştim."

Yüzünün ikiye ayrılmamasına şaşırdığım kadar büyük bir gülümsemeyle Glenda bana bir parmağını sallıyor. "Senden hoşlanıyorum."

Via dizime hafifçe vuruyor. "Benim dairem küçük ve han doluydu, bu yüzden Derrick cömertçe ona kalabileceği bir yer teklif etti."

Teknik olarak, buna zorlandı, ancak bu fiyaskoya girmeye hiç niyetim yok.

Glenda bana bakarak, "Çok nazik biri," diyor. "O iyi bir adam. Yakışıklı da. Ve bekâr."

Via başını geriye atıyor ve kahkahalarla uluyor. "Glenda, sana yalvarıyorum, lütfen kız kardeşime erkek arkadaşımın babasını ayarlamaya çalışma."

Midem düğümleniyor. Derrick evdeyken neredeyse sürekli olarak onu kontrol ettiğimi bilse kız kardeşim ne düşünürdü? Belki yanlış ama yapmamak neredeyse imkansız. Baba Crawford çok seksi.

"Neden olmasın? Çok uyumlu olurlar."

Via'nın dehşet içinde titreyişi acıtıyor. Sanırım acıdan değil, hayal kırıklığından. Yine de nedenini anlamıyorum. Derrick'le çıkmayı düşünmüyorum ve eminim o da kız kardeşimle işler o kadar feci gittikten sonra çıkma fikrinden tamamen vazgeçmiştir.

Sonraki bir saat boyunca grup, Derrick'in bir kız arkadaş bulmasının ne kadar harika olacağından bahsediyor. Beni bir seçenek olarak görmekten, elli mil yarıçapındaki her düzgün kadının adını saymaya geçtiler.

Kendimi meşgul etmek ve suçlayıcı bir şey söylemekten kaçınmak için yüzümü yemekle dolduruyorum. Her ne kadar bir kadeh şarap içmek istesem de, Derrick'in evine geri dönebilmek için alkolden uzak duruyorum. Kız kardeşimin ya da başka birinin beni eve bırakmaya gönüllü olmasını istemiyorum.

Gecenin sonunda hanımlarla vedalaşıp aceleyle arabaya gidiyorum ama daha kaçamadan kız kardeşim camımın yanında beliriyor ve beni camı açmaya zorluyor.

"Seni korkutup kaçırmalarına izin verme. Onlar eğlenceli bir grup, söz veriyorum."

"Harikalar. Ben sadece..."

Bocaladığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ergenliğimden beri hayatımı çözmüştüm ama şimdi kontrolümden çıkıyor. Üstüne üstlük, sözde ev sahibime ilgi duyuyorum. Parkerville'e geleli daha bir hafta oldu ama şimdiden işleri berbat etmeye başladım.

"Yorgun "da karar kıldım, ki bu tam olarak yalan sayılmaz. Aylardır iyi uyuyamadım.

Via'nın dudakları aşağı doğru çekiliyor ve gözleri sempati ile parlıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Sırıtarak başımı yana eğiyorum. "Evet Via, neden benim için biraz uyumuyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Alaycılığın hoş karşılanmıyor ama en azından şaka yapacak kadar iyi hissediyorsun."

"Benim için endişelenme," diye ısrar ederek arabamı çalıştırıyorum. "Eve gidip duş alacağım, yüz maskesi takacağım ve kanepede bitkisel hayata gireceğim."

Kaşlarını çatıyor, yüzü ilgiyle aydınlanıyor. "Ev, ha?"

"Lafın gelişi," diye mırıldanıyorum, yüzüm ısınırken bile.

Gülerek uzaklaşıyor ve bir elini kaldırıyor. "Git rahatla ve bu gece uyumaya çalış."

Mırıldanıyorum ve arabamı vitesle takıyorum. "Evet, deneyeceğim."

Sanki aylardır uğraşmıyormuşum gibi. Güneşin altındaki her bitkisel ilacı ve yatmadan önce her türlü yoga pozisyonunu denedim. Telefonuma olan saçma bağılılığıma rağmen, onu haftalarca geceleri başka bir odada bıraktım. Yine de uyku kalitem artmadı.

Korkarım boşa kürek çekiyorum.

"Seni seviyorum. Yakında görüşürüz." Via el sallıyor, bir adım daha geri atıyor.

Camı açmadan önce yumuşak bir "Ben de seni seviyorum" diyorum.

Derrick'e bir mesaj atıp kitap kulübünde tıka basa yediğim için bu akşam yemek hazırlamayı düşünmediğimi bildiriyorum. Böylece atardamar tıkayıcı fast food'larından alabilir. Onun teknesini ne yüzdürürse.

Onun yanıtı basit bir başparmak yukarı emojisidir.

Geldiğimde evde değildi, ki bunu bekliyordum. Wonton'u dışarı çıkardıktan sonra doğruca duşa giriyorum ve sıcaklığı o kadar yükseltiyorum ki neredeyse haşlanıyorum.

Dışarı çıkıp havluyu gövdemin etrafına sardığımda banyo adeta bir saunaya dönüşüyor. Duş sonrası rutinimi uygularken, telefonumdan çalan müziğe sessizce eşlik ediyor, kalçalarımı ritme göre sallıyorum. Saçıma durulanmayan saç kremi sıkıyorum ve bir tarakla uzun saç tellerimi nazikçe tarıyorum. İnternetteki söylentilerin aksine, saçlarım artık göğüslerimi geçiyor ve bunu uzatma olmadan başardım. Uzun saçlarımı seviyorum ama çok zahmetli olduğunu da inkar edemem.

Tüm düğümleri çözdükten sonra ellerimi yıkıyorum ve yüz maskesi uygulayabilmek için saçımı bir saç bandıyla geriye itiyorum. Maske güçlü bir okaliptüs kokuyor ve kömür rengi parmaklarıma yapışmak istiyor. İşim bittiğinde, tırnak diplerimi iyice temizlenene kadar ovuyorum, ardından telefonumun alarmini kuruyorum ki yıkamayı hatırlayayım.

Yıllar önce maske takarken uyuyakaldıktan sonra dersimi aldım. O kadar kötü patlamıştım ki cildimin düzelmesi neredeyse altı ay sürdü.

Wonton kokladığında, ona kaşlarımı çatıyorum. "Dinle, pediküre ihtiyacım olduğunu biliyorum ama beklemek zorunda."

Cevap olarak hapşıırıyor.

Banyoda işimi bitiriyorum ve en rahat pijamalarımı giyiyorum - neredeyse şeffaf ve parçalanmaya yüz tutmuş ama yine de atmaya kıyamayacağım kadar iyi hissettiren türden pijamalar.

Alt katta, evi hâlâ boş buluyorum. Bu hafta şimdiye kadar Derrick bu saatlerde evdeydi. Kendime endişelenmememi söylüyorum. Muhtemelen geç saate kadar çalışıyordur ya da yemek için durmuştur.

Ya da biriyle çıkıyordur.

Bu saçma bir düşünce.

Derrick'le çıkılamayacağı için değil. Aslında tam tersi. Sikilebilir de. Ama kimseyle çıkmaz. Kız kardeşim bir istisnaydı ve bak bu onu nereye getirdi.

Yine de kıskançlık içimde yükseliyor, sıcak ve rahatsız edici bir dalga gibi ilerliyor.

Derrick'e olan çekiciliğimin bir yürüyüşe çıkması gerekiyor. O benimle ilgilenmiyor.

Muhtemelen seks yapmayalı çok uzun zaman olduğu için böyle hissediyorum. Sadece biraz dokunuşa hasretim. Bu olmalı. Değil mi?

En sevdiğim atıştırmalık olan bir kase patlamış mısırla kanepeye yerleşiyorum ve televizyonu açıyorum. Wonton zıplıyor ve başını bacağıma koyarak yanıma kıvrılıyor. Televizyonda hiçbir şey yok

ilgimi çekiyor, bu yüzden Netflix'te geziniyorum ve sonunda tüm zamanların en sevdiğim dizilerinden birinde karar kılıyorum.

Gilmore Girls'e olan sevgim, diziyi başından sonuna kadar kaç kez izlemiş olmama rağmen hiç azalmadı. Rory beni çoğu zaman delirtiyor ama küçük kasabaya ve anne/kız maskaralıklarına olan sevgim geri gelmemi sağlıyor.

Belki de bu yüzden Parkerville'i bu kadar çok seviyorum.

Bir bakıma Stars Hollow gibi. Küçük ve şirin, kendine özgü insanları ve kasaba gelenekleri var. Sadece deniz kıyısında ve daha fazla ışık var.

Ön kapı açıldığında ilk bölümün yarısındaydım. Derrick sol elinde yerel lokantadan aldığı bir çantayı tutarken diğer eliyle anahtarını çıkarmak için mücadele ediyor.

"Uzun bir gün mü?"

Yetişkin adamın attığı çığlık o kadar tiz ki irkiliyorum. Anahtarlar nihayet kilitleniyor ve başının üzerinden uçarak dışarıdaki çalılığa düşüyor.

İncilerini tutuyormuş gibi göğsünü tutuyor. "Yüzünde ne var senin?"

"Uh." Yüz maskesinin sertleştiği yanağıma dokunuyorum. "Yüz maskesi mi?"

"Bu bok korkutucu." Suçlayıcı bir bakışla beni işaret ediyor.

"Korkutucu mu?" O kapının hemen dışında anahtarlarını ararken ben tekrarlıyorum.

Onları çabucak bulur ve arkasından kilitler.

Tekrar bana döndüğünde yüzündeki bıkkın ifadeye karşı bir sırıtışla savaşıyorum. "Korkunç olan ne?"

"Her şey gri, beyaz ve zombi gibi."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, "yoksa sana da bir tane takarım." Gözleri komik bir şekilde açılıyor.

"Hiç şansın yok."

"Bebek gibi davranma," diye sesleniyorum arkasından, yemeğini alıp mutfağa giderken.

Cevap vermiyor, ama içeride dolaştığını, dolapları ve sonra buzdolabını açıp kapattığını duyuyorum.

Tekrar programa odaklanıyorum ve birkaç dakika sonra dönüp köşedeki deri koltuğa oturduğuunda şaşırıyorum.

Oturma odası rahatlığın tanımıdır. Televizyon şöminenin üzerine monte edilmiş ve Reid ile Layla'nın yıllar boyunca çekilmiş resimleri de dahil olmak üzere çeşitli kitaplar ve diğer ıvır zıvırlarla dolu kitap rafları ile çevrelenmiş. Lili'nin de birkaç fotoğrafı var. Derrick'in ailesini sevdiği çok açık.

"Bu nedir?" Televizyonu işaret ediyor. "Gilmore Girls' hiç izlemedin mi?"

Erkek olduğu için sanırım mantıklı ama diziyi o kadar çok seviyorum ki bu haberi düpedüz küfür olarak görüyorum.

Başını sallar ve hamburgerinden bir ısırık alır. Ağzında bir lokma varken, "Hayır. Yaptığımı söyleyemem."

Dramatik bir şekilde başımı kanepeye yaslıyorum ve i çekiyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi diziyeye hoş geldiniz. Bu ilk bölüm. Baştan başlayacağım."

Doğruldu. "Hayır, sen-" "ok geç," diyorum gülümseyerek.

Kaacakmış gibi merdivenlere bakıyor. Bunun yerine, biraz homurdanarak arkasına yaslanıyor ve çok geçmeden, olacağını bildiğim gibi dizinin içine çekiliyor. Tam üç bölüm izledik, sadece tuvalet molalarında ve yüz maskemi ıkarabilmem için ara verdik.

Televizyonu kapattıktan ve ilk bölümün yarısında kanepenin arkasından çektiğim battaniyeyi katladıktan sonra ona "Yarın daha fazlasını izleyebiliriz," diyorum.

"ok fazla televizyon izlemem," diye itiraf ediyor. "En azından dizileri ve kesinlikle sırayla değil. İşten sonra genellikle çok yorgun oluyorum, bu yüzden sadece arka plan gürültüsü için açıyorum."

Beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor ve koridorda, ebeveyn yatak odası ile misafir odası arasındaki boşlukta duruyoruz.

"Kitap rafları," diye mırıldanıyorum, o yine kalkıp odasında kaybolacakmış gibi görüldüğünde. Birden yollarımızı ayırmaya hazır olmadığımı fark ediyorum. "Şöminenin etrafındaki. Onları sen mi yaptın?"

Kaşları çatılıyor, sanki soruyla nereye varmak istediğimi anlayamamış gibi. "Evet, öyle."

"Onları sevdim. Koyu yeşil boya mekana çok yakışıyor."

Sessizce başını sallıyor, bu basit hareket başlatmaya çalıştığım konuşmayı etkili bir şekilde kesiyor ve bizi garip bir şekilde bir arada bırakıyor.

Sanki bana her zaman kolay gelen özgüven, o etrafımdayken bir girdabın içine çekiliyor.

Wonton ayak parmaklarımı ısırarak beni ürkütüyor. Başparmağımı omzumun üzerinden misafir odasına doğru atarak, "Yatağa gitsem iyi olacak," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, ellerini eve geldiğinde değiştirmedeği kot pantolonunun içine sokuyor. "İyi geceler, Izzy."

Yollarımız ayrıldıktan sonra yatağa dalıp yorganın altına giriyorum. Yorganın diğer tarafında, Wonton dönüp kendini yere bırakmadan önce kumaşı tırmalıyor.

Kendimi biraz toparladıktan sonra Finneas'tan gelen bir mesaja yanıt veriyorum, ardından telefonumu şarja takıyorum.

Tam o sırada ana banyodaki duş açıldı. Gözlerim kapalı, sessizce kendime lanet ediyorum.

Bu hayal edilebilecek en kötü şey olabilir. Derrick, birkaç metre ötede. Çıplak. Islak.

Titreyen bir elle telefonumu komodinin üzerinden kapıyorum, beyaz gürültü uygulamasına gidiyorum ve balina seslerine dokunuyorum.

Sakinleştirici. Yatıştırıcı.

Doğa. Ama aynı zamanda su.

Derrick'in şu anda altında durduğu su gibi.

Yatağın diğer tarafındaki yastığı tu tu yüzümü kapatıyorum. Sonra içine doğru çığlık atıyorum.

DERRICK

İç çekerek üçüncü kez kornaya basıyorum.

Sabırlı bir adamımdır ama yirmi dakika sonra sabrım tükenmeye başladı. Izzy hemen çıkacağına yemin etti, ben de yükledim. Yine de burada oturmuş bekliyorum.

Ön kapı açılıyor ama ben rahat bir nefes alamadan elini uzatıyor ve bir parmağını havada sallıyor.

Kızgınlığımı bastırmak için ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Onu tekneyle gezdirmeyi teklif ettiğimde iyi bir şey yaptığımı düşünmüştüm ama kapıdan bile zamanında çıkamazsa günün iyi geçeceğini sanmıyorum.

Sonunda kapı tekrar açılıyor ve omzuna astığı o kadar büyük bir çantayla ön merdivenlerden iniyor ki, içinde yürümeye başlayan bir çocuk saklayıp saklamadığını merak ediyorum.

Elimde olmadan onu inceliyor, minicik kot şortuna ve omzundan düşen, boynunun arkasına bağlanmış bir çift ince askıyı ortaya çıkaran bol kazağına bakıyorum.

Kamyona doğru ilerlerken parlak sarı parmak arası terlikleri tuğlalı yürüyüş yoluna çarpıyor.

Neredeyse yarım saattir beni burada bekletmemiş gibi neşeli bir gülümsemeyle içeri atlıyor.

Elindeki çantayı ayaklarının arasına koyarken kaşlarımı çatıyorum. "Her şeyi aldın mı?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büküyor. "Dudak nemlendiricisi, güneş kremi"- emniyet kemerine uzanırken iki maddeyi işaretliyor

-"Bir kitap, iPad, cep telefonu, dergi, atıştırmalıklar." Tokayı bir kez tıklatarak başını sallıyor. "Evet, hepsi bu kadar. Peki ya sen? Sen..." Beni içeri alıyor, sonra koltuğunda kayıyor ve arka koltuğa bakıyor. "Hazırlıksız."

"Tek ihtiyacım olan şapkam." Başparmağımı omzumun üzerinden bankın üzerindeki balıkçı şapkasına doğru uzatıyorum.

Dudaklarını eğlenerek kaldıran Izzy başını sallıyor. "Ne kadar basit bir adam. Sadece bir şapka. İhtiyaçların olmadığı için bir alkış ister misin?"

Kamyonu geri vitese takarken, "İğnelemeleriniz hiç hoşuma gitmiyor," diye yakınıyorum.

Izzy gülüyor, sesi parlak, havadar. Ama hemen ayılıyor ve "Camı indirmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Devam et."

Hevesle camı indiren düğmeye basıyor ve koyu renk saçları yüzüne dolandığında yüz ifadesi yumuşayarak memnuniyete dönüşüyor. Geldiğinden beri en rahat olduğu an bu olabilir.

Koltuğa gömülüp küçük bir iç çekiş yaptığında öfkemin bir kısmı dağılıyor. Onu Los Angeles'tan buraya neyin getirdiğini, neyin bu şekilde rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ama açık bir pencerenin ve saçlarına dolan rüzgârın basitliği onu daha iyi hissettirebiliyorsa, ben kimim ki bu geçit törenini bozayım?

Öne doğru eğilerek radyonun sesini yükseltiyor. "Country müziğin beni etkilemeye başladı."

"Şimdi mi?" Gülümsemeye karşı koyarak elimi ağzıma götürüyorum.

Dudaklarının bir tarafı alaycı bir şekilde yukarı kalkmış. "O kadar da kötü değil. Ben açık fikirliyim."

"Öyle misin?"

Alay ediyor. "Öyleyim. Annem her zaman yeni şeylere bir şans vermenin önemini vurgulardı. Çoğunlukla sebzelerden bahsederdi ve ben hala brüksel lahanasından nefret ediyorum ama bu düşünce pek çok şey için geçerli."

Kısa yolculuğun geri kalanında sessiziz, müziğin sessizliği doldurmasına izin veriyoruz. Onun varlığında bu kadar rahat olmam şaşırtıcı.

Sıcak aylarda teknemi park ettiğim arkadaşımın evine varmak üzereydim ki, "Seni beklettiğim için özür dilerim. Bir şey unutmak istemedim."

Direksiyonu hâlâ tek elle tutarak omzumu kaldırıyorum. "Sorun yok."

Doğruldu, bana doğru döndü ve neredeyse kafamın yan tarafında bir delik açarak bana baktı. "Üç kere kornaya bastın. Kızgın olduğunu biliyorum. İnkâr etmeye bile kalkma."

Kıkırdıyorum, eğleniyorum. "Belki uyuyakalmışsındır diye düşündüm." "Mhm," diye mırıldandı. "Elbette."

Sokaktan aşağı dönüyorum ve araba yoluna yaklaşırken kamyonu yavaşlatıyorum.

"Uh, Derrick," diyor Izzy, etrafımızı tarayarak, "Seni kırmak istemem ama birinin evindeyiz. Bir rıhtımda değil."

"İskele arkada," diye açıklıyorum, camını açmak için düğmeye basıyorum.

Dudaklarını büzerek tekrar etrafına bakınıyor. "Kendi teknen olduğunu sanıyordum."

Kamyoneti kenara park ederken ona yavaşça başımı sallıyorum. "Benim var ama dostum Brooks'un yok, o yüzden burada saklamama izin veriyor. Ara sıra dışarı çıkarıyor. Sık sık dışarı çıkarmadığım için biri de kullanabilir."

Saçlarını başının arkasında topluyor ve açık mavi bir lastiği bileğinin etrafından geçirerek sabitliyor. "Bugün dışarı çıktığımıza sevindim. Bunun tadını çıkarmalısın."

Kamyonetimden atlayıp arkadan şapkamı alıyorum. Izzy de peşimden geliyor, sonra beni arka bahçeye kadar takip ediyor.

rıhtıma.

Tekneye binmeden önce, teknenin dışında hasar olup olmadığını kontrol ediyorum. Bir şey bulamayınca tekneye biniyorum ve Izzy'ye elimi uzatarak binmesine yardım ediyorum. Her şeyin çalışır durumda olduğundan emin olduktan sonra motoru çalıştırıyorum. Yanımdaki koltukta oturan Izzy bana doğru dönüyor, saçları rüzgârda dalgalanıyor ve sırtıyor.

Buna karşılık midem garip bir takla atma hareketi yapıyor.

Gençliğimden beri hissetmediğim bir duygu.

Güneş koyu renk saçlarından yansıyarak burnunun üzerine serpiştirilmiş çilleri daha da belirginleştiriyor.

Güzel bir kadın olduğu için ondan etkileniyorum, hepsi bu. Burada bitiyor.

Kendime bunu yeterince söylersem, belki sonunda inanırım. o.

Tekneyi girişe doğru yönlendirirken ve Okyanus, kendimi sürekli Izzy'ye bakarken buluyorum. Onun neşesi bulaşıcı. Atkuyruğu arkasına doğru savruluyor ve küçük saç tutamları yüzünün etrafında uçuşuyor. Büyük, böcek gözlü güneş gözlükleri yüzünün bir kısmını gizliyor. Başka birinde olsa gülünç görünürdü ama ona yakıştığını inkar etmek zor.

Çapayı indirip suyun sakın bir yerinde durmadan önce bir süre etrafta dolaşıyorum. Biraz önce tişörtümü çıkarmıştım, sıcağın bunalmıştım ve arkamı dönüp Izzy'nin yüzüne baktığımda kaşları gözlük çerçevesinin üzerine kalktı ve uzun, yavaş bir bakış attı.

Sikeyim.

Pratik yapmıyor olabilirim ama bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum.

Bakışlarımı kaçırıyorum, beni nasıl süzdüğünü fark etmemiş gibi yapıyorum.

Ama aynı şeyi aletim için söyleyemeyeceğim. Vücudumun bu kısmı ilgiden çok memnun. Keskin bir nefesle gömleğimi yerden alıp hızla kucağıma oturuyorum, kendimi azgın bir genç gibi hissediyorum, ereksiyonumu saklamak zorunda kalıyorum.

Çok saçma.

Neyse ki Izzy, yürümeye başlayan çocuk boyundaki çantayı karıştırmakla o kadar meşgul ki fark etmiyor.

Bir "aha" diyerek bir tüp güneş kremi çıkarıyor ve vücuduna sürmeye başlıyor. "Evden çıkmadan önce biraz sürmüştüm ama tekrar sürsem iyi olacak." Yüzümdeki spekülatif ifade üzerine, "Cilt kanserine yakalanan bir arkadaşım var ve bu beni biraz paranoyak yaptı" diye ekliyor.

"Birazcık mı?" O kremi beyaz losyonu cildine sürerken ben de onu taklit ediyorum.

"Tamam, bundan daha fazlası ama güneş kremi önemli. Sende var mı?"

"Hayır."

Gözleri dehşet içinde açılıyor ve çenesi gevşiyor. "Derrick," diye azarlıyor.

Lanet olsun. Adımı söyleme şekli aletimin sakinleşmesine hiç yardımcı olmuyor. Sıkıntıyla kaşlarımı çatarak kucağıma bakıyorum.

"İşim bittiğinde, bunu kullanabilirsin." Şişeyi havaya kaldırıyor.

"Ben iyiyim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hayır, değilsin."

İçimi çektim. Bu kadınla tartışacak bir şey yok.

Bacaklarıyla işini bitiriyor, sonra ayağa kalkıyor ve büyük kazağını çıkarıyor.

Hay sikeyim.

Dar, minik, sıcak pembe bikini üstü mükemmel göğüslerini sarıyor ve jean şortu kalçalarına oturuyor. Onu içime çekerken, ellerimi oraya koymanın nasıl bir his olacağını hayal etmemek mümkün değil. Belinin üstündeki teni sert parmaklarıma karşı ne kadar yumuşak ve sıcak olurdu.

Boğazımı temizleyerek başka tarafa bakıyorum, yüzüm ısınıyor.

Kahkahası bana doğru süzülüyor. "Bu sadece küçük bir deri, Derrick. Utanmana gerek yok."

Alaycı bir ifadeyle gözlerimi deviriyorum. "Utanmıyorum."

Güneş kremi tüpünü bana uzatarak, "Tabii ki değilsin," diyor. "Kendin uygulayabileceğine güvenebilir miyim, yoksa benim mi s rmem gerekiyor?"

Bu fikirle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, elinden kaptım ve kıkırdamasına neden oldum, sesi esintide y zecek kadar hafifti.

Güneş kremi sürdüm çünkü bu tehdit boş bir tehdit değildi. Eğer iőbirlięi yapmazsam Izzy kesinlikle kendisi yapacaktır.

Bana sırtını dönüyor ve bir an için, en azından bir süreliğine güvende olacağımı düşünüyorum. Ama belli ki evren benden nefret ediyor, çünkü kafamı çevirip görevime devam edemeden, őortundan sıyrılıyor ve  st yle aynı parlak pembede arsız bikini altlarını ortaya çıkarıyor.

"Kı ıma baktığını hissedebiliyorum."

Midem bulanıyor, gözlerimi ve güneş kremi şişesini bırakıyorum.

"Kahretsin," diye küfrederek onu yerden kaldırıyorum.

Izzy yine gülüyor, bu sefer daha içten. Ona kızmak istiyorum ama sesi bu kadar hoşuma gitmiőken bu imkansız.

O çantasını karıőtırmaya devam ederken ben dikkatimi tekrar güneş kremine veriyorum. Bu kez harikalar çantasından bir kitap çıkarıyor, kapağı parlak mor ve resimli.

"Bu bir  ocuk kitabı mı yoksa ne?"

Kaşlarını çatarak başını sallıyor ve bir i  çekiyor. "Kesinlikle hayır. Sanırım bu senin okuma seviyenin üstünde. Bunun için  zg n m."

"Touch ." Başımı eğerek göğsüme güneş kremi sürmeye devam ediyorum ama olması gerektiği gibi emmiyor. "Bu nasıl bir şey böyle? Geçmiyor."

Yerleőik bankın üzerine uzanıyor ve kitabını kalçalarına yaslayabilmek için dizlerini büküyor. "Bu iyi bir güneş kremi. Bebek gibi davranma."

Dudaklarım sıkıntıyla kıvrılmış, yağlı ellerimi iki yanımda tutarak tenimi kaplayan beyaz tabakayı inceliyorum.

İç çekerek kitabını yere bıraktı. Sonra kendini toparladı ve yanıma geldi. "Yardım ister misin?" diye soruyor yaklaşırken.

"Uh-"

Yanıtımı beklemeden, büyük bir noktayı kaçırdığım pazumu kavıyor ve işe koyuluyor, başparmaklarını kullanarak güneş kremi cildime masaj yaparak yediriyor.

"Siktir," diye ısııyorum, gözlerim kapanmakla tehdit ediyor. "Bu iyi hissettiriyor."

"Çok çalışıyorsun. Kaslarının iyi bir masaja ihtiyacı var."

Yanıt olarak homurdanıyorum, kayıtsız kalıyorum. Her ne kadar şu anda onun ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım olmasa da -hâlâ sakinleşmemiş olan aletim sayesinde- ona durmasını söyleyecek kelimeleri bulamıyorum.

Aslında, önüme gelip çömeldiğinde ve ellerini göğsüme koyup tenime işlediğinde kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Yakınlığı beynime kısa devre yaptırıyor. Gözleri yeşilin eşsiz bir tonu, gri ve altın rengi lekeler var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Konuşmadan önce düşünmeyen ergen bir çocuk gibi, "Gözlerin çok güzel," diye geveliyorum.

Elleri hâlâ göğsümde ve bakışlarımla buluşuyor. "Teşekkürler."

Boğazımı temizliyorum, ellerim dizlerimde ölümcül bir tutuşla. "Bir şey değil."

Benim neyim var böyle? Kırk dört yaşındayım ve yirmi yedi yaşındaki bir kız için dilim tutuluyor. Kızımın aynı yaşta. Evet, ebeveyn olduğumda sadece on sekiz yaşındaydım ama bu, bu kadar genç bir kadına şehvet duymayı doğru yapmaz.

Aniden ayağa kalkıyorum, bu da onun sallanmasına ve neredeyse kışının üzerine düşmesine neden oluyor. Yere yuvarlanmadan önce

bir gıcırtyla kendini yakalar.

"Özür dilerim, telefonumun sesini duyduğumu sandım," diye yalan söyledim.

"Sorun değil," diyor, başını sallayıp alaycı bir gülümsemeye güneş kremi kapatıyor. Yukarı baktığında yüzümü tarıyor, sonra aşağı doğru inerek ...

Kaçmak için acele ederken, neden oturduğumu ve üzerimi örttüğümü unutmuştum.

Izzy geniş bir gülümsemeye boğulur. "En azından bir parçan beni gördüğüne sevindi. Merhaba."

Ve sonra el sallıyor. Sikime.

Başım geriye düştü, inledim. "Yapamaz mısınız?"

"Bana el sallıyor. Neden ben de ona karşılık vermeyeyim?"

Parmaklarımın ucunu gözlerime bastırıyorum, yok olmayı diliyorum. Ama bu hareket gözlerimin yanmasına neden oluyor. Çünkü tabii ki hala bir güneş kremi tabakasıyla kaplılar.

"Siktir, siktir, siktir," diye küfrediyorum. "Bu yakıyor."

"Bekle." Izzy'nin elleri ısınmış tenimde serinlerken beni tekrar oturmam için yönlendiriyor. "Gözlerine su dökceğim. Soğuk olacak ama yardımcı olur."

Uyarıyı takdir ediyorum, çünkü çok soğuk. Duyularım sıcaklığı algıladığında sarsılmama engel olamıyorum.

"Dondurucudaydı," diye açıklıyor tüylerim diken diken olduğunda. "Elimdeki tek şey bu, üzgünüm."

İyi tarafından bakarsak, buz gibi su ereksiyonumu yatıştırmak için harikalar yaratıyor.

Suyla işi bittiğinde, harikalar çantasından bir havlu çıkarıyor ve gözlerimi dikkatlice kuruluyor, sonra da yavaşça açmam için beni teşvik ediyor.

"Biraz kızarmışlar," diye açıklıyor, beni endişeyle değerlendirirken dudağını ısıyor. "Ama sanırım hayatta kalacaksın."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve bu olayı bir daha asla gündeme getirmemesi için sessiz bir dua ediyorum.

Uzaklaşıyor, kutsanmış bir şekilde bana alan bırakıyor. Gerçi çok fazla değil. Teknem çok büyük değil ya.

Tekrar banka yerleştikten sonra kitabının yerini değiştiriyor. Ama kitap ayracını çıkardıktan bir süre sonra tekrar yerine koyup kapatıyor. "Bugün balina görme ihtimalimiz nedir?"

İçimden yine gözlerimi ovuşturmak geliyor, çünkü sergilenen ten miktarı beni çıldırtıyor, ama bu dürtüye direniyorum. "Şansın her gün aynı, ama hiç görmezsek tekrar geleceğiz."

Gözleri öyle bir parlıyor ki midem bulanıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Balinaları görmelisin, değil mi?"

Cevap veren gülümsemesi karnıma bir tekme gibi geldi. Parlak, saf ve gerçek.

"Doğru."

Saatler sonra, yorgunum ve midem protesto için gurulduyor. Izzy atıştırmalıklarını benimle paylaşmayı teklif etti ama onun yemeğini yemeye vicdanım el vermiyor.

Limana yanaşıp tekneyi emniyete aldıktan sonra garaj yoluna geri dönüyoruz. Brooks yanaştığında kamyonete henüz ulaşmıştık.

Kamyonetinden inerken "Hey, dostum," diye seslendim.

Brooks yerel bir tesisat şirketinin sahibi ve benim de taşeronlarımdan biri, dolayısıyla sık sık birlikte çalışıyoruz.

"Hey. Tekneyle açıldın mı? Nasıldı?"

"Evet." Omzumun üzerinden, yolcu koltuğuna yerleşmekte olan Izzy'ye bakıyorum. "Izzy balinaları görmeyi umuyordu. Bugün şansımız yok."

Brooks kaşlarını çatıyor ve etrafıma bakıyor. "Izzy? Duymadığım bir kız arkadaşın mı var?"

Bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Hayır, o kızımın arkadaşı. Patronu sayılır sanırım. Şehirdeyken kalacak bir yere ihtiyacı vardı." Aracın kapısını açıp bir kenara çekiliyorum. "Izzy, bu Brooks."

Kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor, ama başını kaldırdığında hoş bir gülümseme yayıyor. "Merhaba," diyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Çenesini eğip el sallıyor ve ben kapıyı tekrar kapattıktan sonra bir ıslık çalıyor. "Çok güzelmiş."

"Ve genç," diye homurdanıyorum.

Sırıttırıyor, göğsü zorlukla kontrol altına alınmış bir kahkahayla titriyor. "Oh, Derrick."

"Bu da ne demek oluyor?" "Hiçbir şey."

Yıllardır arkadaşlarım hayatıma devam etmem için ısrar ediyor. Çıkmak için. Aşık olmak. Tekrar evlenmek.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Sevdiğim insanı bir kez kaybettim. Tekrar olmayacağı ne malum?

Onunla tartışmak istemediğim için arka kapıyı açıp şapkamı içeri atıyorum, sonra da sürücü kapısının kolunu kavrayıp omzumun üzerinden bir "Yakında görüşürüz" fırlatıyorum.

"Mhm," diyor, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş. "Güle güle."

Kemerimi bağlayıp motoru çalıştırdığımda Izzy telefonunu bir kenara bırakmıştı. Daha önce yaydığı mutluluk kaybolmuş ve duruşunda bir ağırlık var.

Sormakta tereddüt ediyorum ama ondan yayılan hüznü görmezden gelemiyorum. "Neyin var?"

Başını sallayarak pencereden dışarı bakıyor. Ne aşağı indirmemi istiyor ne de kendisi indirmek için bir hamle yapıyor. Yine de onun için indiriyorum ve dudaklarının küçük bir ucunu kendime çekiyorum. Bu hareket neredeyse fark edilmiyor ama bir şey kazanmış gibi hissediyorum. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama iyi hissettiriyor. Yola çıkarken ona "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun," diyorum.

İç çekerek bana bakıyor. "Bugün hikayemde bir fotoğraf paylaştım ve ... ne düşündüğümü bilmiyorum ama bu kadar kötü mesaj almayı beklemiyordum."

"Hikaye nedir?"

Yüksek sesle nefes veriyor. "Hiç sosyal medya kullanmıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm."

"Sadece yirmi dört saat gibi sınırlı bir süre için kullanılabilen bir gönderi. Tipik olarak, paylaşmak istediğiniz ancak tüm dünyanın sonsuza kadar görmesini istemediğiniz bir şey paylaşırsınız."

"Tamam mı?" Ben soruyorum. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Camı açmak için kapısındaki düğmeye dokunuyor, böylece kamyonetin kabini sessizleşiyor ve birbirimizi duymamız kolaylaşıyor. "Bunu senin anlayacağın şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama uzun lafın kısası, sosyal medyadaki birçok insan şu anda benden nefret ediyor. Bu yüzden buradayım, her şeyden uzaklaşmak için."

"Bekle." Kırmızı ışıktaki kamyonu yavaşça durduruyorum. "Yani kamyona bindiğimde yüzündeki o mutsuz ifade, o aptal kutunun içinde var olan insanlar yüzünden miydi?" - telefonunu gösteriyorum- "Duygularını mı incitti?"

"I..." Daha da çöküyor. "Böyle söyleyince kulağa acınası geliyor."

"O insanlar gerçek bile değil. En azından senin için. Onları tanımıyorsun. Onlar da seni tanımıyor. Söyledikleri her şey saçmalık. Bunun farkındasın, değil mi?"

Dalgın bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Mantıken haklı olduğunu biliyorum ama kötü sözler yine de kötü sözlerdir."

"Neye kızdıklarını açıkla," diyorum ve yüzünü buruşturduğunda, "İstersen," diye ekliyorum. Eğer onu bu kadar rahatsız ediyorsa konuyu tekrar açmasını istemiyorum.

"Birkaç ay önce Lux'la röportaj yapmıştım." Yüzümdeki boş ifadeden sonra iç geçirdi. "O bir pop şarkıcısı, son zamanların gözde kızı. Her neyse, The Tea için çalışıyordum. Onlar da bana

Bana sormam gereken soruların bir listesini verdiler, ama oldukça saldırgandılar ve..." Omuz silkerek devam ediyor. "İşte geldik."

Başımı eğiyorum ve sıkıca sallıyorum. Tekrar ona baktığımda sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Tüm bunların kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında mısın?"

Buğulu gözlerle bana bakıyor, burnunun altını ovuşturuyor. "Bir influencer iptal edildiğinde genellikle böyle olur. Bazen yasaldır ama çoğu zaman saçmadır. Ve hiç kimse gerçekten iptal edilmez. İnsanlar eninde sonunda sıkılır ve yollarına devam ederler ama Lux çok büyük olduğu için bu husumet benim üzerimde olması gerekenden daha uzun süre kaldı."

Sokağıma dönerken "Belki de bunun bir nedeni vardır," diye öneriyorum.

"Ha?" Çevremde, yüzü düşüyor. "Bunu hak ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Midem bulanıyor. Kahretsin. "Hayır. Demek istediğim belki de yavaşlaman gerekiyordu. Yüzünde bir kamera olmadan hayatı biraz yaşa. En son buraya geldiğinde seni kafede görmüştüm. Bunu biliyor muydun?"

Kaşları çatık, başını sallıyor.

"Beni fark etmedin bile çünkü bir ekranla konuşmakla meşguldün."

"I..." Yanakları kızardı. "Yapmadım mı?"

"Merhaba diyecektim ama sen çok dalmıştın. Ben de her ne yapıyorsan önemli olduğunu düşündüm."

Kamyonu garaj yolunda park ettim ve motoru durdurdum.

Izzy bana bakakaldı. "Sana her zaman merhaba diyeceğim, Derrick. Seni göremediğim için üzgünüm."

Omuz silkerek anahtarları kontaktan çekiyorum. "İşiniz önemli."

Dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde benden uzaklaşıp pencereden bahçeyi inceliyor. "Öyleydi. Şimdi o kadar emin değilim." Bununla birlikte, arabadan atladı ve o devasa çantayı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzuna attı. Sonra arkasına bakmadan kapıya yöneldi.

Aklımı toplamak için bir süre bekledikten sonra, takip ediyorum.

IZZY

Güneşli bir günün ardından alınan duşun verdiği hissi hiçbir şey yenemez. Akşam yemeği için yaptığım hindi dürüm ise ikinci sırada yer alıyor.

Derrick'in beni kafede gördüğünü söylemesi beni rahatsız etmeye devam ediyor. O ana kadar, onun her zaman aşırı farkında olduğumu sanıyordum. Elbette, ona olan ilgimi keşfettikten sonra bile kız kardeşimle arasını yapmaya çalıştım ama bunun nedeni burada yaşamıyor olmamdı. Onunla tanıştığım anda kaçamak yapacak bir tip olmadığı belliydi, bu yüzden peşinden koşmam mantıklı olmazdı.

Yatağıma yerleştikten sonra dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve buraya son gelişimde çektiğim vlogları tarıyorum. O ziyaret sırasında kafede çok zaman geçirmiştım, bu yüzden muhtemelen neredeyse her videoda oradan bir klip vardır. Ama her birini şanssız bir şekilde aradım. Onu hiçbir klipte göremiyorum.

Bırakmalıyım. Ne anlamı var ki zaten? Ama bu, elimde olmadan kurcaladığım bir tırnak gibi, rahatsız edici bir şey haline geldi.

Ardından, kullanılmayan görüntülerimi araştırıyorum - yer açmak için atmadan önce en az altı ay saklıyorum - ve sonunda videoya orada rastlıyorum.

Sırtımı tezgâha vermiş bir masada oturuyordum. İçeri giriyor ve bana doğru bakıyor. Yüzünü kaplayan gülümseme neredeyse anlık. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve ağzı sanki adımı söylüyormuş gibi hareket ediyor. Ama ben farkında değilim. Kulaklık takıyor olsaydım anlayabilirdim. Ama selamını kaçırmam için iyi bir neden yoktu.

Omuzları hafifçe düşüyor ve tezgâha dönüp sipariş veriyor. Kahvesini beklerken arada bir bana bakıyor. İçkisini eline aldığı anda bana doğru yürümeye başlıyor. Yarı yolda yüzü sertleşiyor ve başını sallıyor. Sonra rotasını değiştiriyor ve kadrajdan çıkıp muhtemelen kapıdan çıkıyor.

Midemde bir kurşun top oluşuyor.

Onu fark etmedim. Nasıl olur da onu hissetmem?

Klibi tekrar tekrar izledim.

Klibi kesip daha kolay bulabilmek için ayrı bir yere kaydederken suçluluk duygusu içime işliyor. Bu dünyanın sonu değil elbette. Kendimi kaptırmıştım, işimi yapıyordum. Yine de beni rahatsız ediyor. Ve Derrick haklıydı. Çoğu zaman telefonumun içinde ya da kameramın objektifinde olup bitenlere o kadar odaklanıyorum ki hayatı geçiriyorum.

Sosyal medyadaki varlığım minnettar olduğum pek çok fırsat yarattı ama ben daha fazlasını istiyorum. Bir koca ve çocuklar istiyorum. Gerçek, kalıcı arkadaşlıklar. Ve sosyal medya bana bunu veremez.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp komodinin üzerine koyuyorum. Sonra dağ gibi yastıkların üzerine uzanıyorum. Wonton yanıma kıvrılıp başını dizime yaslıyor.

Sosyal medyadaki varlığım ve geleceğimle ilgili içimde kıvrılan endişeye rağmen çabucak uykuya dalmayı başarıyorum.

Pazartesi günü öğleden sonra Derrick kapıdan içeri daldığında dudaklarından bir dizi küfür dökülmektedir.

Kalbim gırtlığımda, kanepede uzandığım yerden doğrulup kitabımı sehpanın üzerine koyuyorum. "Derrick?" diye seslendim.

Cevap vermiyor. Burada olduğumu fark ettiğinden bile emin değilim. Bu yüzden koltuktan kalkıp onu mutfığa kadar takip ediyorum ve onu lavabonun başında, parmaklarını başının arkasında birleştirmiş, göğsü kabarmış halde buluyorum.

"Hey." Sırtına nazik bir el koyuyorum. "Neler oluyor?"

Hayal kırıklığı ve hatta belki de korku dolu gözleri benimkilere düşüyor. "Jessica'yı dinlemeliydim."

Kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum. "Ha? Burada bir şey kaçırıyorum, koca adam."

Öfkeyle ellerini iki yanına indiriyor. "Jessica bana haftalardır, hatta aylardır ihtiyacım olduğunu söylüyor-"

Başımı sallıyorum ve bir parmağımı kaldırarak onu yavaşlamaya çağırıyorum. "Dur bakalım, Jessica kim?"

"O benim resepsiyonistim - hayır, bu kulağa doğru gelmiyor. Daha çok bir asistan gibi. Aramalarım ve programım ile ilgileniyor. İhtiyacım olan her şeyi."

"Anladım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup tezgâha yaslanıyorum. "Devam et."

"Aylardır doğum iznindeyken bana yardımcı olması için birini işe almam gerektiğini söylüyor." Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken tedirginlikle titriyor. "Zamanım olduğunu sanıyordum. Ama bugün doğuma girdi. Çok erken. Onu durdurmayı başardılar ama şu anda yatak istirahatinde ve ihtiyacım olan yardıma sahip değilim. Ona kendim yapabileceğimi söyledim, ama gerçekten-"

"Ben yaparım."

Keskin bir nefes alıyor ve gözlerini bana diyor. "Ne?"

"Ben halledebilirim."

"Izzy." Bu tek kelimeye ağır bir şüphe dozu eklenmişti. Muhtemelen alınmam gerekirdi ama bu beni yardım etmeye daha da heveslendirdi çünkü şimdi onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum. "Nasıl?"

"Ben çabuk öğrenirim. Programlama için benim kullandığım pek çok şeyi kullanıyor, bu yüzden o kısım kolay olmalı. Göründüğümünden daha zekiyim, biliyorsun." Son kısmı biraz savunmacı bir şekilde ekledim. Sosyal medyada çalıştığım için fiziksel dünyada nasıl çalışacağımı bilmediğim varsayımı beni rahatsız ediyor.

Çenesini ovuşturuyor, kaşları çatılıyor ve arkasını dönüyor. Bir süre sonra sertleşiyor ve geri dönüyor. "Bulaşık makinesi çalışıyor mu?"

"Evet," diyorum yavaşça, kollarımı iki yanıma indirip sırtarak. "Tamir ettim."

Kafası karıştı, kaşlarını çattı. "Sen... bulaşık makinesini mi tamir ettin?" Gülümsemem büyüyor. "Yaptım."

"Nasıl?"

"Bir YouTube eğitimi izledim ve çözdüm."

Çalışan bulaşık makinesine baktı, sonra beni değerlendirdi. Ne zamandır çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve tamir edebileceğimden de emin değildim ama denemekten zarar gelmez diye düşündüm.

İç çekerek, "İşe alındın." dedi.

Başım dönüyor. Elimi sıkmak için uzattım. "Teşekkürler, patron."

"Bana öyle deme," diye homurdanarak elini benimkinin içine soktu.

Onu selamlıyorum. "Emredersiniz, Kaptan."

"Kendimi neye bulaştırdım ben?" diye mırıldanarak uzaklaşıyor.

Ertesi sabah Derrick'le birlikte yola çıktım, çünkü o gün sahada değil ofiste çalışacaktı. Ofiste sadece beni yerleştirmek ve işleri batırmadığımdan emin olmak için çalıştığından oldukça eminim.

Şimdiye kadar bir dükkânı olduğunu fark etmemiştim. Ya da mağazaya yakın bir şey sanırım. Ana alan numunelerle dolu - zeminler, tezgahlar, fayanslar ve daha fazlası - ve arka tarafta küçük bir ofis alanı var.

Işıkları yakarken, "Nadiren birileri geliyor," diyor. "Ama müşteriler örnekler bakmak için arada sırada uğrarlar. Genelde onlarla bir program yaparım, bu yüzden size önceden haber veririm. Numuneleri yanlarında götürebilirler ama yedi gün içinde iade etmeleri gerekir. Gitmeden önce isimlerini ve numaralarını almanız yeterli."

Bana işin özetini anlattıktan sonra Wonton'u yere bıraktım ve etrafı kontrol etmesine izin verdim. Onu getirmek için tam olarak izin istemedim, ama onu kucağıma alıp kamyonete taşıdığımda Derrick itiraz etmedi, bu yüzden sanırım sorun olmadığını varsayabiliriz.

Jessica'ya ait olması gereken masadaki pembe sandalyeye yerleşiyorum ve yüzeye dağılmış eşyaları inceliyorum. Evrak yığınları arasında kalemlerle dolu bir Dünyanın En İyi Annesi kupası ve bilgisayar monitörünün yanında kulağı aşınmış bir ciltsiz kitap var. Böyle küçük bir kasabada, Derrick için çalışan kadının kitap kulübündeki Jessica olup olmadığını merak etmemek zor.

Ben de Via'ya mesaj attım. O bilir.

Evet, neredeyse anında cevap veriyor.

Jessica'nın bilgisayarını açıyorum ve küçük bir ekran açılıp güncelleme gerektiğini bildirdiğinde iç geçiriyorum. Eğer o da benim gibiyse, bunu sürekli erteliyordu. O işini yaparken ben de masayı ve bilgi dolu çeşitli post-it'leri gözden geçiriyorum. Her şeyi bana mantıklı gelecek şekilde düzenliyor, önemli bilgileri kendi not defterime yazmaya karar veriyorum.

Not defteri. Bu, öğrenmem gereken her şeyi takip etmeme yardımcı olacaktır.

Jessica'nın masasını çalışabileceğim bir hale getirirken Derrick'in beni izlediğini hissedebiliyorum.

Ortaya çıkardığım yüzeyi silerken, "Jessica başladığından beri bu masayı gördüğüm en temiz masa" diyor.

Not defterimi ve pembe kalemimi çıkarıyorum. "Bazı insanlar kaos içinde gelişir. Ben onlardan biri değilim." Beni izlemeye devam edince, "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Bir şey yapman gerekiyorsa, yapabilirsin."

"Ben burada iyiyim."

"Pekâlâ." İncelemesinin beni rahatsız etmesine izin vermeyerek çantamı karıştırdım ve mavi ışıklı gözlüklerimi çıkardım.

Birkaç yıl önce, bunları kullanmaya kesinlikle karşıydım, ancak ekran karşısında video düzenlemek ve diğer sosyal içerikleri planlamak için saatler harcıyorum, bu yüzden sonunda faydasını fark ettim ve bir zorunluluk haline geldiler. Artık onlar olmadan bilgisayar kullanmayı sevmiyorum.

"Gözlük taktığını bilmiyordum."

Jessica'nın Derrick'e ilettiği şifreyi giriyorum ve ana ekrana alışmaya çalışıyorum. "Sadece bir ekranda olduğumda, ki itiraf etmeliyim ki bu çok fazla oluyor."

Cevap olarak hırıltılı bir ses çıkarır.

Birkaç saat sonra, bilgisayar dosyaları benim için daha uygun bir şekilde düzenlenmişti ve Derrick ayağa kalkıp esnediğinde müşteri listesini alfabetik sıraya dizmeye devam ediyordum. Çıkardığı iniltiyle kalçalarımı sıkıyorum ve yıpranmış kot pantolonunun üstünden görünen deri şeridi bana hiç yardımcı olmuyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama onun yanına taşındığımdan beri vibratörümü geçen yılın toplamından daha fazla kullandım.

"Kahve almaya gidiyorum. Sen bir şey ister misin?"

"Ah, evet." Kafein şu anda tam da ihtiyacım olan şey.

"Benimle gelmek ister misin, bir mola verelim mi, yoksa Size bir şey getirmemi ister misiniz?"

Ayağa fırlayıp masanın kenarından çantamı kaptım. "Ben de seninle geleceğim. Hadi, Wonton." Bacağımın yan tarafını okşuyorum.

Küçük beyaz köpeğim itaatkâr bir şekilde masanın altında uyukladığı yerden fırlıyor ve tasmağını takabilmem için koşarak yanıma geliyor.

Dışarıda gökyüzü endişe verici gri bir renktedir, ancak Derrick hiçbir şey olmamış gibi elleri cebinde yürümektedir.

"Kapıyı kilitleyelim mi? Şemsiye getirelim mi?"

Dönüyor ve tek kaşını kaldırarak geriye doğru yürüyor. "Burası Parkerville, kilitlemek gibi bir derdimiz yok, yağmur yağsa ne olur ki? Çok uzak değil."

Mırıldanarak cevap veriyorum. Sanırım haklı.

Wonton peşinden gidiyor, kuyruğu hevesle sallanıyor. Onu suçlayamam. Benim de bir kuyruğum olsaydı, hiç şüphesiz o da aynısını yapardı.

Kafeye yaklaşırken Derrick'e siparişimi veriyorum, böylece Wonton'u biraz daha gezdirebiliyorum. Bana tuvalete gitmesi gerektiğinin sinyallerini veriyor ve ihtiyacım olan son şey ofiste kaza geçirmesi.

Derrick hâlâ dükkânda ve Wonton da işini bitirmiş, ben de dışarıda bir masaya oturup bekliyorum. Rüzgâr omuzlarımdaki saçları karıştırdığında, kararan gökyüzüne endişeyle bakıyorum ve gökyüzü açılmadan önce geri dönebilmeyi umuyorum. Yağmur yağması dünyanın sonu değil ama günün geri kalanını ıslak ve kokan bir köpekle geçirmemeyi tercih ederim.

Kahve dükkânının kapısı açılıyor ve Derrick iki içkinin dibini kocaman bir elinde tutarak dışarı çıkıyor.

Elimde olmadan bakakalıyorum. Bunda çok seksi bir şey var - elleri o kadar büyük ve yetenekli ki her iki bardağı da bu kadar kolay idare edebiliyor.

"Hey," diyor o derin, hırçın sesiyle.

Kalbim sıkışıyor ve bir dakikalığına o benimmiş gibi davranmama izin veriyorum. Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu ve bunu özlüyorum. Son ciddi ilişkim, birbirimize uygun olmadığımızı fark ettikten sonra bitti.

ama bir süre evliliğe ve bebeklere doğru gittiğimizi umdum.

"Teşekkürler." Bardağı ondan aldım ve ayağa kalktım.

"Senin için de bir şeyim var." Dengede tuttuğu fincanın üstünden bir yavru fincan alıyor ve Wonton'un önüne çömeliyor.

Yavrum hevesli bir kuyruk sallamasıyla hediyeği kabul ediyor.

Derrick'in gülümsemesi, küçük köpeğimin ödül mamasını kucaklamasını izlerken sıcacık. Wonton'un bir top krem şantiyi bitirmesi sadece bir dakika sürüyor ve bittiğinde Derrick onu çöp kutusuna atıyor ve dükkana geri dönüyoruz.

Uzaktan gelen gök gürültüsü, tüylerimi diken diken ediyor ve beni zıplatıyor.

Derrick sıcak, nazik parmaklarını dirseğime doluyor. "Sadece gök gürültüsü."

"Fırtınaları sevmem," diye mırıldanarak itiraf ediyorum, kararan gökyüzüne bakarak.

Beni değerlendiriyor, kalın kaşları neredeyse düz bir çizgi haline geliyor ve ağzı aşağıya doğru dönüyor. "Onlardan nefret etmene neden olacak ne oldu?"

Dudaklarımı büzüp bir tarafa doğru büküyorum, ona söylemekte tereddüt ediyorum. Sanırım korkum aptalca. Ama sakın bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Yedi yaşımdayken babam bir okul gezisinden sonra beni okuldan almayı unuttu. Refakatçiler gittiğimi düşünmüş olmalı, çünkü hepsi gitmiş. Ve bir fırtına çıktı ve..." Omuz silkiyorum ve odağımı ayaklarımıza indiriyorum. Sempatik bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve oradaki acıma duygusundan nefret ediyorum. "O gün gerçekten korkmuştum ve bu his hiç geçmedi."

"Özür dilerim," diyor usulca, yürürken parmakları benimkileri okşuyor.

Dokunuşun verdiği yarı korku yarı heyecanla bir ürperti omurgama doğru ilerliyor. Dikkatim hala ayaklarımda, umutsuzca pediküre ihtiyaç duyduklarını fark ederek omuz silkiyorum. "Aptalca."

"Hayır, öyle değil. Duygularınız geçerli."

İfade basit ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için çok yol kat ediyor. Bu basit kelimelerle kendimi daha hafif, daha anlaşılır hissediyorum.

Hatta yağmurdan önce dükkâna döndüğümüzde neredeyse gülümsüyordum.

Wonton, yavru bardağından aldığı enerji ile etrafımızda daireler çizerek koşuyor ve beni sadece onun yapabileceği şekilde güldürüyor. Köpeklerin insanı farkında bile olmadan neşelendirmek gibi eşsiz bir yetenekleri var.

Derrick sakalını kaşıyor, ancak ağzının bir tarafı kalkık. "Yavru kupasını atlamalı mıydım?"

Elimi sallayarak sözlerini reddediyorum. "Yakında sakinleşecektir."

Bir kez daha bilgisayarın başına geçip Jessica'nın yakın zamanda verdiği zemin ve fayans siparişlerini kontrol etmek için telefon görüşmeleri yapmaya başlıyorum ve işlem defterini güncelleyebilmek için daha fazla ayrıntı almayı umuyorum.

Derrick masasından beni izliyor, sanki bu bir çeşit sessiz testmiş gibi.

Geçtim mi? Yoksa hâlâ yeteneklerimi küçümsüyor mu? Alışılmadık bir işim olabilir ama tamamen beceriksiz değilim. Yakınından bile geçmiyorum, gerçekten.

Resmi eğitimdeki eksikliğimi hayat tecrübemle telafi ediyorum.

Günün sonunda her şeyi kapatıp ışıkları söndürüyoruz. Sonra, Wonton'u kolumun altına sıkıştırarak, iliklerime kadar ıslanmamak için Derrick'in kamyonetine doğru çılgınca bir koşu yaptım.

Homurdanarak arabaya atlar ve motoru çalıştırır. Yaz fırtınası nedeniyle sıcaklık önemli ölçüde düşmüş, bu yüzden klimayı kapatıyor. Ben titremeye devam edince, ısıtıcıyı açmak için düğmeye dokunuyor.

"İyi misin?" diye soruyor uzaktan şimşekler çakarken.

"Ben iyiyim." Yüzümü Wonton'un boynuna gömüp içime çekiyorum, onun tanıdık temiz köpek kokusuyla sakinleşiyorum.

"Lokantada durabilirim ve-"

"Hiç şansın yok patron. Yemek pişiriyorum."

Bana mahcup ve çarpık bir sırtışıla bakıyor. "Denediğim için beni suçlayamazsın." Arabayı sokağa çekip eve doğru yöneldi ve birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Bugün iyi iş çıkardın," dedi.

Gurur içime işliyor ve gülümsememi saklamakta epey başarısız oluyorum. "Geçtim mi?"

Gözlerini deviriyor, sırtışı bir sırtışa dönüşüyor. "Eğer birkaç ay buralarda takılmayı planlıyorsan, evet, eğer istiyorsan iş senindir."

"Biliyorum. Yakın zamanda Los Angeles'a dönmeyi planlamıyorum." Ya da hiç. Bu kısım yeni, ama uzakta olduğum her gün daha da kolaylaşıyor. Hiç özlemiyorum.

"Gerçekten o kadar kötü mü? Şarkıcı ve hayranları arasındaki bu şey?"

Dudaklarımı büküyorum. "Daha iyi olabilirdi," diye cevap veriyorum sonunda. "Ama genel anlamda hayır. Yine de bir süredir kendimi huzursuz hissediyordum. Sanırım bu, dışarı çıkmak için ihtiyacım olan dürtü oldu."

Çenesini eğiyor, dikkati yolda kalıyor. "Bir yerin büyümesi sorun değil. İnsanlar da öyle. Olur böyle şeyler."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarımı Wonton'un kürküne sokarak. Elimin yan tarafını yalıyor. "Ama o hayatın dışında kim olduğumu bilmiyorum."

Garaj yoluna girerken bana baktı. Durduktan sonra kamyonu park ediyor ama inmek için hiçbir hareket yapmıyor. "Sakin ol, artık her kimsen osun."

Gözlerine bakıyorum, ifadesindeki dürüstlük karşısında göğsüm sıkışıyor. "Sanırım."

"Bir yolunu bulacaksın."

Umarım öyledir.

Garaj yoluna adımımı atarken, büyük bir gök gürültüsü sesi duydum ve irkildim. Wonton korkmuş bir gıcırtı çıkarıyor ve kollarımdan fırlıyor.

"Wonton!" Benden uzaklaşırken çığlık atıyorum. "Wonton!" Peşinden koşuyorum, fırtınaya dair tüm korkularım eriyip gidiyor.

Derrick arkamdan küfrediyor, adımları kaldırımda gürültüyle ilerliyor.

Araba yolunun kenarında dirseğimden tutup beni döndürdü. Çoktan sırlıslam olmuştum, saçlarım alnıma yapışmıştı. O da sırlıslam, gömleği geniş göğsüne yapışmış ve yüzünden sular akıyor.

"Ne oldu?"

"Korktu ve kollarımdan atladı!" Ellerimi ağzıma götürerek onun elinden kurtuluyorum. "Wonton!" Onu aramak için sesleniyorum. Beyaz kürkünü karanlıkta fark etmek çok zor olmasa gerek.

Derrick'in burnundan sular süzülürken, uzun parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirip bana bakıyor, şüphesiz beni saran korkunun her zerresini görüyor. Fırtına beni ne kadar korkutursa korkutsun, Wonton'u kaybetmek çok daha kötü.

"Eve gir-"

"Ne?" Kalbim sıkışarak ona doğru döndüm. "Hayır!"

"Eve gir," diye tekrarlıyor, sert bir parmakla işaret ederek. "Wonton geri gelirse diye orada kal. Ben dışarıya bakacağım."

"Emin misin?" Durdurmaya çalışsam da alt dudajım titreyerek soruyorum. "Yapabilirim-"

"İçeri, Izzy."

Derin bir nefes vererek itaat ediyorum, giderken Wonton'u çağırıyorum. Göğsüm kendi içine çöküyor ve kalbim ikiye ayrılıyor. Çok hızlı gitti ve bölgeyi tanımıyor. Hangi yöne gittiği belli değil. Islak ve korkmuş ve-

Düşüncelerim dağılıyor, beynim kendini koruma moduna alıyor.

İçeri girdiğimde, cam fırtına kapısının önünde yere çöküyorum ve beklerken titriyorum.

DERRICK

Pofuduk beyaz bir köpeği kurtarmak için bir çalının altındaki çamurlu zeminde süründüğüme İ N A N A M I Y O R U M . Sanırım ıslandığı için artık o kadar da kabarık değil. Ve böyle çamurla kaplıysa o kadar da beyaz değil. Izzy'nin kederli çığlıkları mideme inen bir tekme gibiydi. Fırtınadan korkmasına rağmen, gerekirse bütün gece burada onu arardı.

"Buraya gel, dostum." Ona biraz daha yaklaşıyorum. Sırılsıklam oldum ve kot pantolonumdaki tüm çamuru çıkarmak için çok uğraşmam gerekecek ama bu küçük adamı annesine götürebileceksem buna değer.

Bir iniltiyle siner, küçük bedeni titrer.

Parmaklarımı koklayabilmesi için elimi uzatıyorum ve bunun ona güvende olduğumu hatırlatmasını umuyorum.

Wonton bir santim ileri sürünerek bana küçük bir koku veriyor. "Benim, dostum." Parmaklarımı kıvrıp onu ileri itiyorum ama yaklaşmak yerine geri çekiliyor.

Gökyüzünde bir gök gürültüsü daha yankılanıyor ve hemen ardından etrafımızdaki her şeyi aydınlatacak kadar yakın bir şimşek çakıyor.

Wonton bir çığlık atarak tekrar havalanır.

Küfrederek çalıların altından çıkıyorum ve beyaz bir ışık aramak için bahçeyi tarıyorum. Ancak tufanda görüş mesafesi yok oluyor ve önümdeki birkaç metreden fazlasını görmek imkansız hale geliyor.

"Lanet olsun," diye küfrederek Wonton'un gittiğini düşündüğüm yöne doğru koşuyorum.

Botlarım o kadar ıslanmıştı ki, her adım atışımda ayaklarım içlerine basıyordu ve o kadar üşümüştüm ki titrememe engel olamıyordum. Vazgeçmekten nefret ediyorum ama başka seçeneğim de yok, eve dönüyorum. İstedğim son şey elim boş döndüğümde Izzy'nin yüzündeki yıkımı görmek, ama bu şekilde yürüyerek aramak bana hiçbir fayda sağlamayacak ve hasta olmazsam şanslı sayılacağım.

Eve dönerken ıslık çalarak sesleniyorum, işim bitene kadar gelmezse duş alıp üzerimi değiştirmeye ve kamyonetimle geri dönmeye kararlıyım.

Fırtına kapısını açıp içeri girdiğimde Izzy'yi önümde yerde kıvrılmış buluyorum.

Kahretsin. Daha önce kötü hissetmiştim ama bu çok daha kötü. "Izzy," diye fısıldadım.

Başını kaldırıyor, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmiş. "Onu buldun mu?" Dizlerinin üzerine çöküyor, boş ellerimi görünce yüzü düşüyor.

Sırılsıklam olmasına rağmen yere diz çöküp onu kollarıma alıyorum.

"Buraya gel."

Kollarını boynuma doluyor ve boynuma sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Hâlâ o kadar üşüyorum ki elim ayağım uyuşmuş durumda ama onu bırakmaya niyetim yok.

"O benim en iyi arkadaşım." Bir hıçkırık daha kaçıyor, ardından bir başkası o kadar güçlü ki hem onun hem de benim bedenimi sarsıyor. "Ve şimdi dışarıda yapayalnız ve korkmuş durumda."

Başının arkasını tutup bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Onu gördüm."

O kadar ani bir şekilde benden uzaklaşıyor ki neredeyse burnuma çarpacak. "Yaptın mı?"

Ağır bir iç çekiyorum ve omuzlarım çöküyor. "Bir çalının altına tırmandım. Onu neredeyse orada yakalıyordum ama ürktü ve tekrar kaçtı. Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra kamyonetle bakmaya gideceğim."

Ancak o zaman şu anki durumumu tam olarak kavradı. Sırılsıklam.

Çamura bulanmış.

Hapşırıyorum, başımı tam zamanında çevirerek hapşırığının şiddetinin ona çarpmasını engelliyorum.

"Siktir." Elleri vücudumda kelebekler gibi uçuşuyor ama ikisi de üzerime konmuyor. "Bu kıyafetleri çıkarman gerek."

Beynimin aklına hemen
Kıyafetlerimi çıkarıyor. Hay sikeyim. Ben bir pisliğim.

Boğazımı temizleyerek onu yavaşça kucağımdan indiriyorum ve ayağa kalkıyorum. Sonra bir elimi uzatıp kalkmasına yardım ediyorum.

"Belki ben temizlenene kadar fırtına dinmiş olur."

Alt dudağı titriyor ve başparmağımı oraya koymaktan kendimi alamıyorum.

"Hey," diye yatıştırıyorum. "Onu bulacağız."

Gerekirse bütün gece dışarıda kalırım. Ufaklık eve gelene kadar durmamın imkanı yok.

Belirsizlikle dolu bir şekilde başını sallıyor. Onu suçlayamam.

Başparmağımı onun ağzından çekmeden önce bir saniye daha tereddüt ediyorum. Sonra aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Botlarımı tekmeleyip duşa girerken hâlâ şiddetli bir şekilde titriyorum. Banyoları yaklaşık üç yıl önce yeniden yaptırdım ve o zamandan beri bunu daha önce yapmadığım için kendime kızıyorum. Uzun bir iş gününün sonunda yağmur duşu ve birden fazla püskürtücü için yaşıyorum.

Ne yazık ki, burada keyif yapmak beklemek zorunda. Wonton'u aramak için dışarı çıkmaya hevesliyim.

Duş o kadar hızlı ki, bana çocuklarımın bebek olduğu ve kendime ayıracak zamanımın olmadığı günleri hatırlatıyor.

Pencerenin dışında yağmur hala yağıyor, ancak önemli ölçüde hafifledi.

Yine de bir kot pantolon ve sweatshirt giyiyorum, sonra yağmurluğumu çıkarıyorum.

Alt katta, Izzy kanepeye kıvrılmış, gözleri eskisinden daha kırmızı.

"Gel hadi." Başımı kapıya doğru salladım. "Hadi gidelim."

Hiç tereddüt etmeden kendi yağmur ceketini yanındaki minderden alıyor. Sonra ayaklarını bir çift botun içine sokuyor.

Yolda sürünerek ilerlerken yumuşak bir iniltiyle "Çok korkmuş olmalı," diyor.

"Ya da belki de hayatının en büyük macerasını yaşıyordur," diye karşı çıkıyorum ama küçük köpeğin korkudan aklını kaçırdığından eminim.

Camı indirip adamın adını söylüyor, sonra bana dönüyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. "Sence ne kadar uzağı gitmiş olabilir?"

Derin bir nefes alarak parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "Korkmuş olsa bile çok uzağı gideceğini sanmıyorum. Muhtemelen yere çömelmiştir."

"Wonton!" diye bağırarak kapıyı açıyor ve emniyet kemerini çözüyor.

O arabadan atlamadan önce frene basmayı başarıyorum.

"Wonton!" diye bağılıyor, benimkinden birkaç sokak ötedeki bir evin ön merdivenlerine çömelmiş sırlıklam köpeğı doğru koşuyor.

Kuyruğunu sallıyor ama ayağı kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Yaralandığından endişelenerek kamyonetten iniyor ve hafifleyen yağmurda koşmaya başlıyorum. Evin yakınlarında Izzy dizlerinin üzerine çöküyor ve köpeğı göğsüne bastırıyor.

Yüzünü onun boynuna gömüyor, omuzları ağır hıçkırıklarla titriyor. "İyi olduğun için çok mutluyum." Sesi son kelimedede çatlıyor.

Dikkatlice ayağa kalkıyor ve kamyonu geri dönüyor, ancak beni görünce duruyor.

"Teşekkür ederim." Aramızdaki mesafeyi geçiyor ve başını geriye doğru eğiyor, yüzünden akan yağmurdan en ufak bir rahatsızlık duymuyor. "Yağmurda onu aradığınız ve şimdi geri geldiğiniz için teşekkür ederim. Sadece... teşekkür ederim."

Parmak uçlarında duruyor ve yanağıma nazik bir öpücük konduruyor. Tenim dokunuştan yanıyor.

"Sanırım akşam yemeğini lokantadan alabiliriz," diyor kamyonu geri dönmeden önce göğsümü okşayarak. "Şu anda kesinlikle yemek pişirecek gibi hissetmiyorum."

Son iki saatin kaosundan sonra onun küstah ses tonu başımı arkaya atıp gülmeme neden oldu.

Wonton daireler çizerek koşarken, İZZY kanepeye kıvrılmış yemeğini yiyor, sonra da halıda kayarak az önce yaptığı banyodan sonra kurulanıyor.

BLT'sini ısıtırken gözleri parlayarak köpeğini izliyor.

"Tanrım, iyi olduğuna çok sevindim."

Elimde tabak, kanepede onun yanına oturuyorum. "Ben de öyle."

Dirseğiyle koluma hafifçe vuruyor. "O senin üzerinde büyüdü, değil mi?"

"Ona karşı koymak imkânsız," diye itiraf ediyorum, kendini yere bırakıp arka ayaklarıyla itişini izlerken.

Gülümsemesi geniş, memnun. Köpeğine döndüğünde, beni sinirlendirmesi gereken ama beni ona daha da sevdiren köpek bebek sesini takınıyor. "Doğru, çünkü

Kim iyi bir çocuk? Sen iyi bir çocuksun. Kimse senin cazibene karşı koyamaz. Bay Huysuz Pantolon bile."

"Huysuz Pantolon," diye hayıflandım. "Bu ne cüret. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda köpeğinin peşinden çamurda sürünürken bana hakaret ediyorsun."

"Haklısın. Özür dilerim." Eğiliyor ve aynı anda ben de yanağıma bir öpücük kondurmayı planladığından habersiz yerimde kayıyorum. Bu hareket, dudaklarının onun yerine ağzımın köşesine konmasına neden oluyor. Gerçek bir öpücük değil ama çok yakındı.

İkimiz de donup kaldık, nefeslerimizi tuttuk ve gözlerimizi açtık.

Önce o uzaklaşıyor, yüzü kıpkırmızı. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, kucağındaki paket kutusuna bakarak. "Bu ... özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum. Kolama uzanıyorum, yine de göz ucuyla onu izliyorum.

Kız çok tatlı. Uzun, siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve beyaz bir atlet, gri bir şort ve bir çift beyaz tüylü çorap giymiş.

Onu incelediğimi fark etmeden önce dikkatimi hızla içkime veriyorum.

Wonton, sevimli baş belası, aramızdaki kanepeye zıplıyor ve nemli vücudunu sallıyor.

"Wonton," diye gülüyor Izzy, aramızdaki gerginliği bozarak. "Bu hiç hoş değil." Bir sonraki nefesinde çılgına döndü, gözleri yaşlarla doldu. "Dostum, seni bulamasaydık ne yapardım bilmiyorum." Bana bakıyor, kıs kıs gülüyor. "Hayatımın en kötü birkaç saatiydi. Abartmıyorum."

"Önemli olan tek şey onun burada ve güvende olması."

Sandviçinden bir parça pastırma çıkarıyor ve köpeğe uzatıyor. "Gilmore Girls'ü tekrar açayım mı?"

Dikkatimin dağılmasından memnun olurum. Gerçek olmayan öpücüğü ve aletimin notu almadığı gerçeğini düşünmekten kaçınmama yardımcı olacak.

"Elbette."

Bir mırıltıyla diziyi açıyor, sonra sırtını kanepeye yaslıyor.

Televizyona odaklanmak yardımcı olsa da, arada bir ona göz atmaktan kendimi alamıyorum. Fark etse bile belli etmiyor.

Sonraki bir saati hikayeye odaklanmaya çalışarak ve Izzy ile ilgili düşünceler içinde kaybolmaya çalışarak geçiriyorum. Burada sadece kısa bir süre kaldığını düşünmeden edemiyorum ve tekrar yalnız kaldığımda nasıl olacağından korkuyorum.

IZZY

Tekne tembelce bir o yana bir bu yana sallanıyor, bu ritim daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde beni rahatlatıyor. Derrick beni tekneye çıkaracağını söylediğinde pek inanmamıştım, tekneyi ne kadar seyrek kullandığını bildiğimden, bu günü yine suda geçirmemizi önerdiğinde hoş bir sürpriz oldu.

Dizlerimi minderli koltuğa dayayıp kollarımı teknenin fiberglas kenarına kavuşturuyorum ve balinalara dair herhangi bir işaret var mı diye suları tarıyorum. Tatildeyken balina izleme gezileri için para ödeyen ama hiçbirine rastlamayan insanlar için ne kadar hayal kırıklığı olmalı.

Derrick yanında taşıdığı soğutucunun içindeki eşyaları karıştırıyor. "Su?"

Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Elbette."

Buz gibi bir şişeyi bana fırlatıyor, neredeyse düşürüyordum. "Güneş kremi sürdün, değil mi?" Şişeyi sallarken şaka yapıyorum.

şişenin dışındaki fazla suyu temizlemek için.

Mırıldandığı bir lanetle burnunun kenarını çimdikliyor. "Evet, Izzy. Bu sefer o konuda senin yardımına ihtiyacım yok."

Kıkırdayarak suyumun kapağını kapatıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Belki de benim neredeyse iki katım yaşındaki bir adamdan -üstelik asistanımın babasından- bu kadar etkilenmem yanlış ama elimde değil. Enerjisi beni içine çekiyor. Tesadüfi bir şekilde manyetik.

Güneş gözlüklerini takıyor ve suya bakıyor. "Sence bugün hiç görecektir miyiz?" Ona soruyorum.

Omuz silkerek tişörtünü teninden çekip çıkarıyor. "Asla bilemezsin."

Birkaç dakika daha izledikten sonra kitabımın başına oturmaya karar veriyorum.

"Bu kadar iyi bir okuyucu olmanı beklemiyordum."

Yer imimi çıkarıp sayfanın üstünden Derrick'e bakıyorum. "Hakarete uğramış gibi hissediyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Kötü anlamda söylemedim. Sadece bunun için çok meşgul olduğunu düşündüm." Bunu söylerken sağ elinin parmaklarını kitabımın üzerinde oynatıyor.

Ona sırtımdan kendimi alamıyorum. "Sürprizlerle doluyumdur."

İçinden çıkan nefes yarı bitkin, yarı eğlenmiş. "Öylesin."

Yaklaşık iki saat sonra "GİRSEK İYİ OLUR" dedi.

Kitabımı yere bıraktım ve esnememi bastırdım. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

Şapkasını başından kaldırıyor ve bir koluyla alnını sıvazlıyor. "Bugün hiç balina görmediğiniz için üzgünüm."

Doğrulup kitabımı çantama geri koyuyorum. "Olacak." Bundan eminim. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir, değil mi?"

"Bundan emin değilim." Omuzları biraz çöktü ve gülümsemesi beni bir şekilde kendini küçümsüyor.

geri dönmek istiyorum. "Eğer bu doğruysa... uzun zamandır beklediğimi söylemem yeterli olur."

"Neyi bekliyorsun?" Onu incelemek için öne doğru eğilerek sormaya cesaret ediyorum.

Başını öne eğiyor, kollarını dizlerine dayıyor. "Bu bencilce."

Sessiz bir homurtuyla bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bundan şüpheliyim."

Derrick tanıdığım en az bencil insan olabilir.

Yanakları çukurlaşıyor ve bir dakika boyunca sessiz kalıyor. Sonunda uzun bir nefes verdi ve bana odaklandı. "Karımı çok sevdim ve hayatıma devam etmek kolay olmadı ama hala... bunu istiyorum. Bir eş, bir sevgili, bir en iyi arkadaş."

Ses tonundaki özlem ve yüzündeki çizgilere kazınmış hüznün kalbimi sıkıştırıyor. "Bunu alabilirsin."

Güneş gözlüklerine rağmen ışığa karşı gözlerini kısarak okyanusu inceliyor. "Ben o kadar emin değilim."

"Nedenmiş o?" Bastırıyorum, muhtemelen bastırmamam gerektiği halde. "Çok fazla kimseyle çıkmadım ama sınırlı tecrübelerime göre anlamlı bir bağa yakın bir şey bile bulamadım. Dışarıda benim için başka bir doğru insan olduğundan emin değilim. Belki de bunu kabullenmenin bir yolunu bulmalıyım. Belki de yalnız olmam daha iyidir. Tekrar incinme konusunda endişelenmeme gerek kalmaz. Uzun bir süre için..." Sesli bir şekilde yutkunuyor, boğazını temizliyor. "Bir daha asla normal hissedemeyeceğimi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, çocuklarım için devam etmek zorunda olmasaydım, hayatta kalabilir miydim emin değilim."

Bir daha aşık olamayacakmış gibi hissettiğini bilmek karnına bir bıçak gibi saplanır. Bu dünyada aşkı bulmayı hak eden biri varsa, o da Derrick'tir.

Bir an için aklımı kaybediyorum ve ona tam burada durduğumu söylemek istiyorum. Ama dilimi ısııyorum. Reddedilme düşüncesine dayanamıyorum.

Onun yerine gülümsüyorum. "Senin için bir randevu profili hazırlayayım."

Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Flört profili mi?" Göğsüm sıkışıyor ama bu hissi elimle itiyorum. Bu onun için iyi olacak. "Evet, bilirsin, bir uygulamada."

"Siktir, hayır," diye kekeliyor. "Hayır, teşekkürler." Sanki bu düşünceyi varoluşundan kovabilecekmış gibi kollarını havada bir X hareketiyle savuruyor.

"Hadi ama." Bu konunun beni teknenin kenarından aşağı fırlatmak istememe neden olduğunu saptırmak için şakacı bir girişimle yan tarafına dirsek atıyorum. "O kadar da korkunç değil." "

Ben bir yalancıyım. Arkadaşlık uygulamaları gerçekten en kötüsü. Homurdanıyor. "Bu saçmalıklar için çok yaşıyorum." "Senin için fotoğrafları ben çekerim."

Kahretsin. Neden kabul etmesi için bu kadar kararlıyım? Eğer kabul ederse bu benim ve aptal aşkım için iyiye işaret değil.

Dudaklarını büzerek beni baştan aşağı süzüyor. "Hayır."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Çenemi sıkıyorum ve yapmamam gereken bir şey söylememek ya da yapmamak için ellerimin üzerine oturuyorum ve o konuyu bir daha açmıyor.

Kısa bir süre sonra yanaştığımızda Brooks ve ailesini arka bahçede sosisli sandviç ve hamburger ızgara yaparken bulduk.

"Siz ikiniz aç mısınız?" Brooks bize el sallayarak sordu. "Bir sürü yemeğimiz var."

Derrick ilgimi ölçmek için bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. Bir süre daha kalabilirim.

Gruba ulaştığımızda Brooks elimi sıktı. "Seni tekrar görmek güzel, Izzy. Bu benim karım, Maura." Elinde bir kadeh şarapla piknik masasında oturan orta yaşlı bir kadını işaret ediyor. "Kızım Amanda ve kız arkadaşı Felicity." Dışarıdaki aşk koltuğunda sarmaş dolaş oturan çifte doğru başını sallıyor.

On altı yaşından büyük olamazlar ve beni gülümseten o mide bulandırıcı tatlı köpek yavrusu aşkı içinde oldukları çok açık.

"Ve sonuncu ama kesinlikle en az değil, Jackson. Vahşi

çocuğumuz." Elinde sopayla daireler çizerek koşan küçük bir çocuğu işaret ediyor.

Golden Retriever. "Oturun ve atıştırma malikarından alın."

Minnettara bir baş hareketiyle Derrick'i Brooks'la bırakıp Maura piknik masasında. Yerleştikten sonra bir tabağa bir avuç cips koyuyorum, ardından bir topak sos ekliyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Maura'ya.

Telefonunu bir kenara bırakıyor. "Ben de memnun oldum. Derrick'in tekneyi gerçekten kullandığını ve iş dışında bir şeyler yaptığını görmek güzel."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. O ve Brooks iskeleye göç etmiş, ikisi de ellerinde biralarla sohbet ediyorlar. Ben izlerken, Jackson kollarını Derrick'in bacaklarına dolayarak ona doğru geliyor.

"Jackson kaç yaşında?" Dikkatimi tekrar Maura'ya çevirerek soruyorum.

"Altı," diye cevaplıyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Tam bir sürpriz. İstedüğimiz bir şeydi ama yine de sürprizdi. Amanda'yı doğurduktan sonra kısırlıkla mücadele ettik ve daha fazla çocuktan vazgeçmiştik. Sonra Jackson oldu." Parmaklarını şarap şişesinin etrafına doluyor ve şişeyi oynatıyor. "İster misin?"

"Şaraba asla hayır demem."

Masanın ucundaki küçük yığından kırmızı plastik bir bardak alıyor ve bir porsiyonla dolduruyor.

Ona teşekkür ediyorum ve bir yudum alıyorum, plastik bir bardaktan şarap içmek bir kadehten içmekten çok daha az çekici olsa da gevrek tadı takdir ediyorum.

"Brooks yazın Derrick'le kalacağını mı söyledi?"

Dikkatimi fincandan Maura'ya çeviriyorum. Koyu renk bukleleri çenesine kadar kesilmiş, bu stil o kadar muhteşem ki saçlarımın uçlarını çekiştiriyor, acaba kestirsem mi diye düşünüyorum.

"Evet, kız kardeşim Via. O çıkıyor-"

"Reid," diye bitirdi başını sallayarak. "O iyi bir adam."

"Öyle." Şarabımdan bir yudum alıp öylece bırakıyorum, çünkü bu yorumla nereye varmak istediği hakkında en ufak bir fikrim yok.

"Derrick de öyle."

Midem bulanıyor, onunla göz göze geliyorum, dudaklarının kenarında kurtulmak istercesine çırpınan minik gülümsemeyi görmezden gelemiyorum.

Kelimelerin ağzımdan nasıl çıktığını bilmiyorum ama "Onunla çıkmamı mı öneriyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor ve gülümsemesi serbest kalıyor. "Sen ondan biraz daha gençsin, ama ben olsam yargılamazdım. Ona değer veren birini bulmayı hak ediyor. Yaş buna engel olmamalı." Burnunu kırıstırıyor. "Yasadışı olmadığı sürece, ama o kadar da genç görünmüyorsun."

Benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. "Teşekkür mü etsem yoksa alınsam mı bilemiyorum."

Bir kahkaha atarak, buklelerini zıplatacak şekilde başını sallıyor. "Özür dilerim. İçkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirim. Çok fazla içmem, bu yüzden hafif biriyim."

"Sorun değil." Zerre kadar alınmadım. Tüylerimi diken diken etmek için çok şey gerekir. Bütün bir Luxonator ordusunun peşimden gelmesi gibi.

"Onun mutlu olmasını istiyorum," diye devam ediyor, yılmadan. "Yıllar boyunca orada burada çıkmakla ilgili yorumlar yaptı, ama sonra..." Kadehindeki şarabı karıştırıyor. "Bundan bir şey çıkmaz."

Kendimi durduramadan, "Ona bir arkadaşlık uygulamasında profil oluşturmayı teklif ettim" diye ağzımdan kaçırdım.

Maura'nın gözleri parlar ve doğrulur. "İşte bu harika bir fikir."

"Izzy, sosisli sandviç mi yoksa hamburger mi istersin?" Derrick soruyor, birden fark ettiğimden çok daha yakın.

Yanakları kızarıyor -çünkü umarım onun hakkında konuştuğumuzu duymamıştır- ve "Her zaman hamburger" diyorum.

Başını sallayarak Brooks'un sosisli sandviçleri çıkardığı ızgaraya geri döner.

Maura parmaklarını şıklatıyor, bu hareket dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Bekle, sen Layla'nın çalıştığı kadın mısın?"

Fincanımı havaya kaldırıyorum ve ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "O ben oluyorum."

"Amanda seni araştırdı. Oldukça ünlü olduğunuzu söyledi."

Kalbim biraz sıkışıyor ve sinirlerimi bastırıyorum. "Onu bilemem. Ben ünlü biri değilim. Sadece video yayınlıyorum." Fincanıma bakıyorum. Los Angeles'ta yaptığım iş ve oluşturduğum takipçi kitlesi konusunda kendime güvenmek daha kolay. Ancak burada, hayatın çok normal geldiği bir yerde, hayatımın bu kısmı hakkında konuşurken kendimi rahatsız hissediyorum.

"Nasıl çerçevelemek isterseniz isteyin, kulağa çok başarılı olduğunuz gibi geliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi kabullenmeye doğru eğiyorum, bakış açısı ve nezaketi için minnettarım. Tekrar kafamı kaldırdığımda Derrick beni ızgaranın yanına çağırıyor. Maura'ya küçük bir gülümseme veriyorum, sonra ayağa kalkıp onun yanına gidiyorum.

"Ne oldu?"

Bir tabak uzatıyor. "Hamburgerine ne istersin?"

"Oh." Izgaranın yanındaki katlanabilir masanın üzerine serpiştirilmiş çeşnilere bakıyorum. "Bunu yapabilirim." Yaklaşıp tabağa uzanıyorum, ama onu uzanamayacağım bir yerde tutuyor.

"Anladım."

"Pekâlâ." Dudağımı ısırdım. "Çedar peyniri." İşaret ediyorum ve o da ekmeğime ekliyor. "Soğan, turşu, mayonez ve hardal."

Malzemeleri ekliyor ve burgerimi birleştiriyor. "Al bakalım."

"Teşekkürler," diyorum tabağı alırken.

Onu bırakırken parmaklarımız birbirine değiyor ve omurgamda bir ürperti oluşuyor.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, başı öne eğik. "Üşüdün mü?" "Hayır." Bununla birlikte, başımı eğerek kaçıyorum.

Yirmi yedi. Yirmi yedi yaşındasın. Otuzun eşiğindesin. Neden sinirli, uçarı bir genç gibi davranıyorsun?

Bir deliğe girip saklanmak istiyorum.

Bunun yerine kendimi koltuğuma dönmeye zorluyorum. Maura ben yerleşirken kaşlarını kaldırıp tabağıma bakıyor, sonra Derrick'e bakıp eğlenerek başını sallıyor. "Henüz farkına varmamış olabilir ama senden hoşlanıyor."

O kadar büyük bir ısırık alıyorum ki cevap verme şansım kalmıyor. Onun yerine başımı sallamakla yetiniyorum.

Maura bana bilmiş bir bakış attı. "Göreceğiz."

DERRICK

İZZY bilgisayardan uzaklaşır, uzaklaşırken gözlüklerini saçlarının arasına sokar.

"Biliyor musun?" -bacak bacak üstüne atarak eteğinin kalçasına kadar yükselmesine neden oluyor- "Anladığım kadarıyla zamanının çoğunu dışarıda geçiriyorsun ama işe başladığımdan beri her gün o masada oturuyorsun."

"Ben... şey..."

Dudağını ısırtıyor ama sırtışı saklanamayacak kadar büyük. "Sanki bu işi halledebileceğim konusunda bana güvenmiyorsun. Neredeyse iki hafta oldu. Yetkinliğimi hâlâ kanıtlayamadım mı?"

Kesinlikle öyle. Jessica'dan bile daha iyi olabilir.
-İkisine de bunu söylemem.

"Şu anda burada halletmem gereken işler var," diye yalan söylüyorum, parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Mhm," diye mırıldanıyor, o tehlikeli gülümsemesi hâlâ kocaman. Sandalyeyi tekrar daire şeklinde döndürüyor ve yüzünü bana döndüğünde duruyor. "Bir saha gezisine çıkmalıyız."

"Okul gezisi mi?" Kelimelerimden kafa karışıklığı damlıyor.

"Evet, projelerinizden birine. Bir baret ve birkaç iş botu giymeme ve kirlenmeme izin verin." Göz kırptıyor, jest

saf şımarıklık.

Onu farklı bir şekilde kirletmek istiyorum. Belki onu masanın üzerine itip eteğini yukarı çekerek. İç çamaşırını yana kaydırır, ıslak olup olmadığına bakar ve-

Midem bulanıyor. Onu bu şekilde düşünerek ne halt ediyorsun?

Bu berbat bir fikir ama yine de kendimi "Gerçekten bir şantiye görmek istiyor musun?" derken buluyorum.

"Kesinlikle." Başını sallıyor, gülümsemesi daha az hesapçı ve daha samimi. "Tüm bu telefon görüşmelerinin ve e-postaların neyle sonuçlandığını bilmek isterim."

Önceki düşüncelerimi bir kenara itmek için elimden geleni yaparak bilgisayarımı kapattım ve ayağa kalktım. "Pekâlâ, hadi."

Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaklaşıyor. "Gerçekten mi? Bu kadar kolay mıydı?"

"Fikrimi değiştirtme bana," diye homurdanarak kapıya yöneliyorum. "Seninle kamyonunda buluşuruz. Ben kahve içmeye gidiyorum."

Beş dakika sonra döndüğümde, Wonton orta konsolda oturmuş, dili dışarı sarkmış bir halde kamyonetin içindeydi.

Atladım, ona bir matcha uzattım.

"Teşekkür ederim." Fincanı kabul ediyor ve cömert bir yudum alıyor. "Her zamanki gibi mükemmel. Vitrininizin burada olduğunu bilmediğime inanamıyorum. Her ziyaretimde en az birkaç saatimi o kafede çalışarak geçirdim."

Kamyonu geri vitese taktım ve omzumu kaldırdım. "Ön tarafta büyük bir tabelam yok ki."

"Evet." Ben uzaklaşırken binanın önüne bakıyor. "Bu konuda... Bence bir tane eklemelisin."

Cevap vermeden önce düşünmeme bile gerek yok.

"Hayır." Abartılı bir hava püskürdü. "Neden hayır?"

"Bu olmadan da çok iş alıyorum. İhtiyacım olan tek şey ağızdan ağıza iletişim."

"Sen çok..." Bardağını aramızdaki tutucuya koyarken kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

"Eski mi?" Hayal kırıklığı içinde göğsüm sıkışarak öneriyorum.

Kaşlarını çatarak şortunun yıpranmış kenarını karıştırıyor. Bakışlarımı kaçırıp tekrar yola odaklanıyorum ve temiz bir nefes alıyorum.

"Alışkanlıkların var diyecektim ama eğer böyle bir çerçeve çizmek istiyorsan, sanırım... evet."

Cevabım yok. Öyle ya da böyle, sanırım haklı. Yolun geri kalanında sessiz kaldık, benim sayemde ortam garipleşti.

Birkaç kasaba ötede eskiden banka olan bir binanın önünde durdum. Ekibim burayı bir parti mekanına dönüştürmek amacıyla yeniliyordu.

Izzy'ye arka koltuktan yedek bir baret uzatarak, "Wonton içeri giremez. Kamyonu çalışır halde bırakacağım."

Başını sallıyor, sonra köpeğinin başının tepesine bir öpücük konduruyor. Köpeğini Izzy'nin sevdiği gibi seven başka bir insan tanımadım.

Devasa taş sütunlar ana girişin çift kanatlı kapılarını çevreliyor. Ağır ve eskiler ama karmaşık bir şekilde oyulmuşlar. Başlangıçta müşterimiz bunları kaldırmamızı istedi, ancak ben onu kalmaları için ikna ettim ve buradaki tarihin bir kısmını korumaya teşvik ettim. Onları her gördüğümde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yaptığım işlerin çoğu eski yapıları güncellememi gerektirirse de, sağlamsa ve tasarıma dahil edilebiliyorsa orijinal çalışmaları korumayı seviyorum.

Izzy beni içeride takip ediyor, kafası dönüyor, her şeyi kavlıyor. Geriye sadece birkaç son rötuş kaldı, ama bazen bu küçük ayrıntılar en uzun süreyi alır.

"Burası muhteşem bir yer," diyor, sesi boş duvarlarda ve yüksek tavanda yankılanıyor. "Vay canına." Önümde dönüyor. "Bu muhteşem, Derrick. Gerçekten."

Onun övgüsü benim için sıradan bir insanınkinden daha önemli olmamalı, ama her şey demek değilse ne olayım.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım."

Yukarıda, bir iskele üzerinde, Larry diyor ki, "Hey, patron. Nasıl gidiyor?"

Izzy'nin gözleri parlıyor. "Patron adam," diyor ağzından.

"Güzel," diye karşılık veriyorum. "Görünüşe göre yakında işiniz bitecek."

"Umut bu. Son zamanlarda seni pek görmedim."

İç çekerek ellerimi şortumun ceplerine sokuyorum. "Meşguldüm."

Larry sırtıyor, dikkati benden uzaklaşıp kasa duvarını tuttuğumuz arka alana bakan Izzy'ye kayıyor.

"Anlayabiliyorum."

Ona ters ters bakarak uzaklaşıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve kıkırdamasını duymazdan geliyorum.

Ben yaklaşırken Izzy döndü, yüzü aydınlanmıştı. "Önceki resimleriniz var mı? Nasıl başladığını görmek isterim."

"Tabii, dükkânın arkasında."

Bana baktığında gözlerinin parlaması bana böyle hissettirmemeli. Sanki o bütün dünyaymış da ben şimdiye kadar yaşamamışım gibi. Bu yanlış. Bir karım vardı ve onu çok seviyordum. Bunca yıl sonra bile onu hâlâ seviyorum. Daha da kötüsü, Izzy genç. Yirmi yedi yaşında. Layla'nın yaşında. Önünde koca bir hayat var ve benim bir ayağım çukurda değil ama kendi yaşında biriyle birlikte olursa yaşayacağı şeylerden onu mahrum etmek yanlış geliyor.

Boğazımı temizleyerek geri çekiliyorum ve mekanın geri kalanını içine çekmesine izin veriyorum. Gerçi gözlerinin sürekli bana dönmesinden aniden uzaklaşmamın kafasını karıştırdığı belli.

Ona aynı anda hem pervane gibi tutulduğumu hem de ateşten korktuğumu nasıl açıklayabilirim?

Arabaya döndüğümüzde Izzy baretini çıkarıp saçlarını düzelttikten sonra "Daha fazlasını görebilir miyim?" diye sordu.

Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum ama kalbim onun heyecanı karşısında gururla doluyor. Daha fazlasını görmek istediğini, tutkuyla bağlı olduğum bir şeyi bu kadar önemseddiğini bildiğim için. Uzun zamandır biri benim ilgi alanlarıma onun kadar önem vermemiştir. Gerçekten bunun bir parçası olmak istiyor.

Birkaç saat sonra, birkaç projeden sonra eve gitmeden önce bir saat daha çalışmak için dükkana.

Izzy bir süre önce saçlarını toplamıştı ama şimdi bırakıyor. Göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için parmaklarımı sırtının yarısına kadar inen koyu dalgalı saç tellerinde gezdirme isteğimle savaşmak zorundayım.

"Bu çok eğlenceliydi." Sandalyesine çökerek hafifçe dönmesini sağlıyor. "Bunu neden sevdiğini anlıyorum." Masasının kenarına tutunarak sandalyesini düzeltiyor ve bilgisayarını uyandırmak için faresini oynatıyor. "Yeni bir şey yaratmak için bir şeyi alıp en ince ayrıntısına kadar yıkmak? İnanılmaz." Hüzünlü bir iç geçiriyor. "Yakında başlayacak bir projen var mı? Kanalım için bir tanesini baştan sona çekmeme izin verir misin?"

Başımı eğiyorum ve onu içime çekiyorum: hafif dağınık saçları, parlak gözleri, pembe yanakları. "Projeler aylar sürebilir."

"Biliyorum," diye kekeliyor.

"Şehirde o kadar uzun kalmayı mı planlıyorsunuz?"

Eğilerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırır. "Ben... evet, sanırım öyle. Yine de çok fazla olmaya başlarsam, bana haber verin. Bir daire ararım."

"Bir daire mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu uzun vadeli bir düşünce." Söylemeden önce tereddüt ediyorum ama sonunda ağzımdan kaçırmaya karar veriyorum. "Los Angeles'a geri dönmeyeceksin, değil mi?"

Bir an beni izliyor, heyecanı yerini endişeye bırakıyor. Sonra başını yavaşça, belli belirsiz sallıyor. "Böyle bir planım yok. Bunu ilk ne zaman fark ettim bilmiyorum ama burada çok daha mutluyum. Geri dönme fikri

... boğucu hissettiriyor." Dudağını ısıyor ve yaralı bir hayvan gibi yavaşça göz göze geliyor.

O yeşil derinliklerde yüzen belirsizlik içimi sıkıyor. Onu evimden atacağımı mı sanıyor? Ona bunun korkunç bir fikir olduğunu mu söyleyeceğim?

"Seni mutlu eden şeyi yapmalısın."

Karşılık veren gülümsemesi küçük ve gergin. "Bunun benim için ne anlama geldiğinden hala emin değilim, ama tüm bu drama rağmen" -dilini tiksintiyle dışarı çıkarıyor- "bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Yaptığım işi her zaman sevdim ve bırakmak da istemiyorum ama artık yön değiştirmemin zamanı geldi."

"Pekala"- sandalyemi arkaya yaslıyorum, hissetmediğim bir rahatlıkla- "istediğin kadar benimle kalabilirsin."

"Minnettarım." Bu kez bana verdiği gülümseme daha mutlu, daha gerçek görünüyor.

Bilgisayara geri döndüğünde, sanki üzerinde bir ağırlık taşıyormuş gibi daha uzun oturuyor. Sanki benim basit destek teklifim o yükü hafifletmiş gibi.

Belki de ona yeni bir amaç duygusu vermişimdir.

IZZY

"Bunu yaptığıma İNANAMIYORUM," diye homurdanıyor Derrick, ama benden uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Bu gece yüz maskesi gecesi," diyorum, kömür maskesini alnına ve yanaklarına sürerken. "Sen de katılmalısın."

Oflama sesi çıkarıyor ama tartışması bu kadarla sınırlı. Ben işime devam ederken o sabit kaldığı ve benimle kavga etmediği için bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Tenine kalın bir tabaka sürerken dikkati üzerimde sabit kalıyor ve bu küçük koridor banyosunda vücutlarımızın ne kadar yakın olduğunu görmezden gelmek zorlaşıyor. Lavaboya yaslanmış durumda ve göğsüyle benimki arasında sadece birkaç santim var. Meme uçlarımın sertleştiğinden hiç şüphem yok, çünkü yakınlığımız düşünebildiğim tek şey. Kahretsin, neden duştan sonra sütyen giymedim?

Sanki kendime küfrettiğimi duymuş gibi bakışlarını göğsüme indiriyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor. Boğazını temizlerken adem elması sallanıyor.

Ona bakmasının sorun olmadığını söylemek dilimin ucunda. Bakmasını istediğimi, ama reddedilme korkusunun kelimeleri uzak tuttuğunu. Bir erkek benden hoşlanmadığında bununla başa çıkabilirim, ama bu adam benden hoşlanmadığında bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Maske ile işim bittiğinde soluma geçip ellerimi yıkiyorum. Ne yazık ki bu hareket bizi dirsek dirseğe ve kalça kalçaya getiriyor. O hareket etmedikçe, bundan kaçış yok. "Hepsi bitti," diye fısıldıyorum usulca.

Sonunda doğruldu ve yanımdan geçti, ama kalçama yumuşak bir çimdik atmadan önce değil. "Bundan sonra yüzüm bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz olsa iyi olur."

Glerek ellerimi duvardaki halkadan sarkan havluya kuruluyorum. "Bundan emin değilim ama gözeneklerin harika görünecek."

"Sanırım bu kadarı yeterli olacak." Gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

Döndüğümde onu kapının önünde dikilmiş, ıkışımı engellerken buluyorum ve aptal, hain zihnim eğilip beni pse nasıl olurdu diye merak ediyor. Beni lavaboya yasladı ve tezgâhın üzerine kaldırdı. Ağzı benimkinin üzerinde. Elleri tenimde. Kokusu burnumu istila ederdi.

Bir iniltinin kaçmasını engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Çaresizce vibratrme ihtiyacım var, ama o beklemek zorunda.

Sonunda, garip bir sessizlik anından sonra, fantezimi de yanına alarak kapıdan uzaklaştı ve merdivenlerden aşağı indi.

Takip etmeden önce otuza kadar sayıyorum.

"Patlamış mısır?" Kilerden bir kutu çıkararak soruyorum.

"Elbette." Bir parça ev yapımı pizza alıyor.

henüz temizlenmemişti ve bir ısırık aldı. Beyaz peynirli ve elmalı bazlama pizzayı beğenmeyeceği konusunda ısrar etti, ancak daha sonra kendi pizzasının tamamını yedi.

"Bu benim payım," diye azarlıyorum onu, ama ses tonumda kötü niyet yok. Sadece saf bir eğlence. Adam mutfakta hâlâ benden şüphe ediyor ama şansım varsa yakında fikrini değiştirecektir. Geçen haftaki tofu tacos dışında, yaptığım tüm yemekleri beğendi.

Gülümsüyor ve bir ısırık daha alıyor. "Kanalınızda hiç yemek videoları çekiyor musunuz?"

"Hayır." Patlamış mısır poşetini mikrodalgaya koyup düğmesine basıyorum, sonra ona dönüyorum. Dirseklerimi adaya dayayıp çenemi ellerimin arasına alıyorum. "Yemek yapmak benim için. Bunu bir iş gibi hissettirmek istemiyorum. Bir kamera kurmak ve her adımda konuşmak, sonra kurgulamak ve vesaire vesaire? Bu iş gibi ve sevdiğim bir şeyi mahvetme riskini almak istemiyorum."

Kaşlarını indirdi, düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Bunu hiç düşünmemiştim - her zaman sevdiğiniz bir şey olsa bile çektiğiniz her şeyin nasıl bir işe dönüştüğünü."

"Bazı şeyleri kendime saklıyorum," diye itiraf ediyorum tırnaklarımı yanağıma vurarak. "Onlara daha çok değer veriyorum çünkü sadece benim içinler. Düşünüyordum da..." Dudaklarımı ıslattım, bu konuyu açacak cesareti kendimde bulmaya çalışıyordum. "Kanalım için bir proje çekmemde bir sakınca görmüyorsan -sorduğumda bana hiç cevap vermedin- tasarım seçimlerinde yardımcı olmama da izin verir misin?"

Sert bir kahkaha atıp mutfak sandalyesini çekiyor. Koltuğa oturur ve kollarını kavuşturur. Masanın üzerindeki ışık onu turuncu bir parıltıyla yıkıyor. "Ben HGTV değilim, Izzy."

"Biliyorum. Ama ben..."

Uzun süre bocalamama izin vermiyor. "Film, yardım, ne istersen yap."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Aylardır ilk kez gerçek bir heyecan beni sarıyor.

Mikrodalga çaldığında biraz yumuşamıştı. Ben de çıkardım, poşeti yırtıp açtım ve içindekileri büyük kaseye boşalttım.

"Başka atıştırmalık ister misin?" Derrick soruyor. "Browni yaptım."

Donup kalıyorum, kaseyi göğsüme bastırıyorum, nefesim kesiliyor. "Browni mi? Ne zaman?"

"Sen kestirirken."

"Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?" Alaycı bir şekilde azarlıyorum. "Küfür."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben alırım."

O bunu yaparken ben de patlamış mısırla birlikte aile odasına koşup rahatıma bakıyorum. Los Angeles'taki koltuğum rahatlıktan ziyade gösteri içindir. Bu beni şimdiye kadar hiç rahatsız etmemiştir. Bu yaşam tarzına o kadar uzun süre ayak uydurdum ki mobilyalarımı farklı öncelikleri göz önünde bulundurarak seçmeyi hiç düşünmedim. Ama bu, hayatımda beni tatminsiz bırakan pek çok şeyden sadece biri. Kariyerimden ya da Los Angeles'a taşınmamdan pişman değilim. O zamanlar benim için doğru hamleydi ve konum olarak da hedeflerim için doğru yerdeydim. Ama artık büyüdüm.

Derrick elinde kek dolu bir tepsiyle yanıma yerleşiyor. Eklediği ağırlık ona daha da yaklaşmama neden oluyor. Brownileri masaya koymak için öne doğru eğildiğinde ve ayak parmaklarım bacağına çarptığında tek kelime etmiyor.

Gösteriyi başlatıyorum ve arkadaşça bir sessizliğe gömülüyoruz. Patlamış mısırı aramızda tutuyoruz, ikimiz de belli aralıklarla Wonton'a atıştırıyoruz. Korkup kaçtığı geceyi hâlâ atlatabilmiş değilim. Tüylü en iyi arkadaşımı kaybetmek, düşünmek bile istemediğim bir yıkım.

"Bunun çıtır çıtır hissettirmesi mi gerekiyor?" Derrick burnunu maskeyi çatlatarak şekilde oynatarak soruyor.

"Kurudukça sertleşir." Yüzünü buruşturmasına gülmemeye çalışıyorum.

Hafifçe ofluyor. "Siz kadınlar güzellik için neler yapıyorsunuz." "Buna değer. Göreceksiniz."

Aynı fikirde olmayabilir ama ben duruladıktan sonra cildimin yumuşacık olmasına bayılıyorum.

Gilmore Girls bölümü bittiğinde maskelerimizi yıkamak için yukarı çıkıyoruz. Derrick banyodan bana seslendiğinde yüzümdeki son parçayı da yeni durulamıştım. "Çıkmıyor! Yardım edin!"

Kıkırdarak yüzümü kabarık bir havluyla kuruluyorum, sonra odasına giriyorum.

Bu eşiği daha önce hiç geçmemiştim. Yatak odaları kutsal alanlardır. İçeri girmeden önce bir vampir gibi davet edilmek gerekir. Büyük, sıcak renkli bir halı parke zeminin çoğunu kaplıyor ve kral yatağı iki pencere arasına yerleştirilmiş. Yatak başlığı hem erkeksi hem de şık koyu renk bir kumaştan yapılmış ve tüm bu rahat odanın estetiğine katkıda bulunuyor.

"Odanı kendin mi dekore ettin?" Ona banyoda katıldığımda soruyorum.

Elleri hâlâ yüzünde, maskesi her tarafına ve sakallarına bulaşmış halde başını kaldırıp bakıyor. "Evet. Neden?"

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Şifonyerinin yanında kitaplar ve diğer hatıralarla dolu bir kitaplık var. Ve ... oh, vay canına. Eski bir plak çalar ve yerde düzgün bir plak yığını.

Uzun bir bakışmadan sonra nihayet "Çok güzel," diye cevap veriyorum. "Plakları gerçekten seviyorsun, ha? Los Angeles'ta küçük bir koleksiyonum var. Evimin aşağısındaki caddede bir kafeye bitişik bir plak dükkânı var. Gitmeyi en sevdiğim yerlerden biridir."

Kaşlarını çatıyor, üst dudağı benim kelime kusmuğum karşısında eğlenerek seğiriyor. "Hiçbir şey vinilden daha iyi olamaz."

"Reid'in bu sevgisi buradan geliyor demek?"

Bana cevap vermiyor ama gözleri ağırlaşıyor ve hava gerginlikle yoğunlaşıyor. Bedenlerimiz birbirinin içine giriyor gibi.

Öp beni. Beni öpecek. Ben buna hazırım.

Hazırlandı.

Özlem.

Wonton aşağıdan havlayarak o anı yok ediyor. İkimiz de irkilerek geri dönerken bir duman bulutu gibi yükseliyor.

Derrick aynaya geri döner. "Onu çıkarmaya çalıştım, ve o sadece..." Çaresiz bir şekilde omuz silkiyor. "Her yere bulaşıyor."

"Yüzünü tekrar ıslat."

Lavabonun üzerine eğilip dediğimi yapıyor ve ben de kalan maskeyi bir bezle dikkatlice siliyorum.

"Biraz daha su ekle."

Sakalında tek bir maske kırıntısı bile kalmayana kadar birlikte çalışacağız.

Ben el bezini duruladıktan ve o da yüzünü kuruladıktan sonra, aynada birbirimizi izleyerek tereddüt ediyoruz. Ama o bunun uzun sürmesine izin vermiyor. Kalın bir yutkunmayla ışığı kapatıyor ve aşağıya iniyor.

Yukarıda hiçbir şey olmamış gibi davranarak kanepeye yerleştik. Tüm bu süre boyunca, vücudum hiç olmamış bir öpücüğün arzusuyla ağrıyor.

"Brownie?" Derrick sorar.

Hayır demek istiyorum. Şu anda hiç havamda değilim ama ağzımı meşgul edecek ve umarım düşüncelerimden uzaklaştıracak. Ben de "Tabii." diyorum.

Tabağı bana uzattığında, ona teşekkür ediyorum ve bir kare alıyorum, dokusu mükemmel çiğneniyor. Peki ya bir ısırık aldığımda? İnlememek için tüm gücümü harcıyorum.

Evet, mükemmellik.

Yanlış bir şey yapamaz mı? En azından bir iki kusuru olsaydı, öfkeli hormonlarımı yatıştırmak için uzun bir yol kat ederdi. Pastırma ve işlenmiş gıdalara olan sevgisi beni biraz çıldırtıyor ama libidomu kontrol altında tutmaya yetmiyor.

Brownie'mi bitirdiğimde, Wonton battaniyeyi kokluyor, kırıntı arıyor ve paranoyak bir köpek annesi olduğum için onu nazıkçe itiyorum ve kırıntı olmadığından emin oluyorum.

İç çekerek yan yatıyorum ve başımı bir yastığa dayıyorum. Ekranda Lorelei ve Rory tüm maskaralıklarına devam ediyor.

"Şu ana kadar en sevdiğin karakter kim?" Derrick'e sordum.

Dudaklarını büzüyor, sorumu ciddi bir şekilde düşünüyor, ki bunu takdir ediyorum. Gilmore Girls ile ilgili her şey ciddi bir iştir.

"Anneyi sevdim."

"Lorelei?"

Başını sallıyor. "Hayır, annesi."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Emily hayranı mısın? Dehşete düştüm." Şu anda Emily'yi seviyor olsam da, ilk kez izleyen birinin favori karakteri olmasını beklemezdim.

Omuz silkiyor. "Sanırım yanlış anlaşıyor. Bazı şeyleri her zaman doğru şekilde yapmıyor. Ama geçmişte incinmiş olduğu açık - muhtemelen kendi yetiştirilme tarzı - bu yüzden sağlıklı iletişim onun güçlü yanı değil. Söylemese de Lorelei'ı sevdiği çok açık."

Bir an sessiz kaldım. "Sececeğini düşündüğüm kişi bu değildi."

Kıkırdıyor ve ayaklarımı kucağına çekerek benden bir şaşkınlık ciyaklaması çıkarıyor. "Kimi sececeğimi sanıyordun?"

Kalp atışlarımın hızlanmasına aldırmadan boğazımı temizliyorum. "Luke."

Derrick bir omzunu kaldırıyor ve bırakıyor. "Luke'u seviyorum ama favorim kesinlikle Emily."

"Bu şok edici bilgiyle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum." Sırıtiyorum.

Buna karşılık Derrick başparmağını ayağımın kemerine saplıyor.

Gözlerim geriye kayıyor, zevkle inliyorum. "Bu iyi hissettiriyor."

Tekrar yapıyor ve ben farkına bile varmadan ayaklarıma masaj yapıyor.

Elleri vücudumda bu şekildeyken, neredeyse öpüştüğümüz anı düşünmekten kaçınmak neredeyse imkânsız.

Ben deli değilim, değil mi? Beni öpmek istedi.

Şüpheler zihnime yerleşti. Her şeyi hayal etmiş olabilir miydim?

Zihnim dönüyor ve daha fazla dayanamadığımda ayaklarımı onun elinden çekip gösteriyi durduruyorum. "Yoruludum. Yatağa gitmem gerek," diye nefes nefese bağıriyorum.

Daha çok odama gidip vibratörümü çıkarmam ve düşündüğüm Derrick değilmiş gibi davranmam gerekiyor.

Şaşkınlıktan yüzü buruşmuş bir halde kekeleyerek, "Ben... tamam." dedi.

Wonton mutlu bir şekilde beni merdivenlerden yatağa kadar takip ediyor, ben de kapıyı kapatıp sırtımı yaslıyorum.

Bu saçma aşkı aşmam gerek. Ne bana ne de akıl sağlığıma iyi geliyor.

DERRICK

LAYLA ve Lili taşındıktan sonra zaman durgunlaştı. Ancak Izzy'nin Mayıs ayındaki gelişinden bu yana saatler ve günler, iki elimle sarılıp yavaşlaması için yalvarmak istememe neden olan bir hızla akıp gidiyor. Bana düşünmek, nefes almak ve sadece olmak için zaman vermesi için.

Dört Temmuz son birkaç yıldır sade bir kutlama oldu.

Çocuklarım genellikle arkadaşlarıyla geçirmeyi tercih ettikleri için tekneyi dışarı çıkarma zahmetine girmedim. Acı verse de babalarıyla takılmak istemedikleri için onları suçlayamam. Bu da baba olmanın zor yanlarından biri.

a ebeveyn için yıllar, hayat döner etrafında Bu değerli varlıklar. Günler onlarla ilgilenmekle geçer, ebeveynler onların ihtiyaçlarına ve isteklerine uyum sağlar. Sonra çocuklar büyüyorlar ve aniden kendi hayatları oluyor.

Izzy Dördüncü Yıl için tekneyle açılmaktan söz ettiğinde hemen evet dedim. O zamana kadar yapacak, dört gözle bekleyecek bir şeylere ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Belki bugün balinaları göreceğim gün olur."

Yanımda sarı beyaz küçük bir soğutucu taşıyor. Daha önce hiç görmemişim, yeni alınmış olmalı. Bu

gereksizdi. Eğer bir soğutucuya ihtiyaı olduğunu soyleseydi, garajda sakladığım uı soğutucudan birini ııkarırdım. Kúıık, sıcak pembe bikini ústú bugún yok. Onun yerine kirazlarla súslenmiř beyaz bir bikini var. Siktiđimin kirazları. Her zamanki jean şortu kalıalarına oturuyor, eşleşen bikini altlarının en ufak bir ipucu dışarı ııkıyor. Parlak sarı plastik parmak arası terlikleri omzuna astığı sarı havluyla uyumlu ve koyu renk saçları yúksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış - oyun parkındaki iğrenı bir ıocuk gibi ıekiştirmekten kendimi alamıyorum.

Bana yan gözle bakarak, "Reid ve Via birazdan burada olurlar, Layla da ıoktan-" dedi.

"Búyúkbaba!"

Lili variller aracılığıyla ve bahıe doğru
Ben, onu Bacakları onu gidebildiği kadar
hızlı taşıyor.

ıok hızlı búyüyor.

"Hey, balkabağım." Kendini bana doğru fırlattığında onu kucağıma alıp yanağından ópüyorum. "Bugún tekneyle aılacağın iıin heyecanlı mısın?"

Onu tekrar ayağa kaldırıırken "ıok heyecanlıyım," diyor. "Hâla túpe binecek yaşta mıyım?" Ellerini ıenesinin altında kavuşturuyor. "Lútfen, lútfen olduğumu söyle!"

Yaşlandıkıa, ıocuklarım búyúdukıe beni daha az strese sokacaklarını dúřúndüm. Hesaba katmadığım şey torunlardı. Nedense, saçımdaki beyazların ıoğunun Lili'den olduğunu dúřúnüyorum.

"Bu konuyu annenle konuşacağız."

Layla'nın bu fikri geri ıevirmesi iıin sessiz bir dua gönderiyorum, böylece kótu adam olmak zorunda kalmayacağım.

"Yaşasın!" Lili kollarını havaya kaldırıyor ve evin iıinde yeni yeni dolaşmaya başlayan annesine doğru havalanıyor.

Yanımda, Izzy'nin dudakları eğlenerek seğiriyor.

"Ne?" Kelimeyi hırıın bir nefesle söyledim.

"Oh, hiıbir şey," diye şarkı

sóylüyor. "Túkúr onu."

Çantası omzundan aşağı kayıyor, ben de düşüncesizce tekrar yukarı kaydırıyorum.

"Lili'nin sorusunu bir profesyonel gibi geçiştirdin. Şimdi top Layla'da ve onun Lili'ye yapamayacağını söylemesine güveniyorsun. Böylece kötü adam olmak zorunda kalmayacaksın."

Gözlerimi ona dikiyorum ve sırtışı daha da büyüyor.

"Bana haklı olduğumu söylemek zorunda değilsin," diyor küstahça. "Haklı olduğumu biliyorum."

"Ver şunu bana," diye yakınlıkla soğutucunun sapını kavriyorum.

"Ben hallederim," diye ısrar ediyor, tıpkı arabadan indiğimizde yaptığı gibi.

İskeleye vardığımızda Layla ve Lili'nin yetişmesini bekliyor, ben de tekneyi hazırlıyorum.

On dakika sonra bindik ve Lili'ye can yeleği giydirdim, kayışların sağlam olduğundan emin olmak için kendim giydirdim. Ama Reid ve Via hâlâ gelmemiştir.

Ellerimi kalçalarımın altına koyup Layla'ya dönüyorum. "Kardeşin nerede?" Sonra Izzy'ye dönüp ekliyorum, "Ya kız kardeşin?"

Izzy yeni boyanmış kırmızı tırnaklarına bakıyor. Yeni boyandıklarını nereden bileceğim? Çünkü dün gece mutfak masasında oturup kendisi boyadı. "Üzgünüm," diyor başını kaldırmadan. "Kız kardeşimin üzerinde takip cihazı yok."

"Onu arayacağım." Layla çantasından telefonunu çıkarır.

Ona el salladım. "Sorun değil, ama on dakika içinde burada olmazlarsa, onlar olmadan yola çıkıyoruz. Anladın mı?"

Layla konsantre olmuş bir halde dudaklarını birbirine bastırarak yine de kardeşine bir mesaj yazar.

Söz konusu iki kişi Brooks'un evinin önünden tepeyi aşarak gelirken telefonunu henüz kaldırmıştır.

"Hey!" Reid el sallayarak **s e s l e n i y o r**, sonra ellerini ağzına götürüyor. "Geliyoruz! Kusura bakmayın!"

Sözümü geri alıyorum. Saçlarımdaki beyazların çoğunun sebebi torunum değil. Oğlum bu ayrıcalığı hak etti.

Tekneye ulaştıklarında Reid kolaylıkla atlar ve Via'ya yardım etmesi için elini uzatır.

Via utangaç ve yumuşak bir gülümsemeyle bana "Selam," dedi. "Bizi davet ettiğın için teşekkürler."

Ona başımla onay veriyorum, her şeyin bu kadar garip olmamasını diliyor ve etkileşimlerimizin hep böyle mi olacağını merak ediyorum. Tek bir randevuya çıktık. Hepsi bu kadar. Onunla oğlum arasındaki yaş farkı büyük, ama Izzy ile benim aramdaki yaş farkı gibi değıl. Aramızda bir şey olacağından değıl.

Olmaz.

Artık hepimiz buradayız ve suya açılıyorruz. Izzy Lili'nin yanına gidiyor ve motorun ve dalgaların sesinden duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Güneş gökyüzünde yükseliyor ve gün sıcak. Evden çıkmadan önce güneş kremi sürdüm, çünkü Izzy bana baktı ve bunu yapmamı izledi.

Neyse ki Layla, Lili'nin tüpe binmek için yeterince büyük olmadığını kabul etti. İkimiz de aşırı korumacı davranıyor olabiliriz ama benim için sorun yok.

Diğerk teknecilerden uzak, sakın bir yer bulduğumuzda çapayı indiriyorum.

Reid ve Via yüzmek için hemen suya atlıyorlar, gülüyorlar, su sıçratıyorlar ve öylesine büyük bir aşk yaşıyorlar ki içimi bir özlem duygusu kaplamadan edemiyorum.

Eninde sonunda bekar olmanın kolaylaşacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, bu özlem, bir bağı kurma arzusu büyümeye devam ediyor. Artık o kadar şiddetli ki, bastırılabilirceğinden emin değılim.

Gözlerim başka sečenekleri yokmuř gibi Izzy'ye doğıru kayıyor.

Bankta, Layla'nın yanında, kahkahalarla başını geriye atmış.

Kendime başka tarafa
bak diyorum. Ama
yapamıyorum.

Onu içime çekiyorum, dikkatim boğazının pürüzsüz sütunundan aşağı kayıyor, çok küçük üstünden dökülmekle tehdit eden mükemmel göğüslerine, karnından kalçalarına ve çapraz bacaklarına doğru iniyor. Teni güneşten sıcak görünüyor; altın sarısı ve bir çeşit yağla parlıyor.

"Büyükbaba?" Lili'nin sesi beni transımdan çıkarıyor. Neyse ki Izzy konuşmaya dalmış ve benim ona nasıl ağzımın suyunu akıttığımı fark etmemiştir.

"Evet, prenses?"

"Balıkçılık malzemelerini getirdin mi? Balık tutabilir miyiz?"

Teknedeki fazla güzel kadının dikkatimi dağıtmasına şükrederek başımı sallıyorum. "Evet. Hazırlamama izin verin."

Lili arkadaşlarından, katıldığı kamptan ve aklına gelen diğer her şeyden bahsediyor. Tüm bunlar olurken, odağımın Izzy'ye kaymaması için kendimi zorluyorum.

Biriyle yatmayalı çok uzun zaman oldu. Sorun da bu olmalı. Çok fazla kimseyle çıkmamış olabilirim ama ara sıra birileriyle takıldığım olmuştur. Sonuçta ben de insanım. Ama sonuncusunun üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti, bu yüzden dışarı çıkıp birini bulmam gerekiyor. Bulduğumda, bütün bunlar bitecek.

Olmak zorunda. Olmazsa alternatifini düşünmek istemiyorum.

TEKNEDEN HAVAİ FİŞEKLERİ İZLEMekten DAHA GÜZEL BİR ŞEY YOK. Uzun bir öğleden sonra oldu ve yorgunum, ancak ailemle bu kadar çok zaman geçirmenin güzel olduğunu inkar edemem.

"Eğlenceli bir gün oldu," diyor Izzy yanımdan. "Bizi dışarı çıkardığın için teşekkürler."

Ona başımı salladım. "Bir şey değil."

Kolu benimkini okşuyor, güneşin altında geçen saatlerden sonra teni hâlâ sıcak. "Burada olduğuma memnunum," diyor usulca.

Ben de burada olmana sevindim. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor. Ama seslendirirsem yanlış anlayabileceğinin farkında olarak yutkunuyorum.

Ben cevap vermeyince devam etti: "Ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim. Ailevi şeyler, bilirsin işte." Dilinin bir hareketiyle dudaklarını ıslatıyor. "Los Angeles kötü bir yer değil. Aslında oradaki hayatımı çok uzun süre sevdim ama... Bilmiyorum. Sanırım bazı şeylerin daha anlamlı olduğunu fark ettim."

"Kendini ya da seçimlerini bana karşı savunmak zorunda değilsin. Mekânları ve insanları geride bırakmak sorun değil. Bu seni kötü bir insan yapmaz."

Başını eğerek, kucağını bir battaniye gibi örten kapüşonuyla oynuyor. "Biliyorum. Ama kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Abonelerim her zaman yanımda oldu. Büyümemi izlediler ve beni desteklediler. Hayatın artık bana göre olmadığına karar verirsem beni anlamayacaklarından endişe ediyorum."

Düşüncelerimi toparlamak için bir an durup gökyüzünü inceliyorum. "Kuşkusuz seni anlamayan insanlar olacak. Ama seni sen olduğun için seven başkaları da olacak. Ortaya koyduğunuz her içerik için sizi takip edecekler. Eğer vites değiştirirseniz, başkaları da sizi keşfedecektir."

"Haklısın." Dönüyor, üstümüzde bir havai fişek patlarken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Yüzünde, geldiğinden beri sık sık fark ettiğim bir hüznün var. O kadar iyi sakladığı bir duygu ki, teknenin arka tarafında oturan ve oğlum ona sarılmış olan kız kardeşi de dahil olmak üzere pek çok insan bunu asla göremiyor.

Onu değerlendirirken göğsüm minnettarlıkla ağlıyor. Çünkü bana gerçek, dürüst benliğini gösterecek, o savunmasız yanını paylaşacak kadar güveniyor.

Bu parçaları paylaşacak kimsesi olmayan bir kişi için bu çok zordur.

Ben bilirdim.

Havai fişekler sona erdiğinde, Lili bir inilti çıkarır. "Bu kadar mı? Daha fazlasını istiyorum!"

Bunu Izzy ile aramızdaki gerginliği kırmak için bir işaret olarak kabul ederek ayağa kalkıyorum. "Kusura bakma evlat." Çapaya bağlı halata doğru giderken yanından geçtiğim torunumun saçlarını okşuyorum. "Bir dahaki sefere kadar hepsi bu kadar."

Arkamdan dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Umarım gelecek yıl daha fazlasını yaparlar."

Layla kızının yanında başını sallıyor ve Lili'nin ağzından çıkanlara duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalışıyor.

Demir aldıktan sonra tekneyi çalıştırıp rıhtıma geri dönüyorum. Reid ve Via hızla ayrılıyor, Brooks'un araba yoluna doğru tepeye doğru yürürken kahkahaları rüzgârda arkalarından sürükleniyor. Birbirlerine sarılmışlar, sanki yeterince yakınlaşamıyorlarmış gibi neredeyse birbirlerine yapışmışlar.

Ben de bir zamanlar karımla böyleydim. Ve lanet olsun, bunu özlüyorum. En iyi arkadaşımı, sevgilimi özlüyorum. Hayatıma devam ettiğim için kimse beni suçlayamaz, en azından o, ama dürüst olmak gerekirse, artık beni uzak tutan onun anısı bile değil. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin tam olarak uymayacağı endişesi.

"Sonra görüşürüz, baba."

Layla'nın sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve yanağımı okşuyor.

Onu kucaklamak için çekiyorum. "Bugün bize katılabildiğine sevindim." Küçük bir sırtısla geri çekiliyor. "Biz, ha?"

İçim daralıyor ama yüz ifademi nötr tutarak Izzy'ye bakıyorum. "Benimle yaşıyor. Bir çeşit takım olduk."

Layla görüş alanımı takip ederek tekneyi toplayan Izzy'ye gidiyor ve tüm su şişelerimizin ve yiyecek ambalajlarının düzgün bir şekilde atıldığından emin oluyor. "Senin için çalıştığına inanamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Bir değişikliğe ihtiyacı vardı."

"Evet," diyor usulca, arkadaşına bakarak. "O yaptı."

Lili'ye son bir kez sarıldıktan sonra, o ve annesi de tepeye çıkarlar.

"Ve sonra sadece sen ve ben kaldık Kaptan," diye şaka yapıyor Izzy teknenin yanına doğru ilerlerken.

Dışarı çıkarken ona destek olmak için elimi uzatıyorum ve dokunduğumuzda kolumda bir kıvılcım dolaşıyor.

Bir nefes alıp veriyor ve gözlerini bana dikeyor, sanki o da hissetmiş gibi.

İki ayağını da iskeleye attığında elini bırakıyorum ve zihnindeki elektrik hissinden kurtuluyorum. "Uzun bir gün oldu ama iyi bir gündü. En azından benim için. Eğlendin mi?" Soğutucu çantanın sapını kavrayıp çeğiştirirken soruyorum.

Bu konuda benimle tartışmıyor, en az benim kadar yorgun olduğunun sinyalini veriyor. "Ben yaptım."

Bana gülümsemesine rağmen, gözleri adlandıramadığım bir duyguyla yüzüyor. Sanki aklında bir şey varmış gibi. Yine de ona bu konuda baskı yapmıyorum, çünkü aramızdaki bu bağlantıyı gündeme getirmesinden korkuyorum.

Bana baktığında gözlerindeki ilgiyi görüyorum. Söndürmek için çok uğraştığım duygularla eşleşiyor.

Brooks'un garaj yolundan çıkarken yolcu koltuğunda kendini melankolik bir şekilde tutuşu kalbime bıçak gibi saplanıyor.

"Durup içecek bir şeyler almak ister misiniz?"

Kaşları çatılmış, muhteşem yüzünü gölgeliyor. "Açık olacaklar mı?"

"Her zaman açıktırlar."

Gözleri parlıyor, içten bir gülümseme gözlerini aydınlatıyor. "Evet, lütfen."

On dakika sonra karakola girdim. Ben kamyoneti kilitlerken, o içeri koşturuyor. Bir fincanı mavi ahududu aromasıyla doldururken, hoparlörlerden çalan şarkıya mırıldanıyor, kalçaları ritme göre sallanıyor.

İnlememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Bir gece eğlenmek için dışarı çıkmalı ve benim yaşımda ya da en azından ona yakın bir kadın bulmalıyım. Bunu yaptığımda, içimdeki bu his kaybolacak. Gitmek zorunda.

Ya olmazsa?

Bunu düşünemiyorum bile.

Ben sormadan başka bir bardak aldı ve kola aromasıyla doldurdu.

İşi bittiğinde bana dönüyor, iki fincanı da elinde tutuyor ve gururlu bir gülümseme takınıyor.

"Gidelim patron."

Kalbim sıkışırken bile bu saçma lakap karşısında gözlerimi deviriyorum. "Başka bir şey ister misin?"

Düşünceli bir mırıldanmayla şeker reyonunda geziniyor, parmak arası terlikleri kirli muşambaya çarpıyor. İki Crunch çikolatası almadan önce çikolataları sadece bir anlığına inceliyor.

Onları havaya kaldırarak, "Bu benim çocukken en sevdiğim şeydi ama bulması zor" diyor.

İki tane daha alıyorum. "Fazladan al o zaman."

"Bu kadar çikolataya ihtiyacım yok," diye gülüyor, gölde geçirdiği bir güne ve üzerimizde titreyen cafcıflı sarı ışığa rağmen hâlâ güzel görünüyor. "Kendin için bir şeyler seç."

"Senin için fazladan çikolata alabilirim ve kendim için de bir şeyler alabilirim." Demek istediğimi anlatmak için çömeliş bir paket Reese's seçiyorum.

Elimdeki turuncu pakete bakıp gülümsüyor. "Sen bir Reese's adamı olurdu."

Gözlerimi kıstım, dudaklarımı büzdüm. "Bu da ne demek oluyor?"

"İstikrarlı, güvenilir, her zaman iyi." Bu cesur, kendinden emin kadının yüzünde çok yabancı duran yumuşak, neredeyse utangaç bir gülümseme veriyor bana. "Reese's severim." Kendisi için bir paket alıyor, üç paket çikolata ve iki slushie'yi kolaylıkla hokkabazlık yaparak kasaya doğru hızla yürüyor.

Reese's'i severim. Bu açıklama zihnimde dönüp duruyor.

Çünkü ses tonundan sadece fıstık ezme ve çikolata
fincandan bahsetmediği anlaşılıyor.

Reese'in sesini senden hoşlandığım kadar çok seviyorum.

IZZY

"SİZİN HİÇ SOSYAL MEDYANIZ YOK."

Derrick beni görmezden gelerek bilgisayarında gezinmeye devam ediyor.

"Beni duydun mu?"

Bir tarafa dönüp bana odaklanıyor, kaşları çatık. "Bu bir ifadeydi, soru değil. Bir yanıt gerektirdiğini düşünmedim."

Ofis koltuğumda dönüyorum, böylece tamamen ona dönük oluyorum. "İşiniz için en azından bir Instagram profiliniz olmalı. Çalışmalarınızı sergileyebileceğiniz bir yer."

Yavaşça göz kırpmıyor. "Yani bana söyleyip duruyorsun."

"Sosyal medya yok. Web sitesi yok. Önde tabela yok. Nasıl iş buluyorsun?"

Kara kaşlarını çatıyor, çenesini kaşıyor. Sakalını bu sabah kesmiş, bu yüzden hiç görmediğim kadar kirli sakala yakın. "Sana söyledim, kulaktan kulağa. Diğer süslü şeylerin hiçbirine ihtiyacım yok."

Kafamı masama vurmak istiyorum. "Ne olursa olsun, çalışmalarınızı sergileyebileceğiniz bir yeriniz olmalı. Alınma ama örneklerini göremeseydim seni işe almazdım."

Parmaklarını ağızına vuruyor. "Telefonumda resimler var."

İnleyerek ellerimi uzattım ve onu boğmak istercesine salladım. "Ugh! Sen böyle bir... böyle bir..."

Gülümsüyor. "Böyle bir ne? Düşünceni bitir lütfen."

Yüz ifadesi sana meydan okuyorum diyor ve beynimin bunu alıp onunla koşmasından nefret ediyorum.

Söylesem ne yapardı? Beni dizine yatırıp tokatlar mıydı?

Pek olası değil, ama bir kız hayal edebilir.

"Bir erkek," diyorum, sanki tek hece ayıp bir kelimeymiş gibi. "Lütfen, akıl sağlığım için, senin için bir web sitesi ve Instagram sayfası üzerinde çalışmama izin ver."

"Hayır."

Yalvarmayı sevmediğim için ellerimi kavuşturup alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. "Lütfen mi? Hepsini kendim halledeceğim. Senin bir şey yapmana gerek yok."

Bir kalem alıyor ve silgi tarafını masasına vuruyor. "Web siteleri pahalı değil mi?"

Kolayca omuz silkiyorum. "Olabilirler, ama tanıdıklarım var." O insanlar ben oluyorum.

Kaşlarını çatarak kalemi masasına bıraktı. "Benim adıma kimseye iyilik borçlu olmanı istemiyorum."

Bana bir iyilik borcu olsa umurumda olmazdı. Bana geri ödeyebileceği bazı yaratıcı yollar düşünebilirim.

"Önemli bir şey değil, söz veriyorum. Lütfen evet de."

Ağır bir iç çekişle gözlerini kaçırıyor. Sadece birkaç kalp atışı sonra tekrar bana odaklanıyor ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Jessica döndüğünde onunla başa çıkmak kolay olacak mı?"

"Kesinlikle."

Dudaklarını birbirine sürtüyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "Peki."

"Teşekkür ederim!"

Masamın altında Wonton beliriyor ve benim heyecanıma uygun bir şekilde küçük bir havlama sesi çıkarıyor.

Bir an bile tereddüt etmeden Instagram hesabımı oluşturmaya başladım ve şimdiden fotoğraf ve videolar için hangi sitelere dönmek istediğimi düşünmeye başladım.

Derrick masasından kalkıp kollarını başının üzerine doğru uzattığında ben işime dalmıştım. Keşke onun nefis karın kaslarına bakmak için dönmediğimi söyleyebilseydim, ama döndüm. Elimde değil. Neredeyse her sabah koşuya çıkıyor ve bu kaslara sahip olmak için spor salonuna gitmesi gerekiyor ama bunu ne zamana sığdırdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hadi gidip yemek yiyelim," diyerek anahtarlarını masanın üzerinden aldı.

Wonton masamın altından fırlayıp bacağının üzerine atlıyor, dili dolaşüyor ve kuyruğunu sallıyor.

"Ama ben toparlandım-"

Başını sallıyor. "Bir süre buradan çıkmazsam delireceğim."

"Biliyorsun," diye sandalyemi geri itiyorum, "eğer dışarıda adamlarınla çalışmak istiyorsan bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Seni durdurmayacağım."

"Buraya senin için gelmedim," diye ısırdı. "Yetişmem gereken işler var."

Gülümsememi görmemesi için arkamı dönmek zorundayım. Kesici sözleri canımı acıtmalı, ama bunları sadece savunmaya geçtiği için söylediğinde bu imkansız. Ziyaret ettiğim ilk birkaç seferde kız kardeşimin mağazasında çalışıyordu, bu yüzden adamlarıyla birlikte sahada olmayı, onlarla birlikte çalışmayı ne kadar sevdiğini ilk elden gördüm. Belki sadece benim yüzümden ofiste takılmıyor, ama bunun nedeninin en azından küçük bir parçası olmadığımı düşünemiyorum. Kabul etmek istemeyebilir ama benim arkadaşlığımdan hoşlanıyor.

Olması gerektiği gibi. Ben bir patlamayım. "Sen ne dersin patron."

Çantamı alıyorum, sonra çömelip Wonton'un başına bir öpücük konduruyorum.

Derrick kapıyı benim için açık tutuyor, bizi takip etmediğinden emin olmak için Wonton'a bakıyor, sonra arkamızdan kilitliyor.

Zavallı yavrum cam kapının önünde oturmuş, patisiyle kapıya vuruyor, küçük, anlamlı yüzü çok kederli.

"Yakında döneceğim," diyorum ona, kalbim sızlayarak.

Dönüp Derrick'in kamyonetine doğru ilerlediğimde, kaputun etrafında dönüyor ve başını sallıyordu. "Sen ve o köpek."

"Peki ya biz?" Yolcu kapısını çekip açarken sordum.

Kamyonun ön tarafına yakın bir yerde duraklıyor ve anahtarlığını parmağında döndürüyor. "Çok şirin, hepsi bu. Senin çocuğun gibi."

"O benim çocuğum."

Bir kahkaha atıyor, ama yüzümdeki düz ifade karşısında durgunlaşıyor. "Oh, ciddiydin. Sen..." Boğazını temizliyor. "İnsan türünden çocuk istemiyor musunuz?"

"Bir gün onlara sahip olmayı çok isterim," diye cevap veriyorum hemen, göğsüm bu fikirle ısınıyor. "Ama şimdilik o benim çocuğum ve o zaman bile benim ilk çocuğum olacak."

Başını sallıyor, uzun saç telleri alnına değiyor, muhtemelen köpek severlerin ne kadar çılgın olduğunu düşünüyor.

O kamyona bindiğinde ben kemerimi bağlıyordum ve sadece birkaç dakika sonra lokantanın önündeki yola park etti. Tahmin etmeliydim. Hiç söylemedi ama içimden bir ses Layla taşındıktan sonra buranın müdavimi olduğunu söylüyor.

Evi boşaldığında ne kadar yalnız olduğunu ima etti. Bunun onu sadece insanlarla vakit geçirmeye heveslendirmekle kalmadığını, aynı zamanda sadece kendisi için yemek pişireceği için yemek pişirmeyi daha zor hale getirdiğini hayal edebiliyorum.

İçeri girdiğimizde kapının üstündeki zil çalıyor. Elini belime koyarak beni bir kabine doğru yönlendiriyor.

Çıplak bacaklarım kayarken kabinin vinili iğrenç **bir** şekilde gıcırıyor. Birkaç masa ötede yaşlı bir beyefendi

Away, kahve fincanının arkasına saklamaya çalışsa da yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor.

Başımı hafifçe sallayarak masanın yanındaki raftan menüyü alıyorum. Burada çok yemek yedim, ama bir şeyleri değiştirmeyi seviyorum ve denemem gereken birkaç şey kaldı.

Derrick kendi menüsünü almak yerine parmaklarını birleştiriyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor.

Cebinden not defterini çıkarırken at kuyruğunu sallayan genç, zıpır sunucu belirir.

"Merhaba çocuklar. Size ne getireyim? Her zamankinden mi, Derrick?" "Evet, teşekkürler."

"Tamamdır." Yazmak yerine kalemmini havada tutmaya devam ediyor. "Peki ya senin için?"

"Her zaman ne yaparsın?"

Derrick'e sordum. "Burger, patates kızartması ve kola."

Dudaklarımı büzüyorum ve bir kez göz kırpmıyorum.

İç çekerek garsona bakıyor. "Patates kızartması yerine salata lütfen."

Dudaklarını kıvrarak ona şüpheyile bakıyor. "Emin misin?"

"Evet," diye iç geçiriyor. "Bu benim diyetimi düzeltmeye çalışıyor." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor.

Omuz silkiyorum, umursamıyorum. "Suçluyum."

"Ve ne olacak sen var mı?" o sorar, onu dikkati aramızda dolaşıyordu, yüz ifadesi merak doluydu.

"Sezar salata ve yanında patates kızartması lütfen. Ve bir su."

O gittiğinde, Derrick sırtıyor. "Patates kızartması, ha?"

"Patates kızartması Sezar salatayla mükemmel gider. Ayrıca salatanın yanında hamburger de var. Özellikle herhangi bir yiyeceğe tamamen karşı değilim. Hepsi harika. Ama sadece damarlarınızı tıkayan kızarmış şeyler yerseniz, başınıza bela alırsınız." Dudaklarımı büzerek ona bakıyorum. "İyinin yanında iyi de olmalı."

"İyi ile iyi mi?"

Ellerimi masanın üzerine koyup başımı sallıyorum. "Ben şahsen hiçbir yiyeceğin kötü olduğunu düşünmeyi sevmiyorum."

Garson içkilerimizi önümüze koyarken, "Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diyor. Kolasından yavaşça bir yudum alıyor, sonra tekrar bırakıyor. "Los Angeles'ın seni tam bir sağlık delisi falan yaptığını düşündüm."

"Belki biraz," diye itiraf ediyorum, başka tarafa bakarak.

Çoğunlukla, çok az yediğim ve hatta gerçek anlamda besleyici olan yiyecekleri daha da az yediğim bir buçuk yıl boyunca geliştirdiğim sorunları aştım. Etrafımı, "başarmak" için belli bir kalıba uymam gerektiğine beni ikna eden zehirli insanlarla çevrelemiştim.

Peki ama "başarmak" nedir? Herkesin tanımının kendine özgü olması ve kendi hedeflerine dayanması gerekmez mi?

Bana hiçbir faydası olmayacak düşüncelerden uzaklaşmak için not defterimi çıkarıp masaya vuruyorum.

"Kalemim nerede?" Çantamın içine dalarken kendi kendime mırıldanıyorum.

Derrick boğazını temizliyor ve kafamı kaldırdığımda bana bir tane uzattığını görüyorum.

Parmaklarının arasından çekip alıyorum ve üstündeki düğmeye bir tık sesiyle basıyorum. "Teşekkürler."

"Çantanızda bir şey bulabilmenize şaşırdım. Ağzına kadar dolu-"

"Tüm hayatım boyunca mı?"

Eğlenen bir huff sesi çıkarır. "Öyle görünüyor."

"Neye ihtiyacım olabileceğini asla bilemiyorum. Bu şekilde, bildiğimde de yanımda olma ihtimali yüksek."

Eğlenen bir gülümsemeyle başını sallar.

Kabinde doğrulurken, web sitesi ve Instagram sayfası için fikirler karalamaya başlıyorum. İnsanların hoşlanacağı türden fotoğraflar ve akılda kalıcı başlıklar. Belirli günlerde ne tür paylaşımların daha iyi sonuç verebileceğini bile belirliyorum.

Göndermeye başlayıp performansı ölçene kadar emin olamayacağım.

Derrick beni izliyor, ben çalışırken bakışları hiç değişmiyor. Bu incelemenin beni yavaşlatmasına izin vermiyorum.

Yemeğimiz hazır olduğunda her şeyi toparlayıp salatama yumuluyorum.

Yemek boyunca Derrick patateslerime özlemle baktı. Bunu o kadar sık yapıyor ki tabağı masanın kendi tarafıma doğru çekiyorum.

"Benim."

Dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Patates kızartmanı çalmayacağım."

Bir kahkaha attım. "Emin misin? Bunu düşünüyor gibi görünüyordun."

Gözleri kararıyor ve bana doğru eğilip alçak sesle, "Güven bana, Izzy. Aklımdan geçen her düşünceyle hareket etmiyorum."

Beynim allak bullak oluyor ve heyecandan tüylerim diken diken oluyor. Neden... neden benim hakkımda konuşuyormuş gibi hissediyorum?

Derrick'in beni benim onu istediğim gibi istemesi mümkün mü?

Hayır. Bunun doğru olduğunu hayal bile edemiyorum. Beni çekici bulabilir ama bundan öteye gitmesine imkan yok. Beni geçici oda arkadaşından öte bir şey olarak görmeyecek kadar dik duran bir adam.

DERRICK

Arkadaşlarımla dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu, bu yüzden şimdi burada olmak biraz sarsıcı. Barlar hiçbir zaman benim sahnem olmadı, ama erkeklerin takılmayı sevdiği yer burası.

Brooks omzuma vuruyor, gülümsemesi o kadar geniş ve parlak ki onu taklit etmemek zor.

"Değişiklik olsun diye dışarıda görmek güzel."

"Zamanı gelmişti diye düşündüm." Biramdan yavaşça bir yudum aldım. "Pek dışarı çıkmıyorum."

Ben her zaman evcimen biriydim.

Masanın diğer ucundaki Patrick iğrenç derecede yüksek bir kahkaha atıyor. "Orada beni bekleyen ateşli bir kırım olsaydı ben de evcimen olurdum."

Kaba sözlere kılanıyorum. Bu sadece Izzy'ye değil, kendi karısına da hakarettir. Aptal. Patrick'i hiç sevmem ama Brooks'la çalışıyor, o yüzden bu geceki varlığı şaşırtıcı değil.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye mırıldandım.

Pislik herif cevap olarak sadece güler. "Hadi ama dostum! Bana buna dokunmadığını söyleyemezsin."

Ona hançer gibi bakarken görüşümü kırmızı bulutlar kaplıyor. "Kızım la aynı yaşta."

Kıkır kıkır gülüyor, yüzü kıpkırmızı. Gerçi bunun histerik kahkahasından mı yoksa bu gece aldığı absürt miktardaki alkolden mi kaynaklandığından emin değilim. Adam ben gelmeden önce çakırkeyif olmuştu. "Bunun konuyla ne ilgisi var? O yasal, değil mi?"

İrkilerek ellerimi yumruk yaptım. Böyle şeyler söyleyen erkekler tam da dünyanın sakınması gereken türden erkeklerdir.

"Kapa çeneni Patrick," diye bağılıyor Brooks, sesi sert.

Patrick kim bilir neler söylemek için ağzını açıyor ama Brooks azarlayan bir parmakla onu işaret ediyor.

"Hayır dedim." Arkadaşım karşımdaki koltuğa yerleşti, başı öne eğik ve titriyordu. "Onun için üzgünüm."

"Onunla çalışmak zorunda olan ben değilim." Biramı dudaklarıma götürüyorum.

Eşim yıllar önce sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü ve o zamandan beri içmekten eskisi gibi zevk almadığımı fark ettim. Hiç içmediğimden değil, ama içtiğim zamanlarda kendimi hep neden içtiğimi merak ederken buluyorum. Bir insan neden bu kadar çok içer ve direksiyon başına geçmenin akıllıca bir fikir olduğunu düşünür? Evren neden bir kişiye ailemi geri dönülmez bir şekilde değiştirme gücü verdi?

Brooks omuz silkiyor. "Onu sadece Tilly ve çocuklar için yanımda tutuyorum."

Tilly. Patrick'in karısı. MS hastası ve yıllardır çalışmıyor. Ağrıları çok kötüleştiğinden ve hareket kabiliyetini kaybettiğinden beri.

Yine de sesimi alçak tutarak, "O bir bok parçası," diyorum.

Brooks bir avuç patates kızartmasını ağzına tıkıyor ama bu gülümsemesini gizlemeye yetmiyor.

"Öyle. Yine de geldiğine sevindim."

"Evet," diyorum masadaki meze dolu tabakları incelerken. "Ben de... ben de."

Şişemin üzerindeki etiketi karıştırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda evde Izzy ve Wonton ile kanepede uzanıp Gilmore Girls izlemeyi ve yüz maskesi takmayı tercih ederdim. Ama bunu söyleyemem. Bunu düşünmemeliyim bile. Onunla kanepede takılmanın yanlış bir tarafı olduğundan değil. Sorun, bu ifadenin ne anlama geleceği. Ondan hoşlandığım. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla.

Peki bu?

Birçok nedenden dolayı korkutucu.

Planladığımdan daha uzun süre dışarıda kaldım - muhtemelen kendime dışarı çıkıp eğlenebileceğimi kanıtlamak için. Ama dürüst olmak gerekirse, bir gram bile eğlenmedim.

Sessizce ön kapının kilidini açıyorum ve yavaşça içeri giriyorum. İçeri girdiğimde Izzy'yi kanepeye kıvrılmış, Wonton'u bacaklarının arasına almış halde buluyorum.

Kapıyı arkamdan kapatırken kapı gıcırıyor, ses Wonton'u uyandırıyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana kilitlendiğinde dehşetle doldu.

Oh, lanet olsun.

Küçük köpek kendini kanepenin arkasına ve sonra da benim üzerime atıyor. Onu kolayca yakalıyorum ve hırlayıp havlarken bir kol mesafesinde tutuyorum.

Izzy sarsılarak uyanır ve kanepeden yuvarlanır. Arka planda, televizyonda Netflix hâlâ izleyip izlemediğini soruyor.

"Tanrım." Şimdi otururken bir elini göğsüne vuruyor. "Bir kızı korkutmanın yolu."

"Sizi rahatsız etmemek için gizlice geçecektim ama bu bana izin vermedi."

Wonton, belki de sesimi duyunca benim olduğumu anladı ve yerleşti, ben de onu kolumun altına alıp kapıyı kapattım. Izzy hâlâ ayağa kalkmadı, ben de

verde yattığı yere gidip elimi uzatıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var. Kalbim küt küt atıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. Lanet olsun. Onu korkutmak istememiştim. Çoktan yatmış olacağını varsaydım, bu yüzden onu uyarmak için aramadım veya mesaj göndermedim, eğer yaparsam onu uyandıracağımdan endişelendim. Sanırım bu, bundan daha iyi bir alternatif olabilirdi.

Sonunda elimi tuttu ve onu yukarı çekmeme izin verdi. "Biraz su içebilirim."

"Su, tabii. Sana biraz getirebilirim."

Onu kanepeye geri götürüyorum ve Wonton'u kucağına koyuyorum. Sonra mutfaka gidip bir bardağa sevdiği miktarda buz doldurup su ekliyorum.

Geri dönüp bardağı ona uzattığımda usulca "Teşekkürler," diyor. "İyi bir gece geçirdin mi?"

İç çekerek onun önündeki sehpa yerleşiyorum. O kadar yakınım ki gözlerindeki renk lekelerini sayabilirim.

Kaşlarını çatıyor ve küçük bir yudum alıyor. "Cevabın hayır olduğunu varsayıyorum."

Başımı salladım. "Ben sadece... pratikten uzağım, sanırım." "Sosyalleşerek mi?" Kahkahası suyu titretiyor bardağın içinde. Fark ettiğinde bana mahcup bir gülümseme attı.

"Eğer böyle adlandırmak isterseniz. Hiç dışarı çıkmadığımdan değil ama çıktığımda da sandığım kadar keyif almadığımı fark ediyorum. Evde olmayı tercih ediyorum. Ta ki-" Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi susturuyorum.

"Neye kadar?" Bardağı yanıma koymak için öne doğru eğilerek soruyor. Atletinin altından bakmamak için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyor. "Ah." Bir elini göğsüne bastırıp doğruldu, yanakları loş ışıktaki pembenin en yumuşak tonuna büründü. "Tabii bir kadını tavlamiyorsan."

"Nadir bulunur," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde.

Bir omzunu kaldırıyor. "Herkesin ihtiyaçları vardır. Bir ilişkide yanlış bir şey yok."

Yumruklarımı sıkarak parmaklarımın kotuma sürtünmesine neden oluyorum. Izzy'nin biriyle birlikte olması fikri bende çığlık atma isteği uyandırıyor ki bu çok saçma. O yirmi yedi yaşında. Tabii ki seks yapıyor.

Ayağa kalkıyorum ve onu tutup omzuma atmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ellerimi kalalarımaya koyuyorum.

"Ben yatmaya gidiyorum."

"Tamam," diyor dudağını kaşıyarak. "O korkudan sonra adrenalinim hâlâ pompalanıyor. Sanırım biraz daha ayakta kalacağım."

Gereğinden fazla bir güçle başımı sallıyorum, muhtemelen kötü işleyen bir bobblehead gibi görünüyorum. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye yankılanıyor.

Bununla birlikte, üst kata çıktım, duş aldım ve yatağa girdim. Tek başıma.

Çok yalnız.

IZZY

"Kaliforniya'ya ne zaman dönüyorsun, tatlım? Aylardır yoktun."

Annemi düzeltmek dilimin ucunda. Ona aslında aylardır gitmediğimi söylemek için, ama sonra onun haklı olduğunu fark ediyorum. Los Angeles'tan Mayıs ayında kaçtım ve şimdiden Temmuz'un ortasına yaklaşıyoruz.

"I..." Ona bir daha geri dönmeyi düşünmediğimi açıklayacak kelimeleri bulamadığım için susuyorum. Çünkü böyle bir taahhütte bulunmaktan korkuyorum ve seçimlerimi ona karşı savunmaya hazır değilim. Bunun yerine, "Wonton'un tasmaları dolaşıyor ve ben Via'nın mağazasına gitmek üzereyim. Yakında tekrar konuşuruz. Seni seviyorum, hoşça kal."

Bir kelime daha edemedim telefonu kapatıyorum ve derimden sürünerek çıkmak istiyormuşum gibi hissederek derin bir nefes alıyorum.

Wonton Via'yı içeride görür ve cam kapıya pençe atar.

Onu duyduğunda başını kaldırıp el sallıyor, bu da o telefon görüşmesinden sonra nefes almak için dışarıda bir an daha oyalanamayacağım anlamına geliyor.

Dükkânın içinde Wonton'ın tasmalarını bıraktım ve doğrudan Via'ya koşup onun etrafında dönmeye başladı.

Başını kaşımak için boya lekeli tulumunun içinde
çömeliyor. "Hey, Wonton. Sana da günaydın."

Çantamı masalardan birine bırakıyorum ve boyamak için
başka bir tabak seçiyorum.

"İyi misin?" Via arkamdan sordu. "Çok sessizsin." "Az
önce annemle telefonda konuşuyordum." Derin bir nefes
alarak tabağı masaya koydum. Sonra mutfağa doğru
ilerledim.

boyalarımı seçmek için.

"Oh." O Haçlar onu kollar üzerinde onu
Göğüs, İfadesi uzaklaşıyor. "O nasıl?"

"Güzel."

Via'nın ailemizle karmaşık bir ilişkisi var. O en büyük
kızları ve onun omuzlarına benimkinden çok daha fazla
baskı yüklediler. Hukuk alanında sağlam bir kariyeri,
kocas ve iki buçuk çocuğuyla mükemmel olması
bekleniyordu. Kocasından boşanıp hukuku bırakarak
ülkenin öbür ucuna taşındığında, ailemiz bunu iyi
karşılamadı.

O ne kadar çabalarsa çabalasın, annem ve babam da ne
kadar çabalarsa çabalasın, asla istedikleri gibi bir ilişkiye
sahip olamayacaklar. Aralarındaki uçurum çok büyük.

Ailenin bebeği olarak bana her zaman daha fazla
özgürlük verildi. YouTube kanalımı açtığımda hiç itiraz
etmediler. Elbette doktor ya da benzeri bir şey olmamı çok
isterlerdi ama kariyerim hızla gelişti, bu yüzden çoğunlukla
bu konuda çenelerini kapalı tuttular.

Via cebinden telefonunu çıkarır ve yüzünde aptal bir
gülümseme belirir. Reid olmalı. Umarım bu bakışını hiç
kaybetmez. Umutsuzca aşık.

"Reid bana kahve getirecek. Sen bir şey ister misin?"

Hayır demek dilimin ucunda. Erkek arkadaşının bana
mecburiyetten bir şeyler getirmesini istemiyorum. Ne de
olsa ben zavallı, bekar küçük kız kardeşiyim. Gerçi, ironik
bir şekilde, o n d a n daha büyüğüm. Ama bu gerçekten
işime yarayabilir.

Ben de cesaretimi toplayıp buzlu matcha istedim.

"Tamamdır," diyor, başparmakları çoktan bir mesaja dokunmaya başlamış.

Dükkanında birkaç kişi daha var: Arka tarafta ayrı tuvallere resim yapan bir çift. Yaşlı bir kadın seramik bir sürahiye dikkatlice detaylar ekliyor. Ve iki çocuğuyla bir anne.

Via telefonunu cebine geri koyduktan sonra, buraya son gelişimde seçtiğim masaya, karşıma oturuyor. Wonton masanın altına yerleşip başını ayaklarıma yaslıyor.

"Oh," diye cıvıldıyor Via, bir saniye sonra masadan zıplayarak kalkıyor. "İlk tabağınız."

Arkaya doğru koşuşturmasını izliyorum, aniden bir hüznün dalgasına kapılıyorum. En son buraya geldiğimden beri çok uzun zaman geçti. Kız kardeşime fiziksel olarak bu kadar yakın olmama rağmen onu neredeyse hiç görmüyorum. Bu onun ya da benim suçum değil. O meşgul, ben de öyle.

Derrick muhtemelen onun için çalışmaya gönüllü olduğumda aklımı kaçırdığımı düşündü ama bir amaca ihtiyacım vardı ve o da bana bunu verdi.

Şu anda uzak durduğum sosyal medya hesapları için fotoğraf çekmekten başka yapacak bir şeyim olmasaydı şimdiye kadar delirmiş olurdum.

Via adımlarında gözle görülür bir neşeyle geri döndüğünde saçlarımı geri çekip yüzümden uzaklaştırıyorum.

Kız kardeşim parlıyor. Her hareketi birkaç yıl öncesine göre daha hafif. Sadece Reid değil, burası da öyle. Çünkü sonunda ait olduğu yeri buldu. Gelişiyor.

Kısa bir süre önce ben de geliştigimi hissediyordum. Şimdi solmuş bir çiçek gibiyim - henüz buketten atılmaya değmez ama acı çektiğim de aşikar.

"Al bakalım." Tabağı nazikçe uzatıyor.

Petek ambalaj kâğıdını dikkatlice çıkarıyorum, boğazım düğümleniyor. Birdenbire, parçanın hiç de güzel görünmeyeceğinden emin oldum.

nasıl olmasını istediğimi.

Ama kağıdı çektiğimde nefesim kesiliyor ve kalbim çarpıyor. Bu mükemmel bir şey. Tabağın kenarındaki küçük çiçekler çok güzel. Elbette biraz eğri büğrüler ama bu kusur benim istediğim şeydi.

"Bundan memnun musun?" Via soruyor.

Gülümsemem o kadar büyük ki başımı sallayıp tekrar sardığımda canımı acıtıyor. "Bu mükemmel."

Önümdeki masada duran boş tabağa başıyla işaret ediyor. "Bunun üzerine ne yapacaksın?"

"Kelebekleri düşünüyordum." Fırçamı boyaya batırıyorum ve başımı eğerek tasarımı hayal etmeye çalışıyorum.

"Oh, bu çok tatlı olacak."

Arkamızdan kapı çalınıyor ve Via omzumu sıkıp gülümseyerek yeni müşterisini karşılarken beni resim yapmaya bırakıyor.

Çoğunlukla yalnız çalışarak, Reid'in damlattığı içeceği yudumlayarak ve fırınlandıktan sonra canlı olduklarından emin olmak için renklerin üzerinden defalarca geçerek acele etmiyorum. İşim bittiğinde, fırınlanması gereken eşyalar için odanın ortasındaki arabaya koyuyorum.

Ben çıkarken Via telefonda müşterilerin sorularını yanıtlıyordu, ben de el sallayıp sonra konuşacağımızı söyleyerek Wonton'a mağazadan çıkarken rehberlik ettim.

Yavru köpeğim adımlarını hızlandırarak kaldırımda ilerliyor. Sanırım buna şaşırmamalıyım. Tabağım üzerinde çalıştığım süre boyunca uyudu. Kasabadayken, Ella'nın ilgimi çekebileceğini düşündüğüm yeni bir kitabı olup olmadığına bakmak için kitapçıya gidiyorum.

Mağazanın kedisi Tremaine'in bugün etrafta dolaşma ihtimaline karşı içeri girmeden önce Wonton'u kucağıma alıyorum.

İçeride, Ella kasanın arkasında kitap okuyordu. Hemen cildi kapatıyor ve bana hoş bir gülümseme veriyor. "Hey, Izzy. Seni buraya getiren nedir?"

Cebimden telefonumu çıkarıp tarayıcıyı açıyorum. "Ben de bunu arıyordum."

Dudağını ısıyor, gözlerini kısarak kapağa bakıyor, kaşları bu yeni sürümü gördüğünden emin değilmiş gibi çatık.

"Birden ortaya çıktı."

"Oh," diyor, fırlayarak. "Arka tarafta olabilir. Henüz açmadığım birkaç kutu var. Bekle biraz." Beklemem için bir parmağını kaldırıyor, sonra saçlarını omzunun üzerinden savurarak arka odada kayboluyor.

Wonton'a tutunarak mağazanın derinliklerine, dolu rafların arasına doğru yürüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Rafların dolup taşmasına, bazı yerlerde kitapların yere yığılmasına bayılıyorum. Bir koridorun yarısında duruyorum ve gözüme çarpan başka bir şey olup olmadığını görmek için rafları tarıyorum. Sadece salatalara adanmış bir yemek kitabına rastladığımda yüksek sesle gülüyorum ve Derrick'i de güldüreceğinden emin olarak kitabı kapıyorum.

Kendimi onu bu şekilde düşünürken bulmam garip mi?

Mantıklı, değil mi? Birlikte yaşıyorduk ve-

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmalıyım, özellikle de konu o olduğunda. Eğer yapmazsam kendimi delirteceğim.

Bir an için kitabı geri koymayı düşündüm ama boş verip tezgâha dönerken yanıma almaya karar verdim.

Yolumun üzerinde, Maine ve okyanus hakkında kurgusal olmayan kitaplardan ve hatta bölgede geçen birkaç romandan oluşan bir koleksiyon olan kıyı kitapları bölümünde duruyorum. New England yaz havasına dayanamayıp romantik kitaplardan birini kapıyorum.

"Buldum!" Ben tezgâha yaklaşırken Ella köşeden dönüyor ve kitabı gururla önünde tutuyor. Kitabı tarıyor ve yaptığım diğer seçimler için elini uzatıyor. "Salatalar üzerine bir yemek kitabı mı?" Kaşlarını çatıyor, dudakları bana gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi kıvrılıyor. "Bu çok ilginç. Bizde böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

Sırıtarak kartımı makineye takıyorum.

Küçük kağıt torbayı bana uzattı. "Seni kitap kulübünde görecek miyim?"

Kapıya doğru ilerlerken el sallayarak "Evet, tabii ki" diyorum.

"Harika. Görüşürüz, Izzy!"

Dışarı çıkıp Wonton'u kaldırıma bıraktığımda yaz güneşinin tenimdeki sıcaklığı beni canlandırıyor. Köşeyi dönerken dondurmacıyı görüyorum. Sadece bahar ve yaz aylarında açık ve şu anda tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyor.

"Dondurma ister misin?" Wonton'a sordum.

Yanıt olarak kuyruğunu daha hızlı salladığına yemin edebilirim.

Neyse ki dondurmacı meşgul değildi, ben de Wonton'u dışarıya bağladım ve sipariş vermek için içeri girdim, beklerken ona göz kulak olduğumdan emin oldum. Fırtına sırasında kaçtığından beri paranoyaklaştım.

Bir top çilekli dondurma ve yavru bir bardak aldıktan sonra tekrar dışarı çıkıyorum. Wonton beni heyecanlı bir havlamayla karşılayınca sırtımdan kendimi alamıyorum.

Bardakları masaya koyuyorum ve kucağıma oturtabilmek için onu çözüyorum. Sonra fincanını yaklaştırıyorum ve vanilyalı dondurmaya yalamaya başlıyor, ortasındaki kemiği tamamen görmezden geliyor. Onu sona saklamayı seviyor.

O meşgulken, ben de kendi tadıma bakıyorum. Bazıları çileğin basit bir lezzet olduğunu düşünebilir ama bence hiçbir şey onun yerini tutamaz. Dilimi plastik kaşığın etrafında döndürüyorum ve bir ısırık daha almadan önce her damlayı aldığıma emin oluyorum.

"Bir kaşığı kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi."

Sarsılarak başımı kaldırıyorum ve Derrick'in birkaç adım ötede kaldırımda durduğunu görüyorum. Yanakları yavaşça normal bronzluklarından kırmızıya dönüyor, sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi ve benim yanaklarım da ısınıyor.

"Merhaba." Bu belki de cevaplar tarihindeki en aptalca cevap, ama içimde dolaşan tek kelime bu.

Şu anda beynim. Onun yorumuyla ilgili esprili bir espri bile yapamayacak kadar şaşkınım.

Boğazını temizliyor ve karşımdaki sandalyeye doğru başını sallıyor. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Dondurma ister misin?"

Kaşığımınla dükkânın vitrinini işaret ediyorum. Kaşığı çevremde yakaladığımda ve onun yorumunu hatırladığımda tekrar kızarıyorum.

Aletlere bir daha asla aynı gözle bakmayacağım.

"Evet, yapmalıyım... Bunu yapmalıyım." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Uzdı. Burada geçirdiğim süre boyunca bir kez bile kestiğini sanmıyorum ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama saçını çekip, üzerine binip-

"Izzy?"

Masanın altında dondurma gibi eriyip bir su birikintisine dönüşmek istiyorum, bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere. Sadece kaldırımda yapışkan, unutulmuş bir pislik. "Ne dedin sen?"

"Ben içerideyken başka bir şey ister misin? Bir içki?"

"Hayır, böyle iyiyim." Her nasılsa, kelimeler hissettiğimden daha fazla güven.

Derrick başını sallayarak etrafımdan dolaşıyor ve küçük dükkâna giriyor.

Dudağımı ısııyorum ve tezgahın başında onu izliyorum, gizlice onu süzüyorum. Düz beyaz bir Hanes tişörtü kaslı göğsüne yapışıyor, neredeyse pazularını boğuyor ve gri kargo şortu düzgün kalçalarını öyle bir sarıyor ki kesinlikle düşünmemem gereken şeyleri düşünmeme neden oluyor. Kız kardeşimin erkek arkadaşının babası hakkında değil. Arkadaşımın babası hakkında. Tanrım, bu çok boktan.

Seks yapmam lazım, bu çok açık.

Vibratörümüne çok fazla güveniyordum.

Eğer dışarı çıkıp biraz eğlenirsem, o zaman iyi olacağım. Derrick hakkında kötü şeyler düşünmeyi bırakacağım.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Gerçekten ikna ediyorum. Ama kimi kandırıyorum ki? Cehennemde bile durma şansım yok. Sadece

seksi, ama o sessiz, huysuz haliyle nazik ve şefkatli.

Bahşış kavanozuna birkaç dolar atıyor ve dışarı çıkmak için döndüğünde, neredeyse boynumu kırıp pencereden uzaklaşıyorum ve Tanrı'dan beni bakarken yakalamamasını umuyorum.

Dondurmamın eridiğini fark ettiğimde nefesimin altında "Kahretsın," diye küfrediyorum. Tam bir kayıp değil -o kadar uzun süre ona bakmamıştım- ama benim için biraz çorba kıvamında.

Karşımdaki ferforje sandalye kaldırıma sürtünüyor ve Derrick koca gövdesini sandalyeye yerleştirirken bir şekilde sandalyenin rahat görünmesini sağlıyor.

Yerleşirken boynu ile omzu arasındaki boşluğu değerlendiriyorum.

Yüzümü o kıvrıma bastırmak nasıl bir şey olurdu? Nasıl kokardı?

Aman Tanrım, aklım başımdan gitti.

Önceki düşüncelerimin aksine, dışarı çıkıp bir geceliğine takılmakla ilgilenmiyorum. Yirmili yaşlarımda başında bunu çok yaptım. Bu da demek oluyor ki Derrick'in evine döner dönmez yeni oyuncaklar sipariş edeceğim. Çünkü bir şeye ihtiyacım var, herhangi bir şeye, bu gerginliği azaltmak için.

"Ne aromalı aldın?" Kendimi seks açlığı çeken düşüncelerimden uzaklaştırmak için soruyorum.

"Kozmik brownie."

"Little Debbie g i b i mi? Markası o, değil mi? Gökkuşağı serpintileriyle mi?"

Saçmalıyorum. Muhtemelen yedi yaşımdan beri yemediğim bir brownie hakkında. Ama elimde değil. Gergin olduğumda gevezelik ederim. Bu benim en iyi özelliğim değil ve sık sık başımı belaya sokuyor, çünkü her zaman bastırmaya çalıştığım düşünceyi kusuyorum.

Derrick'in çıplak bedeninin ağırlığını üzerimde hissetmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüp durmam gibi.

Tanrım, eminim bana çok iyi bakardı. Tatlı, ama biraz sert, özenli olurdu.

"İşte bu," diye cevap veriyor. "Bir ısırık ister misin?"

Yemin ederim kalbim durdu. Sert bir nefes almaya zorluyorum ve dikkatimi dondurmama veriyorum. "Hayır, ben iyiyim," diyorum çorbamsı karışımı kepçeyle alıp ağzıma atarken. Gözlerimi kasemden ayırmadan, ona soracak güvenli bir şey bulmak için beynimdeki dosyaları karıştırıyorum ve sonunda aklıma bir konu geldiğinde boğazımı temizleyip ona bakmaya cesaret ediyorum. "Bize rastlamadan önce ne yapıyordun?"

Kucağımda, Wonton burnunu bardağının içine sokmuş, kemiği yakalamaya çalışırken homurdanıyor. Sol elimle tutuyorum ve kemirebilmesi için bir ucunu sabit tutuyorum.

"Birkaç şey almak için hırdavatçıya uğramam gerekti."

Kaşlarımı çatıyorum ve ayaklarının dibindeki yere bakıyorum. "Hiç çantan yok."

Ne oluyor, Izzy? Senin için geldiğini düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?

"Onları kamyonu yükledim bile." Başıyla omzunun üzerinden kamyonunun paralel park ettiği yeri işaret ediyor. "O zaman sizi gördüm. Beni görüp görmediğinizden emin değildim, o yüzden gelmemek kabalık olur diye düşündüm."

"Ayrıca, dondurmaya kim hayır diyebilir ki?" Sırıttıyor. "O da var."

Bu bakış kalbimi eritiyor, bitirmekte olduğum dondurma gibi yapış yapış yapıyor. Onun yanında olmak, onunla konuşmak çok kolay. Gergin olduğumda ve kendi düşüncelerim yüzünden kendimi kaybettüğimde bile. Ve bu tam bir işkence.

Neden yıllardır ciddi olarak etkilendiğim ilk erkek o olmak zorunda?

DERRICK

"BU ÇOK SAÇMA."

Izzy, boynunda asılı DSLR fotoğraf makinesiyle gömleğimin yakasını beşinci kez düzeltiyor. Kadın, hazırladığı web sitesi için fotoğraflarımı çekmesine izin vermem konusunda ısrar ediyor.

Öfkelendim. "Müteahhitlerinin nasıl görüldüğü kimsenin umurunda değil."

Eli durdu ama omzuma bastırmaya devam etti. Çok küçük, dokunuşu çok narin. Elimi onunkinin üzerine koysam, kuşkusuz onu bütünüyle yutardı.

"Markanın bir yüzü olması kritik önem taşıyor. Samimi bir resim hikayenizi anlatmanıza yardımcı olur ve hikayeniz önemlidir. Tek başına bu bile onları başka bir şirket yerine sizi işe almaya ikna edebilir."

Bir adım geri atıyor, elinin sıcaklığı kayboluyor.

"Sen nasıl istersen patron."

Dudakları bu lakap karşısında bir gülümsemeye savaştı. "Şuradaki sütuna yaslan. Evet, aynen böyle. Elini cebine sok. Mükemmel."

Beni yönlendirmesi çok şirin. Fotoğrafları çekmeyi ne kadar az istesem de Izzy'ye hayır demek imkansız. I

Bu fotoğraf çekimi için istediği her yere gidebilirdi. Neyse ki, onları evde çekmenin sadece beni değil, aynı zamanda yıllar içinde tamamladığım birkaç projeyi de göstereceğini düşünüyor. Şu anda bana poz verdirdiği arka taraftaki kapalı güverte gibi.

Bir avuç fotoğraf çektikten sonra, tatlı vanilya ve bal kokusunu da beraberinde getirerek yaklaşıyor.

Kayışı boynundan çıkarıyor ve ikimizin de ekranı görebilmesi için fotoğraf makinesini uzatıyor, ardından fotoğraflar arasında geziniyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum, keşke yüzümü saçlarına gömebilsem ya da çillerini sayabilsem diyorum.

"Bence yaptığınız her şeyde son derece yeteneklisiniz."

Kirpiklerinin arasından bana bakarken yanakları pembeleşiyor. "Teşekkür ederim, ama söz veriyorum gerçekten değilim."

Aynı fikirde değilim ama bu konuda çenemi kapalı tutuyorum. "Daha fazla resim ister misiniz, yoksa bu kadar yeter mi?"

Dudaklarını büküyor ve fotoğraflara tekrar göz gezdiriyor. "Sanırım burada olanlarla yetineceğiz."

"Güzel." Başımı salladım. "Şimdi git üstünü değiştir."

Kaşlarını çatarak beni inceliyor, ağzını açıp tekrar kapatıyor ve sonunda kekeleyerek "Ben... neden?" diye soruyor.

"Seni bir yere götürüyorum."

Gözleri kısık, şüpheli. "Nerede?"

"Sahil. Bu gece orada büyük bir şenlik ateşi olacak. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Tam olarak benim tarzım değil ama evde takılmaktan yorulmuş olmalı.

"Tamam." Gülümsemesini gizlemek için nafile bir çabayla dudağını ısırtıyor.

Aceleyle içeri girdi, Wonton da peşinden koşuyordu. Ben daha yavaş giriyorum ve kendime bir bardak su koyarken o üst katta koşuşturuyor, tahtalar ayaklarının altında gıcırıyor.

Yirmi dakika sonra, her kıvrımı saran kirli beyaz tığ işi bir elbiseyle aşağı iniyor. Elimi belinin yumuşak çukuruna koyma arzusuyla fiziksel olarak acı çekiyorum.

Yüzünün her iki yanında kıvrılan birkaç kısa parça hariç, saçlarını örmüş ve sonra hepsini at kuyruğu şeklinde geriye toplamış.

"Bu çok fazla değil, değil mi?" Elini vücudunda bir aşağı bir yukarı sallıyor.

Boğazımı temizleyip kalbimi ait olduğu yere dönmeye zorluyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Işıl ışıl gülümsemesi midemdeki çalkantıyı daha da belirginleştiriyor.

"Teşekkür ederim." Çantasını alıp omzuna atıyor. "Yolda slushie alabilir miyiz?"

Bir kıkırdamayla anahtarlarımı konsoldan kaydırıyorum. "Ne istersen."

Ancak yanakları pembeleştiğinde sözlerimin ne anlama gelebileceğini anlıyorum.

Wonton geride bırakılmaktan hoşnut değil, kanepeye zıplıyor ve pencereden bizi izlerken surat asıyor.

"Şuna bakın." Emniyet kemerini vücuduna doğru çekerken başıyla evi işaret ediyor. "İşte bu yüzden onu her yere götürüyorum. Suçluluk duygusu yaratma konusunda çok iyi."

"Çocuklar bunun için de iyidir."

"Zor muydu? Onları tek başına büyütmek?"

Bu beklenmedik soru karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Cevap vermeden garaj yolundan geri dönüp benzin istasyonuna doğru ilerliyorum.

Otoparka girdiğimizde, ellerini sıkıyor ve omuzları içe çöküyor. Sanki bu soruyu sorduğu için utanıyor gibiydi. Onu suçlayamam, çünkü o konuyu açtığından beri hiç konuşmadım.

"Evet," diyorum sonunda. "Zordu. Hem de hiç hayal edemeyeceğim şekillerde. Ebeveynlik ve çalışma arasında kendimi hep çok gergin hissettim. Ve..." Başımı eğiyorum.

"Kimse

çocuklarını kendi başlarına yetiştirmek zorunda olan bir kadın tam bir baş belasıdır. Kalbi zayıf olanlara göre değil. Ben şanslıyım. Çocuklarım nispeten kolaydı. Ama yine de çocuktular. Biri ya da ikisi birden hasta olduğunda, hayat en zor zamanını yaşıyordu. Ama hey..." Omuz silkiyorum, emniyet kemerimi açmak için ellerimi direksiyondan indiriyorum. "Başardık ve sanırım iyi oldular."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyor, elbisesinin gevşek bir ipliğiyle oynarken. "Bir eş kaybettikten sonra devam etmek..."

"İnanın bana," diyorum usulca, "böyle bir duruma zorlandığınızda yapabileceklerinize şaşıracaksınız. Karımı geri getiremedim ama çocuklarımın bir ebeveyne ihtiyacı vardı, bu yüzden onlar için adım atmak zorunda kaldım. Yapmanız gerekeni yaparsınız." Ellerimi çırpıp mağazayı işaret ediyorum, konuyu kapatmaya hazırım. "Ben şunları alayım. Sen burada bekle."

Aceleyle içeri girip iki strafor bardağı dolduruyorum, sonra tezgâha koşup cüzdanımı çıkarıyorum. Dışarıda hava kararıyor ve gün batımından önce sahile varmak istiyorum.

Greg kıkırdıyor, gülümsemesi eğleniyor. "Senin kız bu şeyleri gerçekten seviyor, ha?"

Ödeme yapmak için kartıma dokunuyorum. "Evet, öyle," diye cevap veriyorum, onu düzeltme zahmetine girmeden.

Dışarı çıktığım anda, istasyonun ağır cam kapısı daha arkamdan kapanmadan, Izzy hala yolcu koltuğunda oturduğu yerden ellerini uzatıyor.

Onun maskaralıklarına karşı kafamı sallıyorum. Bir canavar yarattım. Şoför koltuğuna oturduğumda, ona bir slushie veriyorum ve diğerini bardak tutucusuna sokuyorum.

"Tanrım, bu şeylere bayılıyorum," diyor birkaç dakika sonra, dilinin ucu maviye boyanmış bir halde.

"Gerçekten mi? Hiç tahmin etmezdim."

Sevgi dolu bir hışımla omzuma hafif bir yumruk atıyor.

Yolda trafik her zamankinden daha yoğun ama turist sezonu olduğu için bu beklenen bir şey. Bir blok ötedeki caddede bir park yeri bulduğumda Izzy slushie'sini bitirmişti ve şekerden başı dönüyordu.

"Beni bir plaj partisine götürdüğüne inanamıyorum." Gereğinden fazla bir hışımla arabadan atlıyor ve çantasını omzuna atıyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Onunla kaldırımda buluşmak için kamyonun önünden geçiyorum ve içgüdüsel olarak elimi onunkine uzatmadan yarım saniye önce kendimi yakalıyorum.

Ne yapıyorsun lan sen?

Ona ulaşmak doğal geliyor ve bu büyük bir tehlike işareti.

Çok yaklaşıyorum.

Çok rahat.

Sahile doğru yürürken sessizim ama Izzy ikimize de yetecek kadar konuşuyor, web sitesindeki ilerlemesinden ve Jessica döndüğünde işlerin yolunda gitmesi için neler yapabileceğimi düşündüğünden bahsediyor.

Izzy ile aramızdaki bu şeyin -birlikte yaşamanın, birlikte çalışmanın- geçici olduğunu hatırlattığında, omuzlarımın yukarı doğru kıvrıldığını fark ediyorum.

Onun taşınacağı günü iple çekiyor olmalıydım. Bunun yerine, yeniden tek başıma kalma düşüncesi biraz iç karartıcı.

Yine de üstesinden
geleceğim. Atlatmak
zorundayım.

Daha önce iyiydim, yine iyi olacağım.

"İyi" varoluşun üzücü bir durumu olsa
bile. "Dinliyor musun?"

"Ha?" Başımı eğdim ve ona baktım. Izzy kısa boylu değil. Muhtemelen beş-altı ya da beş-yedi yaşında. Öyle bile olsa, benimle kıyaslandığında küçük kalıyor.

Sahilin kenarındayız, kumdan milimetrelerce uzaktayız. Müzik patlıyor, akılda kalıcı, şekerli-tatlı bir pop şarkısı

Lili'nin muhtemelen sevdiği.

Gülümsemesi düştü. Sadece bir parça, ama onu hayal kırıklığına uğrattığını bilmek karnıma büyük bir tekme yemiş gibi hissettiriyor.

"Boş ver," diyor, sesi parlak. Genelde mutlu, neşeli bir insandır ama bu parlaklık tamamen uydurma. "Önemli bir şey değildi."

Kolumu kavıyor, ayakkabılarını çıkarabilmek için onu sabit tutmak için kullanıyor.

Onları taşımak için parmağını arka kayıştan geçirdiğinde başımı sallıyorum. "Onları buraya ver."

"Aldım," diyor çantasını açarken. Bana bakmıyor.

Lanet olsun. Midem bulanıyor.

O ne dedi? Ben ne

yaptım?

Belki de daha iyi soru, neyi yapmadığımdır?

Şimdi ayakkabıları olmadan sahile doğru ilerliyor.

Ellerimi ceplerime sokarak ona kolayca yetişiyorum.

"İzlemek istersen güneş birazdan batacak."

"Sorun değil." Ses tonu kırılmış ve alışılmadık. "Ben bir içki alacağım. Bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim ama senin için bir şey getirebilirim. Ne istiyorsun?"

Bana keskin dişli bir gülümseme fırlatıyor. "Kendime bir içki alabilecek durumdayım. Burada bekle."

Kalın bir yutkunmayla çenemi eğiyorum ve azarlanmış bir köpek gibi olduğum yerde kalıyorum.

Gözüm onun üzerinde, soğutucudaki küçük bir grup erkeğe doğru yürürken onu izliyorum. İşaret ediyor ve içlerinden biri buzluktan bir bira alıp kapağını açıyor ve ona uzatıyor. Adamın söylediği bir şeye gülüyor, birayı alırken adamın ön koluna dokunuyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Kızgın kıskançlık içimi delip geçiyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık. Öfke ve üzüntüyle dolu bir kıskançlık, çünkü onun gülmesini ve bana dokunmasını istiyorum.

Ama bu çok saçma. Bu adam açıkça onun yaşına daha yakın. Onunla sohbet etmesi ve flört etmesi mantıklı.

Onun için çok yaşıyım. Büyüyen duygularıma rağmen, bunu hatırlamak zorundayım.

Platonik olmayan herhangi bir şekilde ondan hoşlanmak yanlıştır.

Ama ona çekiliyorum. Onu izleme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Bulunduğu yere döndüğümde gitmiş olduğunu gördüm. Adam da.

Panikle önce bir tarafa, sonra diğer tarafa dönüp yakınımıdaki her gruba bakıyorum. Ama onu göremiyorum.

Saçmalıyorum ama onu aramak için sahilde ilerlerken kendimi durduramıyorum. Kalabalığı tarıyorum ama burada o kadar çok turist var ki, tek bir kişiyi seçmek zor.

Bu benim hatam. Onu dinlemeliydim. Kafamın içindeydin ve şimdi bu beni kıcımdan ısırdı.

Belki de bu iyi bir şeydir. Belki de başka biriyle gitmeli. Bu ona sahip olamayacağımı hatırlatır.

Normal şartlar altında, Izzy beni terk etmezdi. Ama ben onun duygularını incittim. Bilmeden tabii, ama incittim. Ve şimdi kendini uzaklaştırmak istiyor.

On dakikalık aramadan sonra onu hâlâ bulamadım. Kendime ne kadar "bırak da işini yapsın" desem de endişelenmeden edemiyorum.

Bira almak için gittiği soğutucuya doğru ilerliyorum. Çocuklardan birkaçını tanıyarak soruyorum, "Esmer birini hatırlıyor musunuz? Bu boylarda?" Elimi göğsümün hizasına kadar kaldırıyorum. "Arkadaşlarınızdan biriyle konuşuyordu ama şimdi onu bulamıyorum."

Biri parmağıyla işaret ediyor. "Kızın orada, dostum. Rahatla."

İrkildim ve midem bulandı. Kızım.

Bu adamlar bile onun için çok yaşı olduğunu biliyor.

Yine de parmağını takip ediyorum ve onu ilk konuştuğu adamla dans ederken buluyorum. Vücudunu müziğe göre sinsice hareket ettiriyor. Ellerin bağlıyken dans etmekle ilgili bir şarkı. Gözleri kapalı ve adamın eli belinde, gözleri şehvetle parlıyor.

Göğsüme inen bir yumruk bu, hem de çok ihtiyacım olan bir yumruk. "Teşekkürler," diye homurdanıyorum.

Soğutucudan bir bira alıp uzaklaşıyorum, ama yine de onu izleyebileceğim kadar yaklaşıyorum.

Kuma uzanıp biramın kapağını kapattıktan sonra uzun bir yudum alıyorum ve kendi mutsuzluğum içinde somurtuyorum.

Kahretsin, neredeyse yarı yaşımdaki bir kadını arzuladığım için acınacak haldeyim. Kızımın aynı yaşta bir kadın.

Hiçbir zaman kendimden nefret eden biri olmadım.

Ama şu anda kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

IZZY

DERRICK şenlik ateşi partisi için sahile gelmeyi teklif ettiğinde heyecanlandım. Daha önce hiç gitmemiştim ve bir kez olsun onunla evde değil de dışarıda takılmayı dört gözle bekliyordum. İçten içe öyle olmasını dilesem de bunun bir randevu olduğunu hiç düşünmemiştim. Dinlemediğini fark ettiğimde bu kadar üzölmek için mi? Özellikle de benimle dans etmek isteyip istemediğini sorduğumda? Aptalcaydı.

Yine de duygularımı incitti.

Şimdi, Dylan'ın elleri belimde sıcak ve tenim sıcak akşam havasından ve yaptığım tüm danslardan dolayı terle öpölüyor.

Güneş bir süre önce battı ama ben izlemiyordum. Derrick izliyor muydu? Bu konuda çok heyecanlıydı ama onunla oturup izlemek yerine huysuz bir çocuk gibi kaçtım. Eminim bu onun benim hakkımdaki düşüncelerini daha da sağlamlaştırmıştır.

Davranışımından duyduğum utancın acısı hâlâ içimde ama gözlerimi kapatıp müzikle birlikte hareket ederek onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Dylan beni Derrick'e bakan yöne çeviriyor ve onu gecenin çoğunda olduğu yerde buluyorum. Kumda oturmuş, aynı birayı yudumluyor, gözleri üzerimde. Onun

Beni izlerken yakaladığında yüzü sertleşiyor. Buradan bile çenesindeki tiki görebiliyorum.

Güzel, sanırım. Kızgın ol. En azından önemsiyorsun demektir.

Şarkı bittiğinde Dylan'dan uzaklaşıyorum. Beni geri çekmek için kalçama uzanıyor ama ben bir adım daha atıp başımı sallıyorum.

"Biraz suya ihtiyacım

var." "Hadi, bir tane

daha." Gülüyorum.

"Susadım."

"Tamam, ama gel beni bul." Bana gamzeli bir sırıtış attı.

Çok tatlı. Hoş da. Ama kalbimi küt küt attırmıyor.

On iki metre ötede kumda düşüncelere dalmış adam gibi değil.

Elimi buz gibi suya sokup bir şişe çıkarıyorum. Bileğimin bir hareketiyle kapağı çevirip derin bir nefes çekiyorum. Okyanus esintisi, hareket etmediğim için tenimdeki teri neredeyse buz gibi hissettiriyor.

İç çekerek kuma gömülüyorum, ayaklarıma bir mola verdiriyorum ve kalbimin yavaşlamasını isteyerek dalgaların kıyıya vuruşunu izliyorum. Burası gerçekten çok huzurlu.

Üzerimde bir gölge belirliyor ve bakmadan kim olduğunu anlıyorum. Ondandır yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

"Hadi gidelim."

Hırıltılı emir beni sinirlendirdi. Kim olduğunu sanıyor da benden taleplerde bulunuyor? Buraya gelmek onun fikriydi.

Onun seçici işitmesine verdiğim tepki çocukçaydı, bunu kabul edebilirim, ama sadece kendime. Ve ona kızdığımından daha çok kendime kızıyorum. Benimle asla ilgilenmeyecek bir adamın peşinden koşmayı bırakmalıyım. Elbette, bazen beni izlediğini gördüğüme yemin ediyorum ve bazen flört olarak yorumlanabilecek yorumlar yapıyor. Ama günün sonunda, asla o noktaya gelmeyecek.

"Gitmeye hazır değilim." Şişenin kapağını geri çeviriyorum ve yanımdaki kuma bırakıyorum.

"Gidiyoruz."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sıkıntı içimi kemiriyor. "Hayır, gidebilirsin. Ben bir yetişkinim. Evimin yolunu kendim bulabilirim." Çenemi daha yukarı kaldırdım ve öfkeyle baktım. "Ya da belki bu gece dışarıda kalırım."

Üzerimizdeki dolunaydan yansıyan ışık yüzünden zaten bembeyaz olan yüzü kül rengine dönüyor.

Bundan memnuniyet duymamalıyım.

"Benim sadece bir çocuk olduğumu düşündüğünü biliyorum," diyorum parmaklarımın arasından kumların süzülmesine izin vererek. "Ama ben yirmi yedi yaşındayım. Yetişkin bir kadını."

Başka tarafa bakıyor, çenesi titriyor. "Bunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü pek öyle görünmüyorsun." Ayağa kalkarak elbisemin arkasındaki kumları temizliyorum. "Gidelim, ama sadece gitmeye hazır olduğum için."

Dylan'ın beni özleyeceğinden şüpheliyim. Takılabileceği bir sürü kız var.

Su şişemi alıp en yakındaki çöp kutusuna atıyorum, sonra da otoparka yöneliyorum.

Derrick arkamda somurtuyor. İstedliğini elde ettiği için neden bu kadar baskı yaptığını bilmiyorum. Ama kamyonu kadar yol boyunca mesafesini korudu.

Kızgınlık içimde parlıyor, ona değil kendime yönelik. Bu aptal aşkı aşmam gerek. Duygularıma asla karşılık vermeyecek.

Acınacak haldeyim.

Kamyonetin kilidini açıyor ve ben de isteksizce içeri giriyorum. Via'nın evi, gerçekten onunla eve gitmek istemiyorsam yürüyebileceğim ya da beni yolda bırakmasını isteyebileceğim kadar yakın, ama açıkçası, onu ve Reid'i tekrar uzlaşmacı bir pozisyonda bulma riskini almak istemiyorum.

Yol boyunca hiç konuşmadık ve eve döndüğümüzde Wonton'u dışarı çıkardım, sonra da kendimi eve kapattım.

Odamda. Hızlı bir duştan sonra yatağa girdim ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Beni asla geri istemeyecek bir adamı istemek acı verici.

TANRI BENDEN NEFRET EDİYOR OLMALI.

Tek mantıklı sebep bu. Çünkü uyandığımda Derrick'i mutfakta kahvaltı hazırlarken buldum.

Gömlek yok.

Gri eşofman altı.

Bu görünüm her kadının kriptonitidir.

Omzunun üzerinden bakıyor ve beni kapı aralığında donmuş halde yakalıyor.

Hala garip hissediyorum. O da mı?

"Bu sabah kahvaltıyı ben hallederim diye düşündüm," diyor, ses tonu umursamaz. "Çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek sana uyar mı?"

Başımı sallıyorum, ağzımdan kelimeler çıkmıyor ve kahve fincanının yanına gidiyorum. Belki kafein yardımcı olur.

Derrick birkaç dakika sonra önüme bir tabak koyuyor ve masada yanıma oturuyor. Dokunmadığımız halde kolunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda.

"Dün için özür dilerim."

Beklenmedik bir özür bana çarparak geri çekilmeme neden oldu. "Öyle mi?"

Başı öne eğik, kollarını masaya dayamış bir halde iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, seni neyin üzdüğünden tam olarak emin değilim. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum, bu yüzden söylediklerinizi kaçırdım. Ama bu dinlemeyi önemsemediğim anlamına gelmiyor. Yine de bunun seni incittiğinin farkındayım, bu yüzden öfkeni hak ediyorum."

Dudaklarımı ıslatıp derin derin içime çekiyorum, sinirlerimi toparlıyorum. "Ben de özür dilerim. O şekilde gitmemeliydim. Randevuda falan olmadığınızı biliyorum"- Bir kahkaha atıyorum

"Ama beni oraya sen getirdin ve ben de senin yanında kalmalıyım." Dikkatimi masama veriyorum. "Gün batımını bile izlemedik."

Ben surat asarken ve olgunlaşmamışken nasıl yapabilirdik? Tavrım ona aramızdaki yaş farkını hatırlatıyordu. Bu aşk beni delirttiği için affedilebilir miyim?

Çatalıyla bir parça yumurta kırıyor. "İkimizin de salak olduğu konusunda anlaşabilir miyiz?"

Sorusu göğsümden küçük bir kahkaha çıkarıyor. "Evet, öyle yapalım."

Pazar günü olduğu için ofiste veya sahada olmamız gerekmiyor, bu yüzden işletmenin web sitesinde çalışmayı ve fotoğraf yüklemeyi planlıyorum. Evden çalışmak zorunda değilim ama istiyorum. Aklımın olmaması gereken şeylere kaymasını engelleyecek bir şeye ihtiyacım var.

Kahvaltıyı bitiriyoruz ve Derrick tabakları toplarken parmakları hafifçe benimkilere değiyor.

Masum, tesadüfi bir dokunuş ama her yerde hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, hızla atan kalbimin durulmasını istiyorum.

Derrick tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken, ben oturduğum yerde donmuş, içsel bir erime yaşıyorum.

Bulaşık makinesinin kapağını kapattıktan sonra dönüyor ve kalçasını adaya yaslıyor. "Bugün tekneyle açılmak ister misin?"

Evet demek istiyorum. Suda geçirdiğimiz zaman her zaman rahatlatıcıdır. Hayatımdaki neredeyse her şeyden daha fazla, onunla orada olmak doğru hissettiriyor.

Ama başımı salladım. "Hayır, bugün yapmam gereken birkaç şey var."

Omuzları bir parça çöküyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum. Şu anda biraz boşluğa ihtiyacım var. Kalacak başka bir yerim olsaydı, giderdim. En azından bir süreliğine. Ama ben

Dün gece Inn'de bir oda açılmasını umuyordum ama hâlâ dolu.

Los Angeles'a geri dönebilirim ama orada olma fikri dün geceki tartışmadan sonra Derrick'le yüzleşmekten bile daha kötü.

Kendimi toparlamaya kararlı bir şekilde masadan kalkıp üstümü değiştirmek için üst kata çıkıyorum. Ben tenis ayakkabılarımı bağlarken, Wonton arka ayakları üzerinde heyecanlı bir dans yapıyor.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Şarkı söyler gibi bir sesle sordum. "Hadi, gidelim." Kuyruğunu sallayarak odadan çıkıyor ve merdivenlerden aşağı iniyor.

Ön kapının yanında onu koşum takımına bağlıyorum ve tasmaını takıyorum. "Yürüyüşe çıkıyoruz," diye sesleniyorum Derrick'e, ama bir yanıt beklemiyorum.

Evden bir blok kadar uzaklaştıktan sonra geri dönüp bir ceket almaya karar verdim.

Girişte Wonton'a "Burada bekle," diyorum. Tasmaını çözüyorum ama kayışını takılı bırakıyorum.

Anlıyormuş gibi kuyruğunu sallıyor.

Üst katta, borular Derrick'in duşundan iniyor. Yaptığı güncellemelere rağmen, burası hala pek çok tuhaflığı olan eski bir ev.

Ceketimi dolap kapısından çekip dönüyorum ama inleyen boruların sesi beni durduruyor. Çünkü buradan bakıldığında eski borular gibi gelmiyor.

Hayır. İnleme gibi geliyor.

Nefesimi tutarak, merakımı uyandıran odamdan parmak uçlarımda dışarı çıkıyorum ve sadece bir çatlak açık olan kapısına gidiyorum. Gitmeliyim, onu duymamış gibi davranmalıyım, ama kendime engel olamıyorsam siktir et.

İşte o zaman duyuyorum.

Bu sefer alçak sesle ve gırtlaktan inlediğinde, bu benim adım. "Izzy."

Nefesim kesildi. Bu iki hece kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Bir adım daha yaklaşıarak kulağımı kapı ile çerçevesi arasındaki boşluğa yerleştirmek için eğiliyorum.

Beni düşünürken kendine dokunuyor.

Kalbim yerinden fırlıyor, kulaklarımda gümbürdüyor.

Bunca zamandır kendimi aptalca aşkımın tek taraflı olduğuna, beni sözde bir ev arkadaşından başka bir şey olarak görmediğine ikna etmeye çalışıyordum. Elbette, beni keserken yakaladım, ama o bir erkek ve ben...

"Siktir, Izzy." Yüce

İsa.

Ceket elimden kayıyor ve yere düşüyor.

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama aniden cesur hissederek kapıyı daha geniş açıyorum. Yapılacak en akıllıca şey aşağı inmek, bu evden çıkıp gitmek ve bunlar hiç olmamış gibi davranmak olurdu.

"İşte iyi bir kız."

Bu basit cümle içimi ısıtıyor ve külotum nemleniyor.

Dudağımı dişlerimin arasına alarak elimi şortumun bel bandına götürüyorum. Kendime dokunmak, klitorisimle alay etmek, parmaklarımı kaydırmak çok kolay olurdu-

"Fuuuck."

Bu sesle içim sıkıştı ve tüm çekingenliğim gitti.

Kapıyı biraz daha iterek açıyorum, sonra sanki görünmez bir güç tarafından ona doğru çekiliyormuşum gibi açık banyo kapısına yöneliyorum. Eşikte duruyorum ve aynanın yansımasında buharın gölgelediği silüetini görüyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Bu berbat bir fikir. Beni reddetme ihtimali çok yüksek. Bağır. Kahretsin, beni evinden kovar.

Düşüncelerim dönerken eli cama geliyor ve beni korkutuyor. Zıplıyorum, ciyaklıyorum, hazır olmadan kendimi ele veriyorum.

Suyun kesilmesiyle aynı anda kalbim yere düşüyor.

"I-Izzy?"

Ciğerlerime hava almaya zorlayarak odaya giriyorum ve arkamdaki tezgâha yaslanarak duşa yöneliyorum.

Cam duş kapısının üzerinde asılı duran havluyu yerden alıyor. Havluyu beline sararken etrafındaki sis yoğun, gözlerimi dikmek için can attığım yanını saklıyor.

Duşun kapısı kayarak açılıyor ve işte orada, sert göğsüne yapışan su, yontulmuş kaslarından aşağı damlıyor ve pamuğun altında kayboluyor.

Derrick'i en az bir düzine kez tişörtsüz görmüştüm ama o havlunun altında çıplak bir tenden başka bir şey olmadığını bilmek farklı.

Çekip almak çok kolay olurdu. Dizlerimin üzerine çöker, elimi sikinin etrafına sarar ve ucunu ağzıma alırdım.

Dudaklarımı ıslatıyorum, keşke onun tadını zaten orada alabilseydim diyorum ve onu tepeden tırnağa tekrar içime çekiyorum.

Onunla göz göze geldiğimde, içimde yanan ateşle eşleşen bir sıcaklık buluyorum ve içim sıkılıyor.

Ağrıyor.

Çaresiz.

Eğer bir şey söylemezse, ölebilirim.

Beni acılarımdan kurtardı. "Burada ne yapıyorsun?" Şehvetle kararmış gözler beni süzüyor, benim onu değerlendirdiğim gibi beni değerlendiriyor. "Sen gittin."

Ellerimi tezgâhın üzerinde düzleştiriyorum, sonra parmaklarımı dudağımın üzerinde kıvırıyorum. "Bir ceket almak için geri geldim ve... Seni duydum ve..."

Tek bir kara kaşını meydan okurcasına kaldırıyor, ama orada da öfke mi yoksa arzu mu olduğunu anlayamıyorum. "Ve sen ne düşündün?"

Sesim titreyerek, "Adımı söyledin." dedim.

Saçlarından alına su damlıyor. Tanrım, o muhteşem. Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Ben yaptım."

Tuttuğumu bilmediğim nefesim benden uzaklaşıyor. En azından inkar etmiyorum.

"Benden hoşlanmadığını sanıyordum... bu şekilde." Kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum, sessiz bir cesaretle. Bana dürüst davranacak mı, yoksa yalan söyleyip geçiştirecek mi?

"Senden bu halinle çok hoşlanıyorum." Bir adım daha yaklaşıyor. Bu tek hareket, bu küçük odada çok fazla alanı kapatıyor. İstesem her bir kirpiğini sayabilirim.

"Neden bu konuda bir şey yapmadın?" Karşılık veriyorum ama kelimeler nefesimden başka bir şey olmadığında kabadayılığım tüm inandırıcılığını yitiriyor.

Başını sallıyor, ıslak saçlarından damlalar etrafa saçılıyor. Bir damla yanağıma düşüyor ve sıcak başparmağı, hissi fark ettikten bir saniye sonra onu uzaklaştırıyor.

"Sanırım bunun cevabı oldukça açık." Başımı sallıyorum. "Gerçekten değil."

Dikkati dudaklarıma kayıyor ve sanki onun tadını bekliyormuşum gibi onları yaladığımı fark ediyorum.

"Benim için çok gençsin," diyor ve hızla atan nabzımın kanıtlarını kesinlikle görebildiği boğazıma odaklanıyor.

"Ben rızası olan bir yetişkinim," diyorum ve dudakları neredeyse gülümseyerek seğiriyor. "Seni, senin beni istediğinden çok daha uzun süredir isteyen biri." Uzaniyorum ve elimi belli belirsiz nemli omzuna koyuyorum. Elimi ensesine doğru kaydırıp saçlarını hafifçe çekiştiriyorum. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Bir lanetle eğilip alnını benimkine bastırıyor. Gözleri kapalı, nefesleri dengesiz. "Böyle şeyler söyleme."

Kalbim sıkışıyor ve titrek bir nefes dudaklarımdan kekeleyerek geçiyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü kendimi ancak bu kadar kontrol edebiliyorum." Sıcak gözleri benimkilerle buluşuyor, aynı anda hem şehvetli hem de duygulu.

Kendini kontrol etmeyi siktir et.

Nefesimi içime çekerek tüm cesaretimi topluyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Öylece kalıyorum, dudaklarım ona yaslanıyor, onu gerçekten öpmüyorum. Ona seçim şansı veriyorum. Daha ileri gidip gitmeyeceğimize onun karar vermesine izin veriyorum.

Boğazından alçak sesle inliyor. Ses onun içinden bana doğru titreşiyor ve onu itmemek için her şeyimi harcıyorum. Ağzını yalamamak için. Ellerimi göğsünde gezdirmemek için. Ama benimle yarı yolda buluşmak zorunda, o yüzden bekliyorum.

Hissediyorum, tutunduğu duvar yıkıldığı an. Teslim olurken çıkardığı ses ağlamakla inlemek arasında bir şey. Yanaklarımı kavırıyor, büyük elleri sıcak ve sert ve beni ciğerlerimden nefesimi çalan bir güçle öpüyor. Saçlarını bırakıyorum ve ellerimi boynundan göğsüne doğru kaydırıyorum. Kalbi avuçlarımın altında inanılmaz bir hızla atıyor.

Beni öyle bir öpüyor ki, sanki durursa havaya karışıp yok olacağım. Yoğun, neredeyse biraz zorlayıcı, sanki biz bir olana kadar içime girmek istiyor. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim - istendiğimi, değer verildiğimi, arzulandığımı ve saygı duyulduğumu hissettiren bir şekilde.

Üstümün eteklerini tutup kaldırıyorum, başımın üzerinden çekebilmek için geriye doğru yatırıyorum. Daha yere düşmeden tekrar öpüşmeye başlıyoruz, sanki doyamıyormuşuz gibi.

Yaşadığım her öpücük Derrick'in beni tüketme şeklinin yanında sönük kalıyor.

Aramızdaki bağı koparmadan beni belimden kavırıyor ve tezgâhın üzerine oturtuyor. Sonra ellerini kalçalarımın götürüyor ve bacaklarımı aralayıp aralarına giriyor. Bir kolumu boynuna dolayarak geriye doğru kıvrılıyorum ve kalçalarımı ona doğru sallıyorum.

Bir havlu.

Beni onun çıplak teninden ayıran tek şey bu.

"Derrick," diye nefes alıyorum boynuma nazik öpücükler kondurduğunda.

Boynumun köprücük kemiğimle birleştiği yerde gıdıklayıcı bir noktaya çarptığında, içimde bir ürperti

oluşuyor ve kaz

Tenimde şişlikler oluşuyor. Önce köprücük kemiğime, sonra da göğüslerimin kabarıklığına ağzı açık öpücükler konduruyor. Koşu sütyenim aniden her zamankinden daha dar geliyor. "Çıkar şunu," diye yalvarıyorum. "Çıkarman lazım. Çok sıkı."

Uсталıkla içinden çıkmama yardım ediyor. Serbest kaldığım anda nefes alış verişim kolaylaşıyor ama yarı çıplak halime bakarken gözlerindeki ateş tekrar sönüyor.

Göğüslerime bakıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir saplantıyla kararmış.

"Yapabilir miyim?" Bana bakıyor, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Yapabilir miyim-"

Daha da yaklaşarak, onun dokunuşu için çaresizce, "Tanrım, evet. Lütfen."

Yavaşça, her avucunda bir göğsümü tutuyor, ağırlıklarını hissediyor. Düz göğüslü değilim, ama o kadar da dolgun değilim. Gözyaşı damlası şeklinde ve benim gözümde mükemmel olmaktan çok uzaklar. Ama onun gözünde? Vücuduma duyduğu hayranlıktan başka bir şey görmüyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor ve dikkatini yüzüme veriyor. "Sen mükemmelsin, Izzy. Hem de çok mükemmel. Bunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü şu anda tam olarak böyle hissediyorum.

Başını eğip sol meme ucumu ağzına alıyor. Sert bir tepe noktasına ulaşana kadar ısıyor, fiske vuruyor ve emiyor, bıraktığında inliyorum. Ne mutlu ki aynı ilgiyi hemen sağ mememe de gösteriyor.

Sonunda şortumu çıkardığında beni sırlıslık bulacak ve bu hiç umurumda değil.

Elimi havlusunun düğümüne koyuyorum ve tırnaklarımı çıplak karnının üzerinde gezdiriyorum, kaslarının tepki olarak kasılmasının tadını çıkarıyorum.

Bu sefer, keşfetmek için izin isteyen benim.

Doğrulup başını salladığında, hevesle havluyu çektiştiriyorum ve havlu düşüp onu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarıyor. Ve görkemli.

Geniş omuzları ve sivriltilmiş beli, doğrudan sikini gösteren bir ok gibidir.

Çoktan sertleşmiş, belki de hala sert. Aslında duşta gelip gelmediğini bilmiyorum. Elimi boyuna doluyorum ve karnım dönüyor. Kahretsin, çok kalın. Kalın, uzun ve mükemmel. Vajinam mahvolacak ama en iyi şekilde.

Dokunduğumda titriyor ve bu muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Beklentiyle dudaklarımı yalıyorum ve orada zonklayan ihtiyacı bastırmak için merkez kaslarımı sıkıyorum. "Elimi sikinin üzerinde düşündün mü?"

Gözlerini kapatıyor, çenesini sıkıyor ve başını geriye doğru eğiyor. "Evet." Ellerini iki yanında yumruk yapıyor, sanki kendini tutmak için çok uğraşıyormuş gibi.

Bu beni daha da tahrik ediyor.

Ona bir vuruş yapıyorum. "Peki ya ağzım?"

Her ağır nefes alıp verişinde göğsü yükselip alçalarak dikkatimi oraya çekiyor. Göğüs kıllarının hafif tozuna. Boştaki elimle başparmağımı sağ meme ucunun üzerinde gezdiriyor ve parmak uçlarımla kılların arasından geçiyorum.

Bana cevap vermeyince gözlerimi ona dikiyorum. "Ağzımı sikine koymamı istemiyor musun?"

Adem elması sallanıyor, koyu renk gözleri yanıyor. "Sikim hakkında konuşmayı bırakmalısın."

İçimden bir kahkaha kaçıyor ve göğsüm onun gövdesine değiyor. Meme uçlarım her nasılsa olduğundan daha da sertleşti. "Neden?"

"Çünkü ağzından her horoz kelimesi çıktığında, bir ergen gibi yükümü boşaltacağımdan korkuyorum."

Sahte bir dudak bükmeyle dudağımı uzatıyorum. "Ama bu benim en sevdiğim kelime."

Gözlerini bana dikmiş, çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavırıyor. "Daha sonra en sevdiğin kelime olabilir."

Ben daha küstahça karşılık veremedim ağzımı bir öpücükle kapıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum, elimi boyunda aşağı yukarı pompalıyorum.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, karnım beklentiyle sıkışıyor. "Lütfen, ne?" diye alay ediyor, boynumdan aşağıya doğru yalayarak ve göğüslerimin arasına. Tek dizinin üzerine çökerek beni onu bırakmaya zorladı.

Önümde yere diz çöktüğünü görünce inledim.

"Lütfen, sık beni."

Başını eğip sırtıyor, yüzünde karanlık ve hınzır bir ifade var. "Önce bu amcığı yalamamı istemediğine emin misin?" Bacaklarımın arasındaki ağrıyan yeri okşuyor, hala egzersiz şortumun dar malzemesiyle kaplı olanı. "Aylardır bu amcığın tadının nasıl olduğunu hayal ediyordum."

Başımı sallıyorum, yine inliyorum. Çaresizliğimi saklayamıyorum. "Evet. Yap şunu."

Kıkırdıyor, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor ve bel kemerimi tutuyor. Sonra hızlı bir hareketle onları ve iç çamaşırımı aşağı çekiyor.

"Siktir." Kelime yavaş, alçak bir hırıltı. "Şu haline bak. Çok güzel, pembe ve benim için sırlıslıklımsın."

"Evet." Göğüslerimi avuçluyorum. "Senin için."

İki parmağını amıma bastırıp dudakları aralıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Ayaklarını tezgâhın üzerine koy."

Dediğini yapıyorum, kendimi onun için daha da açıyorum. Sırtımı arkamdaki aynaya dayadığım için çok rahat bir pozisyon değil ama Derrick önümde diz çökmüşken kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Sıcak avuç içleri kalçalarımın altına iniyor ve onları daha da açıyor ve açtığında, beni yalamadan önce kokumu içine çektiğine yemin edebilirim. Dilini en hassas noktada hissettiğimde nefesim kesiliyor ve gözlerimi sıkıyorum, beynim kısa devre yapıyor. Sanki sonsuza dek bunun hayalini kurmuştum ve sonunda gerçekleşiyor.

Aşağı baktığımda beni izliyor, dili klitorisimin üzerinde geziniyor.

Ellerim titreyerek parmaklarımı nemli saçlarında gezdiriyor ve tellerini çekiştiriyorum. Dudaklarının kenarlarında minik bir gülümseme beliriyor ama yüzü kalçalarımın arasındayken bu ifade neredeyse fark edilmiyor.

"Derrick," diye inleyerek başımı aynaya yaslıyorum. Kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum ve elleri kalçalarımı sıkıyor, beni sıkıca bastırıyor. İşini yapmasına izin vermem için sessiz bir emir.

Orgazmın içime çökmesi uzun sürmedi. Haykırıyorum, vücudum titreyerek yükseliyor. Yine de, orgazmımın son kısmı da geçene kadar bırakmıyor.

Ancak o zaman ayağa kalkıyor. Sağ eliyle kendini okşarken sol elini kalçamda tutuyor, odağı yüzümden göğüslerime, amıma ve tekrar geriye kayıyor. Her ne kadar ona uzanmak istesem de, elim kolum bağlı. Ellerimi çalıştırmak, ona dokunmak, parmaklarımı karnında gezdirmek istiyorum ama hareket edemiyorum.

Eli kalçamdan ayrılıyor, sonra onun yerine beni ensemden yakalıyor. Beni kendine çekiyor, ortada buluşuyoruz ve ağzımı benim gibi tadı olan morartıcı öpücüklere boğuyor. Bana yaşattığı yoğun orgazma rağmen vücudum daha fazlasını arzuluyor. Onun tarafından doldurulmak için yalvarıyor.

Geri çekildi ve alnını benimkine bastırarak sordu, "Bundan emin misin? Bunu yaptıktan sonra-"

Onu bir öpücükle susturuyorum.

"Eminim." Kafasını kaldırıp

"teşekkürler" dedi.

Aletini amıma doğru yönlendiriyor, bir santim kadar içeri itiyor ve geri çekiyor. Sonra tekrar. Benimle alay ediyor.

Üçüncü seferde donup kalıyor ve kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor. "Prezervatifim yok."

"Ben güvendeyim," diye kelimeleri ağzımdan kaçırıyorum, bunu durdurmasını engellemek için çaresizce.

"Ben de." Yüzündeki rahatlama ifadesi, eğer tezgâhta oturuyor olmasaydım, sadece onun için bir ziyafet gibi yayılmış olmasaydım, şüphesiz dizlerimin üzerine düşmeme

neden olurdu. "Yapabilirim... Çekileceğim."

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin. İmplantım var."

"Siktir." Başını göğsüme yasladı. "Beni öldürüyorsun."

"Lütfen, beni becermeden önce ölme."

Eğlenceden göğsü titreyerek başını çeviriyor ve çenemin alt tarafına bir öpücük konduruyor.

"Böyle bir zamanda beni ancak sen güldürebilirsin." Boyunun tamamına kadar yükseliyor ve bana bakıyor, beni çıplak ve savunmasız bir şekilde içine alıyor. "Tanrım, çok güzelsin Izzy."

Izzy.

Adımın sesini hiç bu kadar sevmemiştim.

Bir eli uzunluğunun üzerinde, kendine birkaç pompa yapıyor, sonra girişime doğru sıraya giriyor. Daha önceki gibi rahatça giriyor ama bu sefer daha derine iniyor. Geri çekiliyor. Tekrar giriyor.

Kalçalarımı tutuyor, beni daha yakına çekiyor ve aynı anda daha derine kayıyor. Bir nefesle daha dik oturuyorum, böylece kollarımı omuzlarına dolayabiliyorum.

Tekrar içeri ittiğinde, beni tamamen dolduruyor, tüketiyor.

"Derrick, Tanrım."

Bedenim onun cüssesine uyum sağlamak için esniyor ve tekrar geriye yaslanıyorum.

Dolu. Çok dolu.

"Siktir," diye küfrediyor, bir eliyle boğazımı kavırıyor. "Tanrım, şu haline bak. Amcığının sikimi alış şekline bak. Ne kadar iyi bir kızsın."

Diğer eliyle klitorisimi buluyor ve başparmağıyla daireler çiziyor.

"Kahretsin, Izzy, çok güzelsin." Beni içine çekerken gözleri şehvetle ve belki de daha fazlasıyla parlıyor.

Kalçalarını yavaş ve sabit bir şekilde benimkilere doğru sallıyor. Onun derin, emin baskısı gözlerimi geri yuvarlamakla tehdit ediyor. Beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde dolduruyor. Bu onun büyüklüğüyle ilgili bile değil. Beni nasıl tutacağını, kalçalarını nasıl sallayacağını ve böylece en iyi sürtünmeyi nasıl elde edeceğimi çok iyi biliyor.

Bu, Derrick'in yetişkin bir adam olduğunu ve birlikte olduğum diğer erkeklerden çok daha fazla deneyime sahip olduğunu hatırlatıyor.

"Derrick." Onun adı bir yalvarış. Ona uzanıyorum, parmaklarım gergin karnını sıyrıyor. "Daha sert, lütfen. Çok yaklaştım."

Sözlerim üzerine gözleri kararıyor, normalde altın sarısı olan gözleri eriyor. "Sikimin üzerine boşalmak ister misin, güzel kız?"

"Evet," diye kekeliyorum, umutsuzca başımı sallıyorum.

Ağzını ağızıma çarpıyor, kalan azıcık nefesimi de çalıyor.

Vücudumu titreten hızı ve ritmi buluyor ve ben onun adını haykırarak o çıkıntının üzerinden geçtiğimde beni tutuyor.

Ben orgazmdan inerken vuruşları yavaşlıyor ve sanki her santimetremi, bu karşılaşmanın her milisaniyesini ezberliyormuş gibi bana bakıyor. Çenesini sıkıyor, mırıldanarak "siktir" diyor.

Kalbim korkudan tökezlerken çenesini kavriyorum ve bakışlarını bana geri çevirmeye zorluyorum.

Şimdiden pişman mı oldu? Daha bitirmedi bile.

"Ne?" Yalvarıyorum.

Yutkunuyor ve beni saran korkunun gözlerinde titreştiğine yemin edebilirim. "Bunun bitmesini istemiyorum."

İçimi bir rahatlama, ardından da şaşkınlık kaplıyor. Çünkü bundan daha fazlası hakkında konuşuyordu. Bizden bahsediyor.

Dişlerini sıkarak gözlerini kapatıyor ve içime pompalıyor. Sonra bir iniltiyle yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor ve boşalıyor. Başının arkasını avuçlayarak onu tutuyorum, keşke hiç bırakmak zorunda kalmasaydım.

Bir, belki iki dakika öyle kalıyoruz. Emin değilim. Zaman garip geliyor. Sanki aynı anda hem hızlanmış hem de yavaşlamış gibi. Muhtemelen olanları kafamda toparlamaya çalıştığım içindir.

Derrick dikkatlice benden uzaklaşıyor. Giderken vücudumun her santimini inceliyor, ancak bu eskisi gibi şehvet dolu bir şekilde değil. Bunun yerine, sanki iyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol ediyor. Dikkati boğazımda takılı kalıyor, belki o da benim gibi elinin orada olmasının nasıl bir his olduğunu düşünüyor.

Hâlâ içimde, hâlâ yarı sert. Kalçalarımı oynatma, o sürtünmeyi geri getirme dürtüsü güçlü, ama bu pozisyonda daha fazla kalamam. Banyo tezgâhının üzerinde sikilmek çok ateşli ama pek de rahat sayılmaz.

Derrick yavaşça içimden çıkıyor ve onu kaybettiğim için inliyorum.

Gözleri uyluklarımın arasındaki o hassas yere odaklanıyor -hem onu kaybetmenin hem de az önce vücuduma yaptıklarının acısıyla- sonra bir elini bacağımdan yukarı kaydırıyor.

"Sen ne-"

Dokunuşu beni suskun bıraktı. İki parmağıyla menisini nazikçe içime geri itiyor.

Aksiyon hayal edebileceğimden çok daha ateşli ve bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmek istediğimden emin değilim.

Sıcak gözleri benimkilerle buluştuğunda, orada herhangi bir pişmanlık belirtisi arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Yine de adamı okumak inanılmaz derecede zor olabiliyor.

Gözleri hâlâ benimkilerde, düşün kapısını kaydırarak açıyor ve arkasına uzanıp çalıştırıyor.

Suyun ısınmasını bekliyor, sonra beni de kendisiyle birlikte içeri sürüklüyor.

"Sadece bir duş," diyor. "Başka bir şey değil." Bu bir yalan. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma aldığımda itiraz etmiyor.

Beni kaldırıp sırtımı duvara dayadığında itiraz etmiyorum, sonra sikini bir kez daha içime yerleştiriyor.

Artık ona sahip olduğuma göre, bu olmadan nasıl
yaşayacağımı bilmiyorum.

DERRICK

IZZY İLE SEKS YAPTIM.

I. Vardı. Seks. Yaptım.

Izzy ile. Izzy ile seks yaptım.

Izzy ve ben seks yaptık.

Beynim kelimeleri alıyor ve onları büküyor, çeviriyor, yeniden sıralıyor. Sanki sonunda farklı bir sonuç oluşturacaklarmış gibi. Ama oluşturmayacaklar. Geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi geçtik. Açıkçası ben istemiyorum.

Bu bir kazaydı. En azından ilk başta. İlk karşılaşma. Seksin bu şekilde kategorize edilmesine imkan yok. Eve geri geleceğini bilmiyordum ve Tanrı yardımcım olsun, bir tür rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu işi kendi ellerime almaktan memnundum, kelimenin tam anlamıyla. Izzy'nin bana nasıl baktığını görebilirdim ama asla o çizgiyi aşmazdım. Sadece... yapamazdım. O benim için çizgiyi geçene kadar olmazdı.

Tezgahın üzerinde çıplak, dudakları şişmiş ve sakalım yüzünden yüzü kızarmış halini düşünüyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Onun sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp şimdiki zamana dönüyorum. Mutfak adasında oturmuş, bacaklarını sarkıtmış, ağzına bir üzüm atmış, bekliyor

dudaklarını eğlenerek kıvırdı. Saçları duştan dolayı nemli, yanakları hâlâ kızarmış. Tişörtüm onun küçük bedenini cüceleştiriyor, beyaz kumaş bir omzundan narince düşüyor. Ocaktan uzaklaşıp oraya bir öpücük kondurduğumda kendime engel olamıyorum. Bu küçük yakınlık seksten bile daha iyi hissettiriyor. Bu bir keşif olduğum anlamına gelmiyor. Yıllar boyunca ilişkiye girdim. Ama bu değil. Yemek pişirebildiğim, rahatça öpebildiğim ve alanımı paylaşabildiğim bir kadınla değil.

Kıkırdayarak elini çıplak göğsümde gezdiriyor. Tüm dürüstlüğümlle devam ediyorum. "Seni düşünüyordum."

"Beni korkutmuyorsun, değil mi?" Soruyu gülümseyerek soruyor ama gözlerindeki korku parıltısını gizleyemiyor.

"Hayır."

Şaşırtıcı bir şekilde, değilim. Izzy ile birlikte olmak bir şekilde doğru hissettiriyor.

Sanki sonsuza dek buradaymış, sonsuza dek benimmiş gibi.

Gülümsüyor ve ağzına bir üzüm daha atıyor. Pamuk şeker denilen bir çeşit ve son market alışverişimizde almamız için ısrar etti. Şüpheliyimdir ama ben bile güzel olduklarını kabul etmek zorundayım.

"Dikkatini ver." Elini ocaktaki tavaya doğru sallıyor. "Izgara peynirimi yakma."

Dudaklarına bir öpücük kondurup dönüyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Sonra ben ızgara peynirli sandviçlerimizi hazırlıyorum, o da bir kase üzümü masaya taşıyor. Bir sandalye çekip oturuyorum ve onu kucağıma alıyorum. Onun orada olması, kıcını bana sürmesi tehlikeli ama onu yakınımda istiyorum.

Bir sandviçi kaldırıp ona doğru tutuyorum.

Başını öne eğerek sırtıma karşı koyuyor. "Beni besleyecek misin?"

"Deniyorum."

Gülümsemesi daha da artıyor. "Kendimi besleyebilecek durumdayım. Ellerim çalışıyor. Sadece vajinam biraz ağrıyor."

Çenesini ısıyorum. "Sen ve o ağız."

"Ağzımı seviyorsun."

İstiyorum, gerçekten istiyorum. Ve onun düşündüğü sebepten değil. Onun küstahlığını, zekasını ve tatlılığını seviyorum. Hepsini seviyorum.

Sonunda bir ısırık aldığında, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi ızgara peynir olmalı."

"Sana söylemiştim."

Yavaş ve dikkatli bir üçüncü turdan sonra nihayet yatağımdan kalktığımızda, ona akşam yemeği için ızgara peynir yapacağımı söyledim, o da alay etti. Ona göre bu çok sıkıcı. Basit.

Bir ısırık daha alıyor. "Bir kız daha ne isteyebilir ki? Peynir ve orgazm sonrası parıltı."

Kıkırdayarak sandviçten bir ısırık alıyorum. Onları paylaşabiliriz. "Sağlayabildiğime sevindim."

Bir kolunu bana doluyor ve başparmağıyla ensemini okşuyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. Bakışları çok yoğun ama gözlerimi kaçırmak istememe neden olacak şekilde değil. Aksine, onun derinliklerine dalmak istiyorum. Zihnini okumak. Her ayrıntısını ezberlemek. Izzy James'in her bir parçasını.

Orada, aklımın bir köşesinde, vicdanımda. Onun yaşını hatırlatarak benimle alay ediyor. Görmezden geliyorum. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum. Gençliğimden beri bu tür bir mutluluk, sınırda bencil bir mutluluk hissetmemiştim.

İlk ızgara peyniri bitirdik, sonra ikincisini. Bittiğinde Izzy arkasını dönüp kucağıma oturdu. Kalçalarını bana doğru salladığında inledim. Nasıl oldu bilmiyorum ama şimdiden canlanmaya başladı.

"Sakin ol patron," diye mırıldanıyor. "Vajinamın bir molaya ihtiyacı var. Sadece sana bakmak istiyorum." Yanaklarımı ellerinin arasına alıyor, mikroskop altında incelenecek bir numuneymişim gibi dudaklarını ciddi bir şekilde bükerek beni inceliyor.

Dokunuşu saygılı, parmak uçları burnumun eğiminde geziniyor. Dudakları kıpırdıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Yumuşakça gülümsüyor ama durmuyor. "Çillerini sayıyorum. Onlara karşı büyük bir takıntım olduğunu fark ettim."

"Sadece çillerim mi?" Alay ediyorum.

"Ve dudakların." Dudaklarının kıvrımlarını izliyor. "Omuzların." Elleri deltoidlerimin üzerinde sıcak bir okşayış gibi. "Hepinizi." Bir öpücük için eğiliyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip öpücümü derinleştiriyorum.

Tadı dilime sonsuza dek kazındı. "Bu gece bir yere gidelim."

Arkasına yaslanıp dirseklerini arkasındaki masaya dayadı, tek kaşını kaldırdı. "Nereye?"

Bir elimi gömleğinin altına sokarak parmaklarımı karnının gergin derisinin üzerinde gezdirdim. "Akşam yemeğini iskelede yiyebiliriz."

Dilini hafifçe kaydırarak dudaklarını ıslatıyor. "Bir randevu gibi mi?"

Doğrulurken bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum, parmaklarım yumuşak yanağında gereğinden uzun süre kalıyor. "Bunun bir randevu olmasını istiyor musun?"

Başı geriye düştü, bir of çekti. Üzerimden kalkmak için hamle yaptı ama ben kalçalarını kavrayıp onu yerinde tuttum. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Sorun ne?"

Bana dik dik baktığında gözleri acıyla parlıyor. "Eğer bana bunun bir randevu olmasını isteyip istemediğimi sorman gerekiyorsa, bu bir randevu değildir, Derrick."

Normalde adımı söylemesine bayılırım ama ilk kez diline yanlış geliyor.

"Özür dilerim. Ben bir aptalım. Bu işte iyi değilim. Bu..." Bir nefes üflüyorum. "Uzun bir süre. Beni affeder misin lütfen?" Yanaklarını ellerimle kavrayıp, başparmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Bu şekilde çerçevelediğim için kendimi tekmeleyebilirim. Haklı, ona bu şekilde sorarsam bu kesinlikle bir randevu olmaz. "Benimle bir randevuya çıkar mısın? Gerçek bir randevuya?"

Cevap olarak çenesini eğiyor, gözleri parlıyor. "Evet."

Hazırlanıyorum, sonra onun da aynısını yapması için evden gizlice çıkıyorum. Daha gerçekçi hissetmesi için, onu alma zamanı geldiğinde geri geleceğim.

Radyoda hafif bir sesle kasabaya giriyor ve kamyonetimi caddeye park ediyorum.

Gerçek bir randevuya çıkmayalı çok uzun zaman oldu.

Açıkçası gülünç çünkü son gerçek randevum kız kardeşiyle olmuştu. Bu ironi benim için kayıp değil.

Çiçekçi sokağın sonunda, dışarıda sergilenen buketler bir renk cümbüşü yaratıyor. Kaldırımda dolaşan birkaç turist seçeneklere bakıyor. Orada durmak yerine içeri giriyorum.

Gloria tezgâhın arkasından başını kaldırıyor, yüzünde sahte bir gülümseme var ama beni tanıyınca gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Hey, Gloria." Ona yaklaşırken eski ahşap zemin ayaklarımın altında inliyor. Yaklaşık on yıl önce dükkânı yenilememi istemişti ama orijinal ahşap zeminlerin kalması gerektiği konusunda anlaşmıştı.

"Acıyan gözler için bir manzarasın." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. Eğlenceyle parlıyorlar. "Seni buraya getiren nedir?"

Gloria ve ben aynı okula gitmiştik ama tanıdık olmaktan öteye gidememiştik.

"Biraz çiçeğe ihtiyacım var."

"Doğru yere geldiniz." Tezgâhın önüne geliyor. "Kimin için bunlar?"

"Benim... Bir randevum var."

"Ooh." Omuzlarını oynatıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

Kalbim güm güm atıyor, devam ediyorum ve ortaya koyuyorum. Saklanmanın faydası yok. Bu gece dışarıda görüldüğümüzde tüm kasaba öğrenecek. "Ben Izzy."

Çenesi düştü. Çenesini kapattı, sonra tekrar açtı ve "Oğlunun kız arkadaşının küçük kız kardeşi mi?" diye mırıldandı.

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükseliyor. "Neden böyle söylemek zorundaydın?"

"Pis, pis, pis Derrick." Yine gülümseyerek dilini şaklatıyor. "Seni pis köpek."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, yanaklarımdaki kirli sakallar avucuma sürtünüyor. "Biliyorum. Her ne düşünüyorsan, biliyorum. İnan bana."

Kolumu sıktı. "Şaka yapıyorum." Sonra yanımdan hızla geçiyor ve bir demetten dikenli görünümlü mavi bir çiçek koparıyor. Mırıldanarak dükkânda dolaşıyor, bir buket hazırlıyor.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Sonunda ona sordum.

Yaptığı işe ara veriyor, dönüyor ve beni değerlendiriyor. "Çıkmak için mi? Derrick, kendisine iyi davranan birini hak eden biri varsa o da sensin."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Yaş farkı garip değil mi?"

"Sana şunu sorayım." Bir sepet dolusu sarı çiçeği karıştırıyor. "Ondan genç olduğu için mi hoşlanıyorsun, yoksa sadece hoşlandığın için mi? Arada bir fark var."

"Ondan hoşlanıyorum."

Izzy'nin her şeyini seviyorum.

Nasıl güldüğünü.

Ne kadar hayat dolu.

Heyecanlandığında gözlerinin ışıldaması.

Slushie'leri ne kadar çok sevdiğini.

Liste sonsuzdur.

"O zaman cevabınızı aldınız."

Demetin içine birkaç beyaz çiçek koyup bana uzatıyor ve anında çiçek kokusuyla çarpılıyorum.

Ayrıntıları değerlendirirken yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Bu mükemmel."

Izzy bir buket olsaydı, kesinlikle bu buket olurdu. Biraz vahşi ve uyumsuz, ama eşsiz ve

Büyüleyici. Çok güzel.

Övgü karşısında gülümsüyor. "Güzel. Buna sevindim."

Ödemeyi yaptıktan sonra caddeye devam ediyorum. Zaman öldürmek için bir kafede durup her zamankinden bir şeyler aldıktan sonra restorana uğruyorum. Normalde rezervasyon almıyorlar ama turist sezonu olduğu için ve yıllardır onlar için epeyce iş yaptığım için bir istisna yapıyorlar.

Tekrar dışarı çıkarken cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. Biraz erken geleceğim ama gerekirse birkaç dakikalığına sokağın aşağısına park edebilirim.

Eve yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor.

Yeni bir şeyin eşiğindeyim, hayatımı değiştirebilecek bir şeyin. Ama sadece kafamdan çıkabilir ve fazla düşünmeyi bırakabilirsem.

IZZY

Alt katta çalan kapı zili Wonton'u telaşlandırır.

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden inerken tiz bir sesle havlıyor. Derrick randevumuzdan önce yapması gereken işler olduğunu söyleyerek bir süre önce ayrıldı.

Kolyemin tokasını takıyorum, yansımama son bir kez bakıyorum ve dikkatlice aşağıya iniyorum. Topuklu ayakkabı giymeyeli aylar oldu ve hain ayaklarım topuklu ayakkabının içinde nasıl hareket edeceğini unutmuş gibi görünüyor.

Tek ayağımla Wonton'u yavaşça kapıdan uzaklaştırıyorum, kapıyı açtığımda dışarı kaçabileceği paranoyasıyla.

Düğmeyi çevirip çektiğimde karşılaştığım manzara içimde köpüklü, sıcak bir heyecan yaratıyor. Bu Derrick. Paspasın üzerinde duruyor, mutlu ama utangaç bir gülümseme takınmış ve elinde bir buket çiçek tutuyor.

"Merhaba." Bir an için beynimin çağrıştırabildiği tek kelime bu oldu. Sonra, nasıl olduysa, bir sürü kelime dökülüyor ağzımdan. "Anahtarınız çalışmıyor mu?"

Başını sallar. "Gerçek bir randevu, unuttun mu? Yani seni kapıdan alacağım."

Yemin ederim kalbim yerinden çıkacak, neşeli bir baygınlık.

"Bunlar senin için." Çiçekleri bana doğru itti.

Onları alıyorum, devedikenini, mavi ortanca ve bir çeşit beyaz çiçeğe ve diğerlerine gülümsüyorum. Bir araya gelmemeliler ama bir şekilde geliyorlar. Tıpkı bizim gibi.

"Şunları suya koyayım, sonra gidebiliriz."

Derrick kapının dışında bekliyor ve ben buketle ilgilenirken Wonton içeride şaşkınlıkla inliyor.

İşim bittiğinde ve Wonton'a birkaç çizik attığımda, dışarı çıkıp onun uzun, geniş çerçevesinin gölgesine giriyorum.

Küçük ve kadınsı, onun yanında böyle hissediyorum.

Elimi göğsüne koymak, parmak uçlarımda durmak ve onu öpmek istiyorum. Ve başka biri olsa, muhtemelen tereddüt etmezdim. Ama Derrick beni geriyor. Sanki ilk randevuma çıkıyormuşum gibi beni yeniden sersem bir genç kıza dönüştürüyor.

Bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kamyonete götürüyor ve kapıyı açıyor. Kapıyı kapatmadan önce emniyet kemerini göğsüme bağlamamı bekliyor.

Kemerini yanıma bağladıktan sonra kamyonu çalıştırıyor ve bangır bangır çalan radyoyu kapatıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor, araba yolundan geri geri çıkarken. "Açlıktan ölüyorum."

Daha önce paylaştığımız ızgara peynirden beri bir şey yemedim ve yaktığımız çılgınca kaloriden sonra bunu hissediyorum.

Uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve kalbim heyecanla çarpıyor.

Bugün aramızdaki her şey değişti.

Sanırım ikimiz de çizgiyi aşarsak bunun seksten daha fazlası olacağını biliyorduk.

İskeleye giderken pek konuşmuyoruz. Güzel, ılık bir akşam. Esinti güneş ve tuz gibi kokuyor ve gökyüzü şimdiden turuncunun sıcak bir tonuna dönmeye başlamış.

Kapının koluna uzanıyorum, ama ben itip açamadan Derrick elimi sıkıyor.

"Hayır," diyor kendi kapısını açarak. Kamyonun kaputunun etrafında dönüyor, uzun boylu ve kendinden emin yürüyor. Tanrım, muhteşem biri.

Kamyondan inmeme yardım etmek için bana elini uzattı. Topuklarım çakıllı yolda yalpaladığında bunun için minnettirim.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz antrenmansızım." Topuklu bir ayağımı kaldırıp oynatıyorum.

Kamyonun kapısını kapatıp kilitledikten sonra elimi tutuyor ve beni iskeleye giden taş döşeli yürüyüş yoluna yönlendiriyor.

Yaklaştığında, küçük bir koku aldığına yemin edebilirim.

"Ne kokusu?" Bir tutam saçımı öne doğru çekerek soruyorum. İçime çekiyorum koktuğundan endişeleniyor. Bu sabah benim için yıkayan o olduğu için nasıl kokabileceğini bilmiyorum. "Kötü mü kokuyorum?"

"Hayır." Kirli sakalının altında yanaklarının pembenin en soluk tonuna büründüğüne yemin edebilirim. "Aslında çok güzel kokuyorsun."

"Oh." İçime bir sıcaklık doldu. "Teşekkür ederim."

"Biliyor musun," diye birden beni yana çekti, "bunu yapmadan önce bir şey hakkında konuşmalıyız."

Başparmağımı kaşlarının arasındaki çizgilere bastırıyorum, keşke orada gördüğüm endişeyi silebilseydim. "Ne?"

Keskin bir nefes alıyor, sonra aklındakileri içinde tutmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ama dökmesi gerektiğini de biliyor.

Çenesini bükerek elimi bırakıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Uzun, dalgalı saç tellerinin alnına düşmesine izin verdiğinde, midem huzursuzlukla yuvarlanıyor. Buraya kadar korksun diye gelmedik, değil mi?

"Bunu yapmak istiyorum," diye başlıyor, göz göze geliyoruz. "Ama burası küçük bir kasaba. Kız kardeşin..."

oğlum ve kızım... ışıık hızıyla haberdar olacaklar. Sen iyi misin?

Bununla mı? Eğer istersen... eğer bunu... beni... bir sır olarak saklamak istersen, anlarım."

Kalbim acıyarak elimi yanağına koydum. Sıcaktı ve kirli sakalı avucuma sertçe değiyordu. "Benim için bir sır değilsin. Ama..." Bir korku dalgasını geri yutuyorum. "Beni sır olarak saklamak mı istiyorsun?"

Dudaklarını ıslatır ve yavaşça başını sallar. "Hayır. Korkuyorum, Izzy. Gerçekten korkuyorum. Ama hayır, senin bir sır olarak kalmanı istemiyorum."

"Güzel." Ağzının köşesini öpüyorum, topuklarıma uzanmayı neredeyse kolay buluyorum. "Şimdi gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Gülümseyerek tekrar elimi tutuyor. Şimdi adımlarında bir hafiflik var, sanki taşıdığı bir ağırlık gitmiş gibi. Onu kirli bir sır olarak saklamak istediğimi düşünmesi biraz canımı acıtıyor. Ama düşünceliliğini takdir etmemek elde değil.

Yarın kız kardeşime söyleyeceğim.

Umarım başkası yapmadan önce.

Yavaşça iskeleye doğru yürürken birbirimize bakışlar fırlatıyoruz. Tuzlu deniz havasının kokusu her geçen gün daha çok ev gibi kokuyor.

Gariptir ki Los Angeles'ı hiç özlemiyorum. Elbette, her zaman seyahat ettim, çeşitli şehirleri ve ülkeleri vlogladım, bu yüzden uzakta olmaya alışkınım. Ama birkaç gün sonra hep evimi özledim. Şimdi ise geri dönme fikri beni endişelendiriyor.

Derrick beni iskeledeki iki restorandan daha güzel olanına götürüyor ve hostese adını veriyor. Garip, çünkü daha güzel bir işletme olmasına rağmen Via'nın rezervasyon almadıklarını söylediğinden neredeyse eminim.

Dostça bir gülümsemeyle podyumun yan tarafındaki yuvadan iki menü çıkardı. Sonra da yemek salonunda onu takip etmemizi işaret ediyor.

Bu restoran yerli halkın ve turistlerin favorisi, ancak sadece bahar ve yaz aylarında açık, bu yüzden henüz buraya gitmedim.

İç mekân lacivert ve beyaz renklerden oluşuyor, açık mavi tonları da var ancak tema denizcilikle ilgili değil. Duvarlara tutturulmuş balıklar, salları ya da ağlar yok. Mavi-beyaz çizgili kabinler ve yeni boyanmış duvarlarla ince bir hava yaratılmış.

Barın arkasındaki duvar camdan yapılmış ve ortadaki sürgülü cam kapı esintiyi içeri almak için açık. Ev sahibi bizi sağlam lake barın etrafından dolaştırıyor ve doğrudan su kenarındaki en iyi masaya götürüyor.

Yanımızdan ayrılmadan önce "Afiyet olsun," diyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Güzel güvertiyi inceliyorum. Peri ışıklarıyla aydınlatılmış ve batan güneşin parıltısıyla büyü. Su direklere çarpıyor, gökyüzü sıcak turuncu bir renk alıyor. "Rezervasyon aldıklarını sanmıyordum."

Utangaç bir gülümsemeyle çatal bıçak takımını açıyor ve bez peçeteyi kucağına koyuyor. "Onlar değil. Bu benim için bir iyilikti."

"Ah." Dalga geçmek için başımı sallıyorum ama kalbim onun düşünceliliği karşısında yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Küçük kasaba hayatı."

Kıkırdıyor. "Bazen insanları tanımak işe yarar."

"Bu"-derin nefes alıyorum, akşam havasının beni rahatlatmasına izin veriyorum- "vay canına."

Los Angeles, Manhattan ve Londra'daki en yüksek puanlı restoranlardan bazılarında bulundum, ancak hiçbirinin bunlarla karşılaştırılmaz ve hepsi karşımdaki adam yüzünden.

Masanın altında kolumun içini çimdikliyorum ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

Hayır, rüya görmüyorum.

Garson elinde bir ekmek sepeti ve bir sürahi suyla görüldüğünde bardaklarımızı dolduruyor ve içki siparişimizi alıyor, sonra da bizi menüye bakmaya bırakarak ortadan kayboluyor.

Dirseklerimi önümde açtığım menüye dayayarak parmaklarımı birleştiriyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bence aramızda tam olarak neler olup bittiğini konuşmalıyız. Seni zor durumda bırakmaya çalışmıyorum, ama bunun ne kadar halka açık olduğunu düşünürsek"-

etrafa bakıyorum- "kız kardeşim ve çocukların sorular soracak ve onlara nasıl cevap vermemiz gerektiğini konuşursak kendimi daha iyi hissedeceğim."

İç çekerek elini yüzünde gezdiriyor. "Haklısın." "Bunu sır olarak saklamıyoruz, ama bu... biz Flört mü? Sadece eğleniyor musunuz? Bilmek isteyeceklerdir."

Kız kardeşimin beni maruz bırakacağı sorgulamadan şimdiden korkmaya başladım. Yine de, garip bir şekilde, aynı derecede heyecanlıyım. Kız kardeşim benden birkaç yaş büyük ve küçük yaştan beri eski kocasıyla birlikte, bu yüzden erkekleri birlikte hiç sevemedik. Şimdi nihayet fırsatımız var.

"Belki de onlara işlerin nereye varacağını göreceğimizi söyleriz."

Tercih ettiğim bir aşk ilanı ve mutlak bağlılık değil, ama alabildiğimi alacağım.

Aslında böyle şeyleri bu kadar erken itiraf etmesini istemiyorum ama bir kız hayal kurabilir.

Çenemi eğiyorum ve ona içten bir gülümseme veriyorum. "Bana uyar."

Şimdilik.

En iyisi bu, gerçekten. Benden daha yaşlı olabilir ama şu anda hayatımızın benzer aşamalarındayız. O eşini kaybettikten ve uzun süre tek başına kaldıktan sonra bir ilişkiye hazır olup olmadığına karar vermeli, ben de hayatımda ne yapacağıma karar vermeliyim. Vlog çekmeye devam mı edeceğim yoksa yön mü değiştireceğim.

Masanın karşısındaki Derrick bana utangaç bir gülümseme veriyor. "En sevdiğin renk ne?"

Başka bir insanı tanımaya çalışırken çok aptalca bir soru. Yine de kendimi gülümserken buluyorum. "Sarı. Seninki ne?"

"Mavi."

"En sevdiğin hayvan?" Ona soruyorum ve aslında bu basit ayrıntıları öğrenmeye hevesli olduğumu fark ediyorum. Bunun gibi rastgele sorular iki insanın birbiri hakkında bilgi edinmesine gerçekten yardımcı olabilir.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Güleceksin."

Sadece bu bile beni kıkırdatıyor. "Oh, şimdi gerçekten ilgimi çekti."

İç çekerek gömleğinin önünü düzeltiyor. "Sincapları severim. Biraz kaçık ve aptallar ama aynı zamanda da sevimliler. Arka bahçede takılanlara isim verdim. Bazen onlara atıştırmalık bir şeyler veriyorum."

"Bekle." Öne doğru eğildim, zevkle dolup taştım. "Bunu nasıl bilemedim?"

"Ben genelde senden önce kalkarım. O zaman dışarıda sincaplarla oturuyorum. Harriet benim favorim."

"Diğerlerine ne isim verdiniz?"

"Peep ve Tank var - tombul olan o - ve Kissy, bir de George var."

"George?" Arkama yaslanıp güldüm.

"Evet, ağaçta oturuyor ve bana bok atıyor."

Garsonumuz sipariş ettiğimiz şarap şişesiyle yaklaşıyor, biz de arkamıza yaslanıp ona iki kadehi doldurması için yer veriyoruz. Masanın ortasına doğru ne kadar yakınlaştığımızı ancak o zaman fark ediyorum, sanki zıt kutuplu mıknatıslar gibi birbirimize çekilmişiz. Kadehleri doldurduktan sonra sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı soruyor ama açıkçası menülere bile bakmamıştık, bu yüzden Derrick birkaç dakika daha istiyor.

Geniş deniz ürünleri menüsünü incelerken, Derrick'in her sabah sincaplarla dışarıda oturması fikrine gülümsüyorum. Yarın alarmımı kuracağım, böylece onu gözetleyebileceğim.

Garsonumuz döndüğünde hazırız ve o gider gitmez Derrick şarabından bir yudum alıyor ve "Sıra sende. En sevdiğin hayvan hangisi?"

"Sürekli değişiyor." Yüzüklerimden biriyle oynayıp ileri geri çevirerek soruyu iyice düşünüyorum. "Şu anda en sevdiğim balinalar diyebilirim."

Gözleri yumuşuyor, kahverengi irisler erimiş çikolata gibi sıcak. "Bir balina görmeni sağlayacağım, Izzy."

"Umalım da öyle olsun." Bardağımı kaldırıyorum.

"Alışılmadık bir yıl oldu," diyor çenesini kaşıyarak. "Etrafta eskisi kadar takılmıyorlar."

normalde."

"Sorun değil," diyorum. Alaycı bir gülümsemeyle ayağımı masanın altındaki bacağının iç tarafına doğru sürüklüyorum. "En azından artık beni teknende becerebilirsin."

Kendi tükürüğüyle boğulduğunu varsayıyorum, çünkü su ve şarap şu anda el değmemiş durumda.

"Izzy," diye soluk soluğa bağılıyor, yumruğunu göğsüne bastırıp havayı içine çekiyor.

"Ne?" Gözlerimi masumca kırıştırıyorum. "Dışarıda olduğumuz her an bunu düşünüyorum. Sen hiç düşünmedin mi?" Uzaklara, suya bakıyor. Gün batımı pembeler ve turuncuların güzel bir karışımı. "İstemediğim kadar çok kez kabul et."

"Güzel," diyorum basitçe, arkama yaslanıyorum ve son birkaç aydır onun da benim kadar işkence çektiğini bildiğim için kendimi oldukça ukala hissediyorum.

Yemeğimiz çok lezzetli ve işimiz bittiğinde Derrick beni restorandan çıkarıp kamyonete geri götürüyor.

Eve dönerken benzin istasyonuna girer.

Dükkânın önüne park ettiğinde yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. "Slushies?"

Bana dönüyor, istasyonun tabelasının neonları onu mavi-yeşil bir tonda aydınlatıyor. "Onlar senin favorin."

Derrick'i içeriye kadar takip ediyorum, topuklu ayakkabılarım muşambanın üzerinde tıkırdarken kendimi aşırı giyinmiş hissediyorum. Her zamanki gibi doğruca slushie makinesine gidiyoruz ve Derrick bardakları dolduruyor. Bu işte benden daha iyi. Karışımı mükemmel bir şekilde döndürmek gibi esrarengiz bir yeteneği var, oysa ben yaptığımda karışım lekeler halinde çıkıyor.

Pipeti kubbe şeklindeki kapaktaki delikten geçiriyorum ve bir yudum alıyorum. "Mükemmel." Mırıldanıyorum.

Derrick beni şeker reyonuna kadar takip ediyor, ben de bir paket jelibon ve bir paket M&M alıyorum, sonra da onun için bir paket Reese's alıyorum.

Her zaman tezgâhın arkasında duran adam biz yaklaşırken bize eğlenerek gülümsüyor. Cüzdanımı almak için çantamı karıştırıyorum, ama Derrick ben daha kartımı çıkaramadan kartını çıkarmış ve pede dokundurmuş oluyor.

Yan yana, ganimetlerimizi kamyonu götürüyoruz, Derrick benim için kapıyı açtığından emin oluyor.

Doğruca eve gitmek yerine, biz içkilerimizi yudumlarken o Parkerville'de dolaşıyor.

Restoran ne kadar güzel olsa da, randevumuzun en sevdiğim kısmı burasıydı - parmaklar birbirine dolanmış, serin bir esinti, havada süzülen sessiz country müziği ve bu güzel kasabanın manzaraları.

Eve döndüğümüzde Derrick hakkında daha çok şey öğrenmişim.

Lisedeyken arkadaşlarıyla beyzbol oynarken sol kolunu nasıl kırdığı gibi. Çocukken nasıl pilot olmayı hayal ettiğini.

Onun her yeni parçasını kazanmayı, sonra da değerli bir hazine gibi içimde biriktirmeyi seviyorum.

Derrick beni ön kapıya kadar geçiriyor, sessizce iyi geceler diliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Sonra anahtarını kilide sokuyor, kapıyı iterek açıyor ve içeri girmemi beklemek için kamyonetine geri dönüyor.

Kapı aralığından her hareketini izliyorum, sevgi, mizah ve şefkat karışımıyla dolu. Bu buluşmayı normal bir buluşma gibi, sanki şu anda onunla yaşamıyormuşum gibi hissettirme arzusu çok sevimli.

Wonton'u kucağıma alıp etrafında döndürüyorum ve başına öpücükler konduruyorum. "Wonton," diye fısıldıyorum. "Sanırım düşünüyorum."

Şehvete

düşmek.

Hoşlanmak.

Aşık olmak.

Üst katta, gece için yıkanmak üzere banyoya gidiyorum. Pijamalarımı giyerken ev sessizdi, yine de onu kaçırmış olabilirim.

Uzun zamandır ilk defa bir video çekmek istiyorum. Yayınlamak gibi bir niyetim yok ama yine de bunu yapmaya kararlıyım. Benim için.

Kameramı köşedeki küçük masanın üzerine kuruyorum, makyajsızlığımı ya da başımın üstündeki dağınık saç düğümünü umursamıyorum. Mikrofonu ayarlıyorum, her şeyin çalıştığından emin oluyorum ve sonra konuşuyorum.

Gush daha doğru olur.

Derrick hakkında.

Beni nasıl hissettirdiği hakkında.

İşlerin nereye gidebileceğini görmek için duyduğum heyecan.

Sonunda dedim ki, "Eğer bunu izliyorsan, bu onunla evlendiğim anlamına gelir. Ayrıca o senin baban demek. Seni seviyorum." Tüm videolarımı bitirdiğim gibi, "O zamana kadar" diye ekliyorum.

Bir elimi objektifin üzerine koyarak kamerayı kapattım, yüzümdeki aptalca baş döndürücü gülümsemeyi silemedim. Kendimi aşıyor olabilirim -tamam, kesinlikle aşıyorum- ama daha önce hiç bir erkekle bir gelecek görmemiştim. Uzun süreli çıktığım birkaç kişiyle bile.

Derrick'le, gördüğüm her rüyayı görüyorum.

Sevdiğim insanla sabahları kahve içmek.

Mutfakta dans etmek.

Dušta şarkı söylemek.

Yavaş ve sessiz sevişiyoruz ve birbirimize doyamıyormuşuz gibi sevişiyoruz.

Çocuklar, kahkaha ve mutluluk.

Elbette o kadar mükemmel olmayacak, ama iki insanın gelebileceği kadar mükemmele yakın olacak.

Yatağa tırmanıyorum ve yan yatıyorum. Wonton kendini bacaklarımın arasına sıkıştırıyor.

Gecenin bir vakti, kocaman sıcak bir beden benimkine katılıyor ve beni göğsüne yasladığında memnun bir iç çekiyorum.

DERRICK

Kalbimin göğsümde hızla çarpması ÇOK KORKUTUCU.

"Sen iyi misin?" Reid bir ısırik krepin etrafında soruyor. Kendi krep tabağım önümde dokunulmadan duruyor.

"Evet, gergin görünüyorsun," diye ekliyor Layla. "Ve üçümüzün bir arada olması güzel olsa da, bizi davet etmek için gizli bir amacın varmış gibi geliyor."

Çocuklar her şeyi görür.

Kalbimi yerinden çıkarmaya çalışarak boğazımı temizliyorum ve bu işe yaramayınca kahvemden bir yudum alıyorum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?" Reid gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bir parça krep daha çatallıyor.

Aynı anda Layla doğrulur ve "Biriyle mi görüşüyorsun?" diye sorar.

Reid başını iki yana sallayarak kız kardeşini inceliyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

Omuz silkiyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Etrafımızdaki lokanta her zamanki sohbetiyle uğuldarken, oradaki yoğunluk beni tutsak ediyor. "Mantıklı olan tek şey bu," diyor. "Böyle sık sık bir araya gelmiyoruz ve

Bunu yaptığımızda, bir şeyler olduğu içindir. Babamın annemden beri ciddi bir ilişkisi olmadı. Lili ve ben sonunda evden çıktık. Zamanı geldi."

Reid pinpon maçı izliyormuş gibi ondan bana ve tekrar bana bakıyor. "Bekle" -sonunda bana odaklandı- "Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Bu çok yeni." Saman sargımla oynayıp onu top haline getiriyorum. Normalde gergin bir insan değilimdir ama gergin olduğumda kıpır kıpır olurum. "Dünkü gibi yeni."

Bunun uzun süredir devam etmediğini açıkça belirtmek istiyorum. Onlardan bir ilişki saklamadığımı.

Layla gözlerini kısarak beni işaret ediyor. "Kütüphaneci mi? Sarı saçlı olan mı? Bir keresinde Lili'yle kütüphaneye gitmiştik ve diğer kütüphaneciye babamın ne kadar seksi olduğunu anlatırken kulak misafiri oldum. Çok iğrençti." Kusuyor.

"Ah... ilginç, ama hayır, o değil."

"Tamam, peki ya-"

"Bu Izzy. Değil mi?" Reid soruyor ama bu bir soru bile sayılmaz. Sözleri kendinden emin, sanki haklı olduğunu biliyormuş gibi.

Beni anlamayı oğluma bırakın. O her zaman kendi iyiliği için fazla akıllı olmuştur.

Layla boğuk bir ses çıkarıyor, çenesi düşüyor. "Izzy mi?" Alay ediyor, yüzünde bir inançsızlık ifadesi var. "Baba. O benim yaşımda. O benim arkadaşım. Benim patronum. Aman Tanrım, bu benim intikamım mı? Seni buraya hamile olduğumu söylemek için getirdim ve bunu herkesin içinde yapmanın seni korkutmamasını umdum diye mi? Sen de aynısını yaparsın, ben de sessiz kalmak zorunda kalırım diye mi düşündün?"

"Layla." Omuzlarım düşüyor, başımı sallıyorum. "Hayır, yaptığım şey bu değil. Ama evet, o Izzy. Ondan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Annen öldüğünden beri kimseyi sevmediğim kadar."

"Baba." Gözlerinde yaşlar birikiyor. O sulu derinlikler içime saplanmış bir bıçak gibi hissediyorum. "Böyle şeyler söyleme. Kızgın olduğum için kendimi suçlu hissettiriyor." Gözlerindeki nemi siliyor,

sonra kardeşine döner. "Bu konuda ne söyleyeceksin? Izzy senin kız arkadaşının küçük kız kardeşi."

Reid omuz silkerek ağzına bir lokma daha krep tıkıştırıyor. "Benim için sorun yok."

Layla alay ediyor, çatalını çalıyor.

"Hey!" diye bağılıyor biraz fazla yüksek sesle, elinden geri alıyor.

"Bunu kabul edemezsin. Bu çok garip!"

Bir elimi çeneme götürüyorum, aramızdaki yaş farkıyla ilgili o eski endişe geri geliyor.

Reid kahvaltısından bir ısırık daha alarak, "Benim için sorun yok," diyor. "Babam mutlu olmayı hak ediyor. Annem öldüğünden beri bir ya da iki kereden fazla kimseyle çıkmadı. Eğer ciddi biriyle görüşmeye hazırsa, anneme gerçekten değer veriyor demektir."

Layla kaşlarını çatıyor. Gözlerindeki acı, her şeyi geri almayı düşünmeme neden oluyor. Ama bencilce, ağzımı kapalı tutuyorum. Izzy ile fiziksel olarak birlikte olmama fikri bana acı veriyor.

"Layla." Boğazımı temizliyorum. "Bunun senin için zor olacağını anlıyorum ve bunun için üzgünüm. Ama beni mutlu eden bir şeye -birine- sırtımı dönemem."

Başı öne eğik, birkaç derin nefes alıyor. "Baba, ben... eğer istediğin buysa sana onay veremem, ama sinirlenmeyeceğim de. Bu benim için... garip." Tekrar başını kaldırıp Reid'e bakar. "Ve senin için de nasıl tuhaf olmadığını anlamıyorum."

"Hey." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Via'yla tanıştığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da doğru olanın doğru olduğu ve sorgulanmaması gerektiğidir."

Dudaklarını birbirine bastıran Layla sessiz bir an için beni süzüyor. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

İhtiyacım olan tek şey bu. Umut içimde kök salarken, ona küçük, anlayışlı bir gülümseme veriyorum. "Biliyorum."

Reid peçeteyle ağzını siliyor, krepleri iyice yalayıp yutuyor ve tabağına atıyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ona anne demeyeceğim."

Layla boğulurken ben gerçek, derin bir kahkaha atıyorum.

IZZY

DERRICK sokağın aşağısındaki lokantada çocuklarına haberi veriyor. Bu sırada kız kardeşim kafenin içinde bekliyor - şüphesiz dışarıdaki kaldırımında içsel bir çıldırma yaşadığını izliyor.

Pısırlıklığı bırak!

Neden bu kadar korkuyorum? Kız kardeşimin bana ders vermesini hayal bile edemiyorum. Ben yetişkin bir kadını, aşık olmuş aptal bir ergen değil.

Kısa ve öz bir baş sallamayla bu cümleyi tekrarlıyor ve kapıya yöneliyorum. Bunu yapmanın zamanı geldi.

Ben kapının koluna uzanamadan kız kardeşim kapıyı içeriden iterek açıyor. "Neyin var senin?" diye soruyor, kaşları çatılmış bir halde. "Tamponun yanlış yerdeymiş gibi hoplayıp zıplıyorsun."

"Via," diye gülüyorum, göğsümdeki mengene gevşiyor.

Yıllar önce, bağınaz kız kardeşim asla böyle bir yorum yapmazdı. Onun kendini geliştirmesini izlemek kalbimi iyi anlamda acıtıyor.

"Buraya gel." Bir tarafa doğru adım atıyor. "Sana matcha sipariş ettim bile."

Onu içeceklerimizin tezgâhta durduğu yere kadar takip ediyorum, kasanın arkasındaki Cindy'ye el sallıyorum, sonra da

Ön pencere.

Benimkiyle aynı koyu kahverengi tonundaki bir tutam saçını, parlak turuncu renge boyanmış tırnaklarıyla kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bu da değişen başka bir şey. Parkerville'e taşınmadan önce tırnaklarına sadece sessiz pembeler takardı. Ağırbaşlı, profesyonel kıyafetleri tamamlayan tonlar. Şimdi ise kendini ifade edebiliyor.

"Buraya geldiğinden beri birlikte bu kadar az zaman geçirmiş olmamızdan nefret ediyorum. Bu sabah beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

İçkimden bir yudum alıp düşüncelerimi toparlamak için kendime zaman tanıyorum, söyleyeceklerimin onu şaşırtacağından eminim.

"Evet, arayı kapatmamız gerektiğini düşündüm."

"Ee"-gülümsüyor, elimi okşuyor-"Neler yapıyorsun? Yakında Los Angeles'a dönecek misin?"

"Uh, hayır, aslında." Burnumu ovuşturuyorum, oyalanıyorum. "Derrick'le yaşamayı seviyorum. Kanalım için bazı öncesi ve sonrası çekimler yapmama izin verecek."

İki eliyle fincanını tutarak canlanıyor. "Bu harika. Sence izleyicilerle iyi anlaşacak mı? Normal içeriğinizden farklı."

Fincanımın üzerinde oluşmaya başlayan buğuyu siliyorum. "Umarım öyledir. Biraz monotonlaşmaya başlamıştı. Yeni bir şeyler deneyeyim dedim."

"Hoşuna gitmesi güzel." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Peki Derrick'le yaşamak nasıl?"

Yüzüm anında ısınıyor. Ne kadar kırmızı olduğunu ancak hayal edebilirim. Beni banyo tezgâhının üzerinde nasıl becerdiğine dair anılar tarafından saldırıya uğradım. Bunu düşünmeyi bırakacağımı hiç sanmıyorum. Vücut ısını düşürmesini dileyerek buz gibi matcha'mdan uzun bir yudum alıyorum.

"İyi gidiyor. Aslında ben de seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum."

"Ooh!" Parlıyor ve masanın üzerinde duran elimi okşuyor. "Burada bir yer satın almayı mı düşünüyorsun? Eğer

Çok fazla kalmayı planlıyorsanız, kendi alanınızın olması sizin için iyi olur."

"Aslında-"

"Oh, bu yüzden mi öncesi ve sonrasını çekiyorsun? Derrick senin için bir yer mi ayarlıyor?"

"Via, ben... hayır, bir ev satın almıyorum. En azından şu anda."

"Özür dilerim." Gülümsemesi düştü. "Kendimi biraz kaptırdım."

"Sorun yok." Parmaklarımı ağzıma götürüyorum, kelimeleri çıkarabilmek için sinirimi zorluyorum. "Sana söylemek istediğim bu değildi."

"Tamam, anlat bana. Can kulağıyla dinliyorum."

Dudaklarını sıkıyormuş gibi yapıyor. Tanrım, utandım.

Utandığım için değil.

Derrick herhangi bir şekilde, ama genel durum yüzünden. Yaratacağı muhtemel gariplik yüzünden.

"Derrick'le görüşüyorum. Aramızda bir kimya var ve bunu denemeye karar verdik. Bakalım nereye gidecek." Omuz silktim, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, oysa gerçekte her şeydi.

Sessiz kaldığında, ağzı şokla açıldığında, o boşluğu doldurmak için kendi koşumu buluyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum Via-Mia. Şimdiye kadar bir erkekten hoşlandığımdan daha fazla, ve ikinci yılımda Tyler Vandell'e olan aşkımın ne kadar büyük olduğunu biliyorsun."

Via kendini sersemlikten kurtarıyormuş gibi başını sallıyor. "Sen ve Derrick mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum, işaret parmağımı ahşap masanın üzerindeki bir kıvrımın üzerinde gezdiriyorum. "Bunu bir sır olarak saklamak istemiyoruz. Sizler bizim için bunu yapamayacak kadar önemlisiniz, bu yüzden bu son derece yeni ve size garip gelse de, bu konuda açık olmak istedik."

Başını eğiyor, bana sadece ablamın yapabileceği şekilde bakıyor - anlayışla ve biraz da mizahla.

"Şaşırdığımı söyleyemem. Bir noktada onunla takılacağınızı düşünmüştüm ama hepsi bu kadar olur sanmıştım."

Kalbim sıkışıyor. "Neden böyle düşündün ki?"

Bir homurtu ile parmaklarını fincanına doluyor. "Ona bakışından belli oluyor ve sanırım seni suçlayamam. Yakışıklı bir adam."

"Oh, Tanrım." Yüzümü ellerimin arkasına saklayarak utaniyorum. "Ona nasıl bakacağım?"

"Gözlerinizdeki kalplerle."

Utançtan kızarıyorum, keşke masanın altına batabilsem diyorum. Hatta belki de döşeme tahtalarının altına. "Elimde değil. O çok seksi. Sert, ellerini iyi kullanan, oduncu gibi."

Via kahkahalara boğuluyor, kollarını kavuşturup başını masanın üzerine koyduğunda neredeyse masanın içinde eriyor.

"Şu anda güldüğüne inanamıyorum," diye ağlıyorum. "Çıldıırıp beni yargılayacağını ve onun benim için çok yaşlı olduğunu söyleyeceğini sanmıştım."

Doğruldu, ayıldı. "Izzy." Elimi tutuyor ve sıkıyor. Parmaklarında şimdiden boya lekeleri var, sanki bu sabah uyanmış ve bir parça üzerinde çalışmaya dayanamamış gibi. "Benden on bir yaş küçük bir adamla birlikteyken, benden büyük bir adamla birlikte olduğun için seni yargılamam ikiyüzlülük olur."

"Layla ile aynı yaştayım," diyerek en büyük endişelerimden birini dile getiriyorum. "Bu garip, değil mi?"

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bu kısmı senin için ballandıra ballandıra anlatmayacağım. O senin arkadaşın ve senin için çalışıyor, bu yüzden bunu kabullenmek onun için zor olabilir. Ama sen ve ben bu konuşmayı yapıyorsak, risk almaya değer olduğuna karar verdiğini varsayabilir miyiz?"

"Evet." Keskin bir baş hareketiyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzaniyorum ama bugün saçımı atkuyruğu yaptığımı hatırlayınca indiriyorum. "Yaptım."

"Korkmanız sorun değil ama ikinizin inşa ettiği şeye odaklanın. Diğer şeyler hakkında stres yapmayın. Sonunda her şey yoluna girer. Reid ve bana bir bakın."

"Bu senin için sorun değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Elbette öyleyim. Sen bir yetişkinsin, o da öyle. Benim için önemli olan tek şey senin mutlu olman."

"Teşekkür ederim."

Kalbim kalktı, bir şamandıra gibi yüzdü. Onun sevgisine ve desteğine sandığımdan çok daha fazla ihtiyacım vardı.

"Annemle babama söyleyecek misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Henüz değil. Annem nasıldır bilirsin."

Ailemizle ilişkim onunkinden daha az gergin olabilir ama bu annemin de beni yargılamadığı anlamına gelmez. Bunu onaylamasına imkan yok.

Gülüyor. "İnan bana, biliyorum. Bunu kendine sakladığın için seni suçlamıyorum. Dükkâna gidelim mi? Resim yapacak havanda mısın?"

Koltuğumun arkasına yaslanıyorum, onun anı hafifletme ve hayatı yeniden rayına oturtma becerisine minnettarım. "Evet, bu harika olur."

Dışarıda, elimde içki, kolumu onunkiyle birleştiriyorum.

Şu anda, aylar önce iptal edilen kızıdan çok uzakta olduğumu hissediyorum. Hâlâ iyileşmem gereken çok şey ve çözmem gereken dağlar kadar ayrıntı var ama sanırım sonunda hep olmam gereken kişiye doğru adım atıyorum.

DERRICK

Döner Izzy, yenilenen restoran alanını inceliyor. Biz ilerlerken çekim yapıyor ama buraya son gelişinden bu yana bu şantiyede çok şey değişmiş. Sanki yeni gözlerle görüyormuş gibi hissediyorum - ben de yeni gözlerle görüyorum, onun gözleriyle.

Restoran, Parkerville'den yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta, küçük bir iç kasabanın köşesinde yer almaktadır.

"Bu orijinal taşları açıkta bırakmana bayıldım." Pembe spor ayakkabısının burnuyla taşlara vuruyor. "İnanılmazlar. Çok eski olmalılar."

"Burası 1700'lerde inşa edilmiş."

"Vay canına." Etrafına bakıyor, dudakları huşu içinde ayrılmış.

İnşaat işinde olabilirim ama ben bile eşyaların eskisi gibi ustalıkla yapılmadığını kabul edebilirim. Eskiden eşyaların uzun ömürlü olması gerekirdi. Şimdi ise dokunduğumuz her şey sadece bir sonraki trend ortaya çıkana kadar işlevini yerine getirecek şekilde tasarlanmış gibi görünüyor.

Parti için ayırdığımız alana girerken arkasından takip ediyorum.

"Burası benim olsaydı, duvarları laciverte boyardım. Ya da belki bordo. Ooh, siyah bile yapabilirim." Dönüyor

saçları arkasında uçuşan bir daire çiziyor. "Karamsar olmasını ve 1700'lere bir selam olarak birkaç büyük sanat eserinin sergilenmesini isterdim."

Duvara yaslanıp onu izliyorum, göğsüm kabarıyor. Tanrım, o çok güzel, akıllı ve yetenekli.

"Sahipleri tasarım konusunda yardıma ihtiyaçları olduğundan bahsetti. Onlara yardım etmekle ilgilendiğini söylememi ve nasıl gideceğini görmemi ister misin?"

Önümde durdu. Gözleri kocaman ve minnettarlıkla parıldıyor. "Bunu yapar mıydın?"

Başımı eğdim, kaşlarımı çattım. "Neden yapmayayım ki?"

Yeterince kolay olur. Teklifimizi kabul edeceklerini garanti edemem ama sormaya değer.

Izzy aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını boynuma doladığında sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Ensemdeki saçlarla oynayarak mırıldanıyor: "Bu kadar kolay yapmayı bırakır mısın?"

"Ne?" Kelimeyi şaşkınlık kaplıyor.

"Sana aşık olmak."

Oh.

"Oh."

Nabızı boğazında düğümleniyor, yavaşça geri çekiliyor, bakışları gözlerimde yansıyacaklardan korkmuş gibi düşüyor. Eğer baksaydı, korku ve heyecan göreceğinden hiç şüphem yok. Çünkü ben de ona aşık oluyorum. Elbette bunu biliyor. Öyle olmasaydım onunla yatmazdım, çocuklarıma bizden bahsetmezdim. Karım öldüğünden beri gerçek bir ilişkim olmadı. Ona karşı ne hissettiğimden kesinlikle emin olmadan bu işe atlamazdım.

Ona restoranın geri kalanını gezdirirken bir yandan da onun sözlerini tekrarlıyorum. Izzy'ye karşı hislerim güçlü ve bu beni korkutuyor, çünkü o genç ve benim onun istediği kişi ya da şey olmadığımı karar vermesinden endişeleniyorum. Izzy'yi sevdiğimden emin değilim.

değer verdiğim başka birini kaybetmeyi kaldırabilirim, ama işte buradayım, yine de risk alıyorum.

"Slushie ister misin?" Kamyonetime bindiğimizde sordum.

Havalandırmayı ayarlayarak klimanın tam güçle çalışmasına izin veriyor. "Hayır demem gerektiğini hissediyorum ama onları asla geri çeviremiyorum."

Sokağın sonunda bir benzin istasyonu var, otuz saniye sonra içeri giriyoruz.

"Ben onları alırım. Burada kalmak ister misin, böylece kamyonu çalışır ve klimayı açık bırakabilirim?"

"Elbette." Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

Buraya gelmeden önce restoranda klima olmadığını düşünmemiştim. Ben sıcakta çalışmaya alışkınım ama Izzy değil ve onun aşırı ısınması isteyeceğim son şey.

Benzin istasyonu normalde gittiğimizden bile daha küçük, ama bu slushie makinesini bulmamı kolaylaştırıyor. Gerçi ona doğru adım attığımda omuzlarım çöküyor.

Mavi ahududu yok.

Çilekli. Üzümlü. Mountain Dew.

Bunlardan herhangi birini seveceğinden emin değilim ama yine de her birinden birer tane alıyorum. Beğenmezse, eve dönerken her zamanki yerde dururuz.

Dışarı çıktığımda Izzy ayaklarını gösterge paneline uzatmış, üç fincanı dikkatle kucaklıyordu. Ön camdaki parıltıya rağmen, camdan onun kemerli kaşlarını görebiliyorum.

Penceresine yaklaştığımda ayaklarını indiriyor ve indirmek için düğmeye basıyor. "Karar veremedin mi?" Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Mavi ahududuları yoktu."

Kaşlarını çatıyor ama bu tamamen alaycı bir tavır. "Şu kaltaklar." Kendi kendine kıkırdarken benden iki fincan alıyor.

Elimde üçüncü fincanla kendi tarafıma geçiyorum ve pipetlerden ikisini ona uzatıyorum. "Tat testi mi?"

"Sanırım." Kaşlarını çatarak fincanlara bakıyor. "Ama hiçbir şeyin mavi ahududuyu yenebileceğini sanmıyorum."

İlk bardağı ona uzattım ve dudaklarını pipetin etrafına kapatıp gözlerini benden ayırmadığında, ağzının başka şeylere sarıldığını düşünerek anında sertleştim.

İlk tattığında geri çekiliyor ve neredeyse öğürüyor. "Aman Tanrım, bu korkunç. Tadı ilaç gibi."

"Bu üzümlü," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak fincana bakıyorum. "O kadar da kötü olamaz." Sırtarak bir yudum alıyorum ve onun yanıldığını kanıtlamayı bekliyorum. Ama hayır. Kesinlikle iğrençti. "Lanet olsun." Boğuk bir öksürükle geri çekildim. "Ne tür bir canavar bunu içer ki?"

"Tat alma duyusu olmayan türden," diye şaka yapıyor, elindeki fincanlara bakarak. "Lütfen, biriniz iyi olsun."

Mountain Dew slushie'yi içecek tutucusuna yerleştiriyor ve önce çilekli olanı test ediyor. "Fena değil." Tatmam için bana uzatıyor.

Hızlıca bir yudum alıp onu izliyorum. "Sorun yok."

Mountain Dew olanını deniyor ve anında başını sallıyor. "Bunu alabilirsin. Çileği geri ver."

Kıkırdayarak bardakları değiştiriyorum. Kızım mutlu olduğu sürece benim beğenip beğenmemem önemli değil. Çabucak dışarı fırlıyorum, yaz sıcağı çarpıyor ve rahatsız edici üzümlü olanı atıyorum. Sonra eve doğru yola çıkıyorum.

Erken kapattığımda, Izzy koltuğunda kayıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Yola odaklanmaya devam ettim ve "Sana göstermek istediğim bir şey var" dedim. Sokak tabelası görünene kadar bunu onunla paylaşmak istediğime karar vermemiştim. Çocuklarımın bile bilmediği bir yer.

"Dur tahmin edeyim, bana bir ipucu vermeyeceksin."

Bir kahkaha attım. "Hayır. Hiç şansın yok." Ona sırtarak, çakıldan çok çamur olan engebeli araba yolundan aşağı dönüyorum. Yavaşça yuvarlanırken doğa bize yaklaşıyor, ağaçlar üzerimizde bir gölgelik oluşturuyor. Beş dakika kadar sonra

arazi temizleniyor. Açık bir alana çıktığımızda, kamyonu yavaşça durduruyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum.

Göl uzaktan parıldıyor, güneş ışığı yüzeyden yansıyor ve onu her gördüğümde olduğu gibi beni anında rahatlatıyor.

"Burası neresi?" diye soruyor, gözleri kocaman ve merak dolu.

Ona cevap vermeden kamyonetten indim ve kapısını açmak için yanına gittim. Hiç tereddüt etmeden elimi tutuyor ve uzun otların arasında ona rehberlik etmeme izin veriyor. Daha sonra kene kontrolü yapmam gerekecek. Zor olacağını söyleyemem.

"Neredeyiz?" diye nefes alıyor yanımda, her şeyi kavrarken başı dönüyor.

Gölün kenarına geldiğimizde duruyorum. İyi bir büyüklükte, ama etrafına inşa edilmiş sadece birkaç ev daha var.

"Burası benim toprağım," diye cevap veriyorum sonunda, yassı bir taş alabilmek için elini bırakıyorum. Taşı fırlatıyorum ve batmadan önce yüzeyde üç kez sekmesini izliyorum. "Yıllar önce satın aldım."

Yaklaşık on iki yıl önce satışa çıktı. Brooks, çoğunlukla gizli olan bir arazi satın alıp kendi evimi inşa etme hayalimi bildiği için bana bundan bahsetti. Evimi seviyorum, ancak daha fazla alan ve sıfırdan inşa edebileceğim bir ev istemiştim.

Mükemmel bir araziye sahip olmama rağmen, çocuklarım küçüktü ve ben de her iki ucundaki mumu da yakıyordum, bu yüzden erteledim.

Ve bunu ne kadar uzun süre yaparsam, o kadar kolaylaştı.

Geçen sonbaharda Brooks beni araziye temizlemeye başlamanın zamanı geldiğine ikna etti, ama ancak bu kadarını yapabildim.

"Araziniz mi?" Izzy tekrarlıyor, esinti saçlarını omuzlarının etrafında karıştırıyor. "Onunla ne yapacaksın?"

"Planım her zaman hayalimdeki evi inşa etmektir."

"Peki"-eğilir ve kendine bir taş alır-"neden yapmadın?" Taşı fırlatır ve zıplamak yerine,

bir gümbürtüyle batıyor. "Lanet olsun."

"Bunun gibi bir tane dene." Yuvarlak, pürüzsüz bir taş alıyorum. "Ve bileğinizi böyle sallayın." Gösteriyorum ve hareketi taklit etmesini bekliyorum. Sonra taşı açık avucuna koyuyorum. "Başla."

Hareketi taklit ediyor ve taş iki kez sekiyor. Bana döndüğünde gülümsemesi bulaşıcı. "Sorumdan kaçtığını fark etmediğimi sanma."

İç çekerek bir elimi çenemin üzerinde gezdirdim. "Sanırım bunun bir anlamını göremedim. Sadece ben varım. Evim bir bekar için gayet iyi. Böyle bir yer... benden daha fazlasını hak ediyor."

Yüzünü tamamen bana dönüyor ve ellerini şortunun arka ceplerine sokuyor. Göğüslerini dışarı çıkarıyor, böylece beyaz, nervürlü atletinin kumaşını zorluyorlar.

Başka tarafa bakmalıyım. Aksi takdirde onu burada, açık alanda parçalayabilirim.

"Neden böyle şeyleri hak etmediğini düşündüğünü anlamıyorum. Sen yeterlisin, biliyor musun?"

Sen yeterlisin.

Nefesimle birlikte kalbim de tekliyor.

Kelimeler basit, ama bir can simidi gibi hissettiriyorlar.

"Burası bir ev inşa etmek için çok güzel bir yer," diyor ve elini nazıkçe koluma koyuyor. "Umarım yaparsın."

Bırakmadan bölgeyi inceliyor. Ağaçları, suyu, temizlenmiş araziye.

O da benim gördüğümü görüyor mu? Gölün en muhteşem manzaralarını yaratan, arka tarafında pencerelerden oluşan bir duvarı olan Tudor tarzı bir göl evi mi? Teknem için bir iskele mi? Çocuklar için oyun alanı olan bir bahçe ve-

Çocuklar.

Eşim öldüğünden beri daha fazla çocuk sahibi olma ihtimalini düşünmedim. Layla ve Reid'i büyütmeyle ve çalışmakla o kadar meşguldüm ki doğru kişiyle tanışırsam ne isteyebileceğimi düşünemedim.

Bir yanımda daha fazla çocuk sahibi olmak için çok yaşlı hissediyor. Zaten iki tane büyüttüm. Yaş farkı garip olur mu? Ve ne

Lili hakkında? Bir amca ya da teyzeden daha büyük olacak. Bu hoş karşılanmaz mı? Ya da bunun bir önemi var mı? Çocukları ve baba olmayı seviyorum. Izzy gelmeden önce yalnızdım. Ev çok boş, çok sessizdi.

"Layla ve Reid'in seni evi inşa etmeye ikna etmediklerine inanamıyorum. Burası büyümlü bir yer."

"Uh..." Burnumu ovuşturuyorum, oyalanıyorum. "Bilmiyorlar." Nefesini içine çekerek başını eğiyor ve beni değerlendiriyor. "Bilmiyorlar mı?"

"Hayır."

"Kimin var?"

"Sadece Brooks. Araziyi benim için bulan oydu. Ve... şimdi de sen."

Şaşkın ifadesiyle yere bakıyor, çizmelerimin kenarıyla toprağa b a s ı y o r u m .

"Derrick?"

"Hmm?" Mırıldanıyorum, hala altımdaki zemine odaklanmış durumdayım. "Bana bak." Ses tonundaki yalvarış beni yukarı bakarak. "Neden başka kimseye söylemedin?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve birinde unuttuğum bir bozuk para buluyorum. Başparmağımı ve işaret parmağımı sıcak metalin üzerine sürterek kendimi topraklıyorum.

"Bunu bir sır olarak saklamak daha kolaydı. Bu şekilde, eğer hiç ilerlemezsem, kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaktım."

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatırken ayakları geçmiş kışlardan kalan ölü yaprakların üzerinde çıtırdıyor. Şimdi yanımda duruyor ve göle bakıyor. "Şimdi ne düşünüyorsun?"

Kendimi araba yolundan bitmiş bir eve çıkarken hayal ediyorum. Oturup sabah kahvemi içebileceğim ve sincaplarla sohbet edebileceğim bir güverte. Kayıkla açılabilceğim bir göl. Ve belki, işler yolunda giderse, yanımda bu kadın.

"Sanırım zamanı geldi."

IZZY

Geriniyorum, sıcak bir ten arıyorum ama tek bulduğum soğuk çarşaflar. Her gece değil ama çoğu gece aynı yatakta yattık ve Derrick'le daha iyi uyuduğumu fark ettim.

Doğruldu ve gözümü kısarak komodinin üzerindeki saate baktım. İkiyi biraz geçiyordu.

Wonton bir gözünü aralıyor, güzellik uykusunu böldüğüm için beni küçümseyerek izliyor.

İnleyerek yataktan kalkıyorum ve ayaklarımı terliklerimin içine sokuyorum.

Wonton sıkıntıyla ofluyor ve Derrick'i en son üzerinde uyurken gördüğüm yastığın üzerine çökmek için yatağı karıştırıyor.

Koridorun sonunda odasına bakıyorum ama yatağını rahatsız edilmemiş buluyorum.

İlginç.

Merdivenlerden dikkatlice iniyorum ve sahanlığa vardığımda mutfağın ıslıl ıslıl olduğunu görüyorum. "Hey," diye mırıldandım. "Ne yapıyorsun?"

Derrick bana dönüyor, gözleri ağırlaşmış. "Saat kaç?" diye soruyor, esnemesini bastırarak.

"İkiyi biraz geçiyor." Kendime bir bardak su dolduruyorum, sonra masada ona katılıyorum, önümdeki kağıtlara bakıyorum

onun. Kat planlarının ve oda tasarımlarının eskizleri. Sağ dirseğinin yanında taşlı ve gömme raflı bir şöminenin şeması var. Tasarım buradakine benziyor. "İlham geldi mi?"

Başını eğip kâğıt yığınına tırıyor, sonra sol elinin yan tarafına bulaşmış grafiti fark edip şortuna sürtüyor. "Evet." Dudaklarını yorgun bir yarım gülümseme süslüyor. "Öyleyim. Araziyi o şekilde elimde tuttuğum için kendimi aptal gibi hissettim ama satmak içime hiç sinmedi. Bu işi halletmek biraz zaman alacak, muhtemelen yıllar sürecektir ama sonunda buna değecek."

Göğsüm şefkatle ısınıyor. "Devam etmene sevindim. Orada mutlu olduğun belli."

Kâğıtları bir yığın haline getirip sağ tarafa kaydırıyor. "Yukarıda ne yapıyorsun?"

"Yatağım soğuktu."

"Özür dilerim." Kaşlarını çatarak sandalyesini geri çeker ve kollarını açar. "Gel buraya, bebeğim."

İki kere söylememe gerek yok. Kucağına tırmanıyorum ve kollarımı çıplak omuzlarına dolayarak sert kaslarına masaj yapmaya başlıyorum.

Elleri vücudumda dolaşır kalçalarımın yerleşiyor, parmakları popomda geziniyor. Beni inanılmaz derecede yakınımın çekiyor ve bunu yaparken sürtünmeden dolayı bir inilti çıkarıyor.

Tanrım, onu istiyorum.

Kendimizi tamamen birbirimize kaptırdığımız ve arka arkaya üç raunt yaptığımız günden beri hiçbir şey yapmadık.

Ben kendimi tutuyordum, sanırım o da öyle.

O gün o kadar patlayıcıydı ki beni biraz korkuttu - henüz tam olarak tanımadığım bir adam için bu kadar çok şey hissetmek.

Ama belki de mesele budur - diğer insanları hiç tam olarak tanıyabiliyor muyuz? Her birimiz sürekli büyüyor ve değişiyoruz.

"İşleri ağırdan almak istiyorum." Sözleri fısıltıyla dudaklarıma değen bir nefes fırçası gibi.

Kalçalarımı yavaşça sallıyorum. "Bu çok yavaş." Kıkırdıyor. "Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum." Yüzümü boynunun kıvrımına bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Meşe, narenciye ve belki biraz da baharat. "Senden bıkaçığımdan mı korkuyorsun? Çünkü bu imkânsız."

"Hayır." Parmaklarını kıçımda gezdiriyor. "Ben sadece... bunu doğru yapmak istiyorum."

Göğüslerimiz arasında biraz boşluk bırakmak için arkama yaslanıp masaya dayanıyorum. Niyetim onun dikkatini göğsüme çekmek değildi ama bakışlarını indirip göğüslerimin neredeyse atletimden dışarı taşmasına ağzı sulanarak bakınca gülümsemek zorunda kalıyorum. "Sanırım bunun için biraz geç."

Sert bir kahkaha atarak burnumu kendi burnuyla ısıyor. Çok tatlı bir jest. O kadar saf ve beklenmedik ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sonra da o korkunç dört harfli kelimeye bir adım daha yaklaşıyor.

"Sanırım haklısın," diye iç geçiriyor ve boynuma bir öpücük konduruyor.

"Ayrıca," diye devam ediyorum, parmaklarımı saçlarının arkasına geçirerek, "doğru olan nedir? Bazıları için işe yarayan şey herkes için işe yaramaz. Hepimiz kendi kelime tanımımızı yapmak zorundayız. Sence de öyle değil mi?"

"Bence," diyerek saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına atıyor, "fazlasıyla baştan çıkarıcısın."

Gülümseyerek dudaklarını usulca, iffetle öpüyorum. "Yatağa gel. Geç oldu."

Kollarını sıkıca bana dolayarak sandalyeyi geriye itiyor. Ayağa kalkarak kollarını yeniden konumlandırıyor, kıçımı destekliyor, sonra beni yukarı taşıyor. Beni yatak odama geri götürmek yerine yatağına yatırıyor -ki itiraf etmeliyim ki çok daha rahat. Yanıma tırmanmak yerine kapıya yöneldiğinde, oturuyorum ve dirseklerimi yatağa dayıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Bana deli olan benmişim gibi bakıyor. "Wonton almak için."

Kalbim ısınıyor, uzuvlarıma doymuş sıcaklık iplikleri gönderiyor. Köpeğimi düşünmek ve onu burada isteyeceğimi bilmek gibi küçük şeyler ona aşık olmayı çok kolaylaştırıyor.

Kolunun altında uykulu bir Wonton'la döndüğünde, onu nazikçe yatağın ayak ucuna bırakıyor ve sonra beni tekrar kucağına alıp çarşafı geri çekiyor.

Yorganı çekip beni yatırırken ona uykulu bir sırıtış atıyorum. "Bana da masal okuyacak mısın?"

Gözlerini kapatıyor ve kısık bir kıkırdama çıkarıyor. "Izzy, Izzy, Izzy." Sonra yanımdaki yatağa tırmanıyor ve beni kendine çekiyor. Çıplak omzumun üst kısmına bir öpücük konduruyor.

Ağzımı açıyorum... Bilmiyorum, başka bir espri yapmak ya da beni soyması için yalvarmak için, ama daha yapamadan inliyor.

"Uyu artık, Izzy," diye mırıldanıyor. "Dünya kadar vaktimiz var."

İşte bu son kısım yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalmama neden oluyor.

"Seksi babayla yattığını duydum."

Kitap kulübüne girdiğimde duyduğum ilk kelimeler bunlar oluyor.

"Tanrım, Glenda." Kapıyı arkamdan kapattım ve ayakkabılarımı çıkardım. "En azından böyle yorumlar yapmadan önce beni biraz sarhoş et."

Bir krakerin üzerine bir parça kesilmiş peynir koyuyor ve havada tutuyor. "Kelimeleri küçümsemeye inanmıyorum."

"Hepimiz bunu bilmiyor muyuz?" Ella mutfaktan çıkıp beni bir kadeh şarap ve kucaklamayla karşılıyor.

Bir yudum alıyorum. "Tanrı seni korusun."

Gülüyor. "İhtiyacın olduğunu düşündüm. Bugün kitabı tartışmamızın imkanı yok. Hepimiz Derrick hakkında bir şeyler duymak istiyoruz."

"Kitabı asla tartışmıyoruz," diye ekliyor kız kardeşim kanepedeki her zamanki yerinden yardımsever bir şekilde. "Ve saygılı olmaya çalışın hanımlar. Kız kardeşimin seks hayatıyla ilgili tüm kirli detaylara ihtiyacım yok."

Glenda parmağıyla işaret ederek, "Ya da müstakbel kayınpederinizin, potansiyel kayınbiraderinizin" diye ekliyor.

Midem bulanıyor. Gitmek için çok mu geç?

Via yüzünü kapatıyor, başı titriyor. "Yapmayalım, lütfen."

"Evet, lütfen," diye kabul ediyorum hemen yanındaki mindere uzanırken. Şarap kadehimin yarısı çoktan bitmişti. "Tüm bu durum zaten olağandışı."

Yine de bu hanımların hepsinin bunu zaten biliyor olması şaşırtıcı değil.

Bu yüzden Derrick ve ben Via ve çocuklarına olabildiğince çabuk anlattık. İkimiz de bunu Parkerville dedikodu değirmeninden duymalarını istemedik - şüphesiz Glenda tarafından yönetilen bir değirmen.

"Elimizde değil," diyor Tammy, birkaç dilim şarküteri eti ve peynirle bir tabak hazırlarken. "Hepimiz Derrick'i seviyoruz. O iyi bir adam. Onu görmek istiyoruz-"

"Biraz genç kış bul. Buna ihtiyacı olan biri varsa, o da odur." Glenda bardağını bana doğru uzatıyor ve masanın altına girip ölmeyi arzulamama neden oluyor.

İç geçiren Tammy başını sallar. Köşede, Cassandra alnını çimdikliyor.

"Mutlu, onu mutlu görmek istediğimizi söylemeye çalışıyordum," diye düzeltiyor Tammy.

"Ve biraz al," diye ekliyor Glenda.

Başım öne eğik, onu ellerimin arasına alıyorum. Dışarıda bekleyen kiralık arabama doğru kaçmak için yanıp tutuşuyorum ama içimden bir ses bu kadınların ben kapıya varmadan beni yakalayacaklarını söylüyor.

"Gerçekten," diyor Ella, diğer tarafıma oturup dizimi okşayarak, "ikiniz için de mutluyuz."

"Kaç tane karın kası var? Sekiz diye duymuştum ama sayacak kadar iyi bakamadım hiç."

Dudaklarımı büzüyorum ve gözlerimi kısarak Glenda'ya bakıyorum. "Mmm. Evet, sekiz."

"Oh, Yüce İsa. Böyle bir adamın üzerimde olması için neler vermezdim. Tanrım, karın kası olsun ya da olmasın, bir erkeğin ağırlığını yeniden hissetmek istiyorum." Gözlerini kapatıyor, sanki gözünde canlandırıyor. "Oh, evet, ihtiyacım olan şey bu." Gözlerini tekrar açtığında hepimizin ona baktığını görünce, "Sinekleri yakalamadan önce ağzınızı kapatın. Yaşlı olabilirim, ama libidom canlı ve iyi durumda. Zamanında doymak bilmez bir seks hayatım vardı. Hiç üçlü seks yaptınız mı? Şiddetle tavsiye ederim."

Bir kahkaha krizine giriyorum, gözlerimden yaşlar akana kadar duramıyorum. Bu hayatımın en utanç verici gecesi olabilir ama aynı zamanda en eğlencelisi. "Glenda, vibratörün var mı?"

"Hayır. Onları hiç sevmedim. Gerçek olanı tercih ederim."

Ona bir parmak salladım. "Bugünlerde seçebileceğin çok fazla şey var. Sanırım sana ne alacağımı biliyorum. Aslında..." Kanepenin minderinde biraz zıplıyorum. "Belki birkaç tane sipariş ederim, böylece seçeneklerini keşfedebilirsin."

Glenda dişlek bir sırtışla alkışlıyor. "Eğer satın alıyorsan, tatlım, sana her biri hakkında bir inceleme vereceğim."

Yanımdaki kız kardeşim gıcırıyor ve "Kitap eleştirilerimiz ne zaman seks oyuncağı eleştirilerine dönüştü?" diyor.

Ella parmaklarını kot pantolonuna siliyor. "Dürüst olmak gerekirse, aslında kitapları hiç gözden geçirmiyoruz."

Hepimiz kahkahalara boğulduğumuzda ve sohbet neyse ki Derrick ve benden uzaklaştığında, bir kez daha burayı ne kadar sevdiğimi ve Los Angeles'taki hayatımı sonsuza dek geride bırakmaya ne kadar hazır olduğumu düşünmeden edemiyorum.

IZZY

TEKNEDE BAŞKA BİR GÜN, terli ve yarı giyinik Derrick'i arzuladığım başka bir gün.

Bu hayata alışabilirim.

"Hayal görüyor olabilirim," diyor, sırtı bana dönük ve bir eli direksiyonda, "ama şu anda nesneleştirildiğime dair bir his var içimde."

Limonatamdan bir yudum alıyorum ve güneş gözlüklerimi birkaç santim yukarı kaldırıyorum. "İyice."

Omzunun üzerinden gülümseyerek bana bakıyor ve gözleri kendi güneş gözlüklerinin arkasında saklı olsa da köşelerinin kırıştığını biliyorum.

Sonunda duracak bir yer buluyor ve çapayı indiriyor. Dalgaların üzerinde sallanırken midem bulanıyor. Sular bugün normalden biraz daha sert.

Her şeyi istediği gibi yerleştirdikten sonra soğutucudan bir bira alıyor ve kapağını açıyor. Sırıtarak şişenin kapağını bana fırlattı.

Onu yakalıyorum ve hızlıca bir göz attıktan sonra kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bu ne için?"

"Bilmiyorum." Uzun bir yudum alıyor. "Belki iyi şans tılsımı olabilir."

Bu fikir kalbimi biraz çarptırıyor ve onu saklamak için çantamın bir cebine sokuyorum.

Tekrar baktığımda Derrick beni atıştırmalık bir şeymişim gibi izliyor ve çok aç.

Son bir haftadır akşamlarımızı her zamanki gibi Gilmore Girls izleyerek geçiriyoruz. Sonra onun yatağına çekiliyoruz ve orada sarılmaktan öteye gitmiyoruz.

Bu beni öldürüyor.

Bu yüzden bugün, onu kırmak umuduyla en skandal bikinimi giydim. Kırmızı renk, dışarıda ve teknede geçirdiğim uzun günlerden yavaş yavaş elde ettiğim bronzluğu tamamlıyor. Üst kısım göğüslerimi bir araya getirerek onları olduklarından daha dolgun ve sıkı gösteriyor. Kısacası, ince bir kumaş parçası şeklinde bir göğüs estetiği. Alt kısımlar ekstra arsız. Aslında o kadar arsız ki şimdiye kadar giymeye utandım.

Ama bugün tereddüt etmeden giydim. İşte bana tekrar dokunması için bu kadar çaresizim.

Çantamdan güneş kremi tüpünü çıkardım ve Derrick'e uzattım. "Bundan biraz sırtıma sürer misin? Bugün zor zamanlar geçirdim."

Gözlerini kısmış, elimden almadan önce tüpü inceliyor. Elindeki bira şişesini yere bırakıp plastik kapağı açıyor ve avucuna çeyreklik bir miktar boşaltıyor.

Saçlarımı omzumun üzerinden çekerek ona sırtımı veriyorum.

Güneş kremi ısınmış tenime karşı serin, o sürerken içime bir ürperti gönderiyor.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor, sıcak nefesi beni okşuyor, bir eli üstümün askısının altından kayıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve ona sırtıyorum. "İşe yarıyor mu?"

"Ne düşünüyorsun?"

Bilmek için sabırsızlanıyorum, kığım hızla büyüyen ereksiyonuyla birleşene kadar geri bastırıyorum, muhtaç bir homurtu çekiyorum.

Onu.

"Hep bir teknede seks yapmak istemişimdir," diye itiraf ediyorum.

Aslında bu hiç düşündüğüm bir şey değildi. Ta ki bir teknesi olduğunu öğrenene kadar. Sonra bu beni tüketmeye başladı. Açıkta olma fikri, potansiyel olarak yakalanma heyecanı.

"Izzy." Parmaklarını kalçalarımaya geçiriyor ve yarım adım geri çekilirken beni sabit tutuyor.

Tekrar yakın olmak için çaresizce kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çenemi bir omzumun üzerine atmış, gözlerimi onunkilere dikmişim. "Yaptığın şey için minnettarım ama parmaklarım yorulmaya başladı ve vibratörümü bu şekilde kullanmaya devam edersem nalları dikeceğim."

Dudaklarımaya odaklandığında gözleri kararıyor. "Beni düşünürken kendine mi dokunuyordun?"

"Derrick," diye neredeyse inliyordum. "Tek düşündüğüm sensin."

Bu basit itiraf sonunda onu yıkar.

Çenemi kavrayarak beni bir öpücük için geri çekiyor. Sol eli karnımın üzerinde geziniyor, sırtımı ön tarafına doğru çekiyor ve evet, artık tamamen sertleşmiş durumda.

En azından bu konuda umutsuz olan tek kişi ben değilim.

"Bunları beni kızdırmak için kullanmayı seviyorsun, değil mi?" Göğüslerimin altında bağlı olan bikinimin ipiyle oynuyor.

"Evet." Etrafıma bakıyorum, yakınlarda herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum ve bulamıyorum. Dört Temmuz dışında göl neredeyse bomboştı. "Bunu sadece senin için seçtim."

"Benim için, ha?" Omzumun üst kısmına bir öpücük konduruyor.

Bağlantıyla içim kasılıyor. "Üzerimden çıkarabilesin diye giydim."

Karanlık kıkırdaması içimde bir ürperti yaratıyor. "Siktir, Izzy." Kulak mememi nazikçe ısıyor. "Ben olmaya çalışıyorum"

Burası iyi. Acele etme. Seninle her şeyi doğru yapmak istiyorum."

"Bunun için biraz geç."

"Sanırım haklısın."

"Bizimle çok iyiydi-"

Parmaklarını iç çamaşırımın ön kısmının hemen altından geçirerek nefesimin kesilmesine neden oluyor. Tam orada, kumaşın sadece bir santimetre altında duruyor ama bu, içimde sıvı birikmesi için yeterli.

"Seni tekrar istediğim için beni suçlayabilir misin?" Nefes veriyorum. "Aletinin ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüğüm için mi? Ne zaman duşa girsem, yere diz çöküp amımı nasıl yaladığını düşünüyorum."

"Benim kirli kızım." Parmaklarını bir parça daha indiriyor, dokunuşunun vaadiyle benimle alay ediyor. "Yavaşlığın senin için işe yaramayacağını bilmeliydim."

"Hayır." Başımı yana eğiyorum ve açıkta kalan boynumun derisini dikkatle emdiğinde istemsizce inliyorum. Muhtemelen yarın orada bir morluk olacak ama umursamıyorum. "Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Kız kardeşimi sana ayarlamakla aptallık ettim. Sen gördüğüm en seksi erkeksin. O ilk gün, bana dizlerimin üzerine çökmemi söyleseydiniz, sanırım evet derdim, efendim."

"Izzy."

"Ne kadar ateşli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Arkama uzandım, parmaklarım onun çıplak kalçasına girdi. "Seni ne kadar çok istediğimden habersizdin."

Kulağımın altına nazik bir öpücük konduruyor. "Çünkü senin kadar güzel ve genç birinin benim gibi huysuz bir piçi isteyeceğini asla düşünmezdim."

"Huysuz değilsin," diye itiraz ediyorum. "Yalnızsın." Başımı çeviriyorum, onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Artık yalnız olmayacaksın. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim yoksa."

Gözlerinde sıcaklık parlıyor, sonra ağzı benimkinde, beni yutuyor.

Nasıl olur da kimse bu adamı kapmaz? O kadar gerçek ve samimi ki. Tek istediği önemsenmek mi?

Elleri yine kalçalarımnda, beni döndürüyor, sonra bankın üzerine bırakıyor ve kucağına oturmam için beni kendine çekiyor.

Hayatımın her gününü bu adamla geçirsem yine de yeterli olmazdı.

Öpüşmemizi bir patırtıyla keserek altımın sol tarafındaki ipleri çekiştiriyor. "Bu şeylerden ne kadar nefret ettiğimi ve ne kadar sevdiğimi bilemezsin."

Ona sinsi bir gülümseme veriyorum. "İnan bana. Biliyorum."

Başını sallayarak ayağa kalktı. Ben itiraz edemedim, sağ kalçamdaki ipleri çekiştiriyor ve alt kısımları tenimden uzaklaştırıyor.

"Gözlerini benden ayırma güzel kız," diyor kumaş parçasını yanımdaki bankın üzerine koyarken. "Bu mükemmel amcığı yememi izle." Ayaklarımın dibinde diz çökerek kalçalarımı iyice aralıyor. "Şu haline bak." Parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor. "Çok pembe ve ıslak. Benim için yalvarıyor."

Karnımı sıkarak kalçalarımı birbirine yapıştırmaya çalışıyorum. Sürtünme için çaresizim. "Benimle alay etmeyi bırak."

Gülüyor, sesi göbeğimde bir titreşim yaratıyor ve dili klitorisimi bulduğunda başımı geriye düşürüyorum, karıncalanmalar omurgamda yarışırken onu tutamıyorum. Yalıyor ve emiyor, beni uçurumun kenarına getiriyor ve sonra geri çekiyor. Tekne suyun üzerinde sallanıyor ama o bir şekilde sabit kalıyor.

Ağzı amımı terk ettiğinde, kaybettiğim için inliyorum. Yine de dişlerini yavaşça kalçamın iç kısmına batırdığında ses kesiliyor, gözleri benimkilerde.

Bana baktığında ne görüyor? O da benim gibi çok mu ileri gitti? Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor mu?

"Arkanıza dönün. Kollar teknenin kenarına, dizler bankın üzerine."

Kalbim göğsümde zıplıyor. "I-"

"Yap şunu."

İki kere söylememe gerek yok. Derrick'i kalçalarımın

arasında görmeyi ne kadar sevsem de, bu bir şekilde daha da iyi.

Uzakta tek bir gemi var ama endişe yaratmayacak kadar uzakta.

Bir ön kolumu teknenin fiberglas kenarına dayayarak, serbest elimi aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum.

Neredeyse anında ağzı gitti ve yaz sonu ılık havasından başka bir şeyle karşılaşmadım.

"Sana kendine dokunabileceğini söyledim mi?" "Hayır, ama-"

Çıplak kıcıma bir şaplak atarak beni irkiltti. "O zaman yapabileceğini düşündüren neydi?"

"Siktir," diye inleyerek başımı öne eğdim. "Bu tarafın çok ateşli."

"Sana patronluk taslamam hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, az önce avucuyla işaretlediği sıcak teni okşayarak.

"Sadece yatakta," diye takılıyorum, ona dönüp bakarak.

Görünce içim ısınıyor. O benim en sevdiğim pozisyonda -Dizlerinin üstünde.

"Ya da," diye nefes veriyorum, "tekne, sanırım."

Popo yanaklarımı kavrayıp ayırıyor, sonra başparmağını o yasak yere sürüyor.

Dudaklarını yalayarak yüzüme odaklandı. "Eminim istersem bu güzel kıcı becermeme bile izin verirsin."

"İsterdim." Kelimeler titrek, korktuğum için değil, onunla her şeyi ve her şeyi istediğim için. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ben de, ve bunu bugün yapmıyoruz, bu yüzden herhangi bir fikre kapılmayın."

"Ama bir gün?" Kendimi kalçalarımı oynatarak bir kez daha sürtünme ararken buluyorum.

"Evet, bebeğim. Bir gün. Eğer istersen."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha cevap vermeden, zaten hassas olan etimi yalayıp emiyor ve benden çaresiz bir çığlıktan başka bir şey koparmıyor.

İznim olmadan kalçalarım yüzüne doğru yuvarlanıyor ve o da takdirle inliyor. Arkamı dönmek istiyorum ve

Her şeyden çok onu izliyorum, ama bana söyleneni yapıyorum ve kendimi teknenin kenarına yaslıyorum.

Yola çıktığımızda gördüğüm deniz aracı yaklaştı ve hâlâ hareket halinde.

"Derrick" -onun adı boğuk bir nefes- "tekne.
Bir tekne geliyor."

"O zaman çabuk gelsen iyi olur" diyecek kadar uzun süre durakladı. Sonra iki parmağını içime sokuyor ve klitorisimi emiyor.

İçimi sarsan zevkle neredeyse bankın üzerine yığılıyorum. Kalbim hem zevkten hem de yaklaşan geminin beklentisinden dolayı hızla çarpıyor.

Onlar yaklaştıkça ben de yaklaşıyorum. Dümendeki adamı seçebileceğim kadar yaklaştıklarında Derrick popomun yanaklarını sıkıca tutuyor ve aşağıya dalıp saklanmamı engelliyor. Tanrıya şükür üstümü çıkarmadı.

Kayıkcı yavaşça yanından geçerken elini kaldırıp el sallıyor. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Harika. Tek kelimeyle harika." El sallayarak karşılık veriyorum, kendimi zor tutuyorum, nefeslerim hızlı geliyor. Yüz hatlarımı kontrol altında tutmak için tüm gücümü harcıyorum. Orgazmım tam şurada ve yakalanma ihtimali ne kadar heyecan verici olsa da, bu yabancının beni boşalırken görmesini istemiyorum.

Bizi geçtiğinde, Derrick çabalarını artırıyor, dili amıma karşı ustalıkla çalışıyor. Saniyeler içinde bacaklarım titremeye başladı. Daha fazla dayanmamın imkânı yok.

İçime çöken orgazm o kadar yoğun ki, haykırırken görüşüm kararıyor. Bir kolunu gövdem etrafına sararak beni sabitliyor. Kendime geldiğimde omuzlarıma ve boynuma öpücükler konduruyor.

Yanağımı avuçlayarak gözlerimin kendisiyle buluşmasını bekliyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, vücudum jöle gibi oluyor.

Dudaklarının ucundaki gülümseme tehlikeli ve karanlık.
"Güzel."

Bir dakika boyunca ayağa kalkıp hareket ediyor ama ben hala ne yaptığına odaklanamayacak kadar kendimde değilim. Sonunda beni banktan teknenin zeminine çekti ve orada bir battaniye serdiğini fark ettim.

Sıcak vücudu üzerimde geziniyor, bikini üstümün bağlarını çözmeden önce elleri her santimimi keşfediyor. Kumaşı sertçe çekip arkasına atana kadar hareketleri dikkatli ve saygılı.

Yüksek sesle bir kahkaha atıyorum. "Umarım fazla abartmamışımdır."

Cevap vermek yerine başını eğip sert bir meme ucunu ağzına alıyor.

Vücudum yerden eğiliyor, neredeyse kendini onunkine bastırıyor, sanki içine girip sonsuza dek orada yaşayabilseydim, yapardım.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldıyor tenime karşı, göğüslerimin arasını öpüyor. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Sözlerini içime çekiyorum ve kış için fındık istifleyen bir sincap gibi açgözlülükle kalbimde saklıyorum. Bu adam benimle tanışmadan önce koca bir hayat yaşamış. Bunu anlıyor ve saygı duyuyorum. Bunu asla değiştirmek istemem. Yine de, sahip olduğumuz şeyin onun için de özel olduğunu bilmek beni bencilce sevindiriyor.

"Çok güzelsin." Geriye doğru çekilir ve dizlerinin üzerinde durur. Başparmaklarını bel kemerinin altına sokarak şortunu aşağı itiyor ve sikini serbest bırakıyor. Malzemeyi tekmeleyip çıkardıktan sonra, bir elini tabanının etrafına sarıyor ve sert bir vuruş yapıyor, sonra bir tane daha. Sonra ucunu girişime yönlendiriyor ve sadece bir inç içeri itiyor, gözleri kapanıyor. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun, Izzy. Hiçbir fikrin yok. Bu am benim için yaratılmış."

Bu his karşısında inliyorum ve içime tamamen girdiğinde sırtımın kavislenmesinden, omurgamı saran ürpertiden zevk alıyorum.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Bir süre k ı p ı r d a m a d a n öylece duruyor,
muhtemelen tıpkı benim gibi bunun ne kadar mükemmel
bir his olduğunu düşünüyor.

Sonra kalçalarını yuvarlıyor. Yavaşça başlıyor, nazik ve
dikkatli vuruşlar yapıyor.

İnanılmaz bir şey.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, pazılarını kavrayarak.

"Ciddiymişsin gibi sık beni."

Parmakları kalçalarımnda esniyor. "Sert mi istiyorsun
bebeğim?" "Evet. Daha sonra yavaş yaparız."

Bunun üzerine kıkırdıyor, sesi sert ve gıcırtılı. "Ben
kimim ki kızımın istediğini reddedeyim?"

Ellerimi kavrayıp başımın üzerine kaldırıyor ve orada,
teknenin kaba dış mekan halısına karşı tutuyor ve beni sert
ve hızlı bir şekilde, tam istediğim gibi sikiyor. Birkaç dakika
içinde, ikinci orgazmım içimden geçerek beni suskun
bıraktı. Daha önce kemiksiz olduğumu düşündüysem bile,
bu hissin yanında hiçbir şeydi.

"Kahretsin, amın sikimi çok sıkı sıkıyor. Beni
boşaltacaksın."

"Yap," diye yalvarıyorum, başımı altımdaki zemine
bastırıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, benim kadar
inanılmaz hissetmesini sağlamak için çaresizim.

İlk ve tek seks maratonumuzdan beri onun tekrar
dağıldığını görmek için can atıyordum. Hiçbir şey
Derrick'in boşalmasını görmenin, ona bu kadar zevk
verebileceğimi bilmenin güzelliğiyle kıyaslanamaz.

"Tekrar içime gel," diye yalvarıyorum, göğsüm
kabarıyor. "Lütfen."

İsteğim üzerine gözleri inanılmaz derecede kararıyor,
sonra hızını artırıyor, kalçaları daha hızlı pompalanıyor.
Ellerimi bırakıyor, sonra kalçalarımı kavırıyor ve
bacaklarımı yukarı itiyor. İnliyorum, acıdan değil, beni ele
geçiren coşku dalgasından. Hiçbir şey ve hiç kimse
Derrick'le kıyaslanamaz. Bundan eminim.

"Sikeyim. Izzy!" Boşalırken adımı haykırıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve avuçlarını omuzlarımın iki yanındaki battaniyeye vuruyor. Vücudu ağır, ama baskısını hoş karşılıyorum, tenimiz terden kaygan, nefeslerimiz hızlı ve gürültülü geliyor. Vuruşları nefes alış verişimizle birlikte yavaşlıyor ve kısa süre sonra tamamen duruyor ama hemen içimden çekilmiyor.

Hâlâ içimde oturuyor, dudaklarımı buluyor ve beni derinden öpüyor. Neredeyse öpücüğün içinde eriyeceğim.

Terli saçlarımı alnımdan fırçalayarak bakışlarımla buluşuyor ve beni orada tutsak ediyor.

O zaman hissettim.

Değişimi. Sismik bir

şey.

Gözlerinin açılmasından anladığım kadarıyla o da bunu hissediyor. Düştüm.

Tamamen.

Tamamen.

Sadece bu adam için.

Derrick Crawford'u seviyorum. Daha da ötesi, ona aşığım. Ve sanırım o da beni seviyor. Yine de ikimiz de bu korkutucu kelimeleri dile getirmiyoruz.

Çok erken, diye fısıldıyor vicdanım. Bekle.

Şimdilik bekleyeceğim ama sonsuza kadar bekleyemem. Bu adam ona olan hislerimin ne kadar derin olduğunu bilmeyi hak ediyor.

Derrick ayağa kalkıyor ve hâlâ -etkileyici bir şekilde- yarı sert bir şekilde mayosunun içine giriyor.

Dirseklerimi iki yanımda yere dayayıp oturmaya hazırlanıyorum ama o bir elini karnıma bastırıyor. "Bekle."

"Neden?" Ellerimle göğüslerimi kapatıyorum, birden açık havada ve masmavi gökyüzünün altında utanıyorum.

Ellerimi kolayca çekip alıyor ve onları kendi ellerinde esir tutuyor. "Seni görmeme izin ver."

Başımı sallayıp ona doyasıya bakması için izin verdiğimde ellerimi bırakıyor ve üzerime abanıyor.

Kalbim hala güm güm atıyor, sırtüstü yatıyorum, tamamen çıplak ve onun için yayılıyorum ve beni içime çekmesine izin veriyorum.

Birkaç nefes aldıktan sonra kalçalarımı kavırıyor ve onları birbirinden ayırıyor. Hiç utanmadan merkezime bakarken vücuduma bir kızarıklık yayılıyor, sıcaklığı neredeyse beni tüketiyor.

Tohumu benden sızıyor, sıcak ve yoğun, ama sonra parmakları geçen seferki gibi orada, onu geri itiyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, alçak sesle ve sertçe. "Benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Çok mu sahiplenicisin?" Şakayla karışık söylüyorum, ama kelimeler nefes nefese çıkınca düz düşüyor.

Göğsünde alçak bir kıkırdama gümbürdüyor. "Sadece senin için. Burada kal."

Kendini ayağa kaldırıyor ve teknenin zemininden ön tarafa doğru üstümü, banktan da altımı alıyor.

"Bunları sana geri takacaktım," diye itiraf ediyor, her bir parçayı iplerinden tutarak. "Ama sanırım bunu anlamak için bir roket bilimci olman gerekiyor."

Oturur pozisyona geçip, titreyen ellerimle elinden alıyorum. Kahretsin, beni çalıştırdığı için kaslarım zayıflamış.

Kumaş parçalarını tekrar giymem birkaç dakikamı alıyor, parmaklarım henüz tam olarak çalışmıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar sikildiğimi hatırlamıyorum.

"Biliyor musun" -uzun tutamları ensemden uzaklaştırmak için saçlarımı atkuyruğu yapıyorum- "bundan sonra bu teknede olduğumuz her an tek düşüneceğim şey bu olacak."

Soğutucudan bir su şişesi aldı ve uzun bir yudum aldı. Sonra bana uzatıyor. Dudaklarını memnun bir gülümseme süslüyor. Ondan sızan özgüvene bayılıyorum.

"Öyle mi?"

"Mhm." Küçük bir yudum alıyorum ve soğuk sıvı boğazıma çarptığında şişenin geri kalanını yutuyorum. "Şimdiden beni

yapabileceğimiz diğer şeyleri düşünüyoruz."

Soğutucudan bir su daha alıyor. "Fikirlerinizi paylaşmak ister misiniz?"

"Başlangıç olarak" -düşünce dilimin ucunda olsa da, üzerinde çalışıyormuş gibi dudaklarıma dokunuyorum- "Sen tekneyi sürerken sana sakso çekmek istiyorum."

Bir küfür savurarak dizini soğutucuya vurur. "Tanrım, Izzy."

"Bu fikir hoşuna gitmedi mi?" Gülme isteğimle savaşıyor alay ediyorum.

Elleri kalçalarında, gökyüzüne bakıyor, muhtemelen göklere dua ediyor ve bana gelince rehberlik istiyor.

Yorgun ve iyice sikilmiş olmama rağmen ona bakmak bile beni ateşlendiriyor ve rahatsız ediyor. Zayıf ve kaslı, kalın kalçalı, göğsünde hafif kıllar var. Saçlarındaki ve ensesindeki gri tonlar bile beni tahrik ediyor.

Derrick Crawford ölümcül ve bunun farkında bile değil.

"İşimiz bittiğinde bu tekne kirletilmiş olacak. değil mi?"

"Oh, evet." Kuvvetle başımı salladım. "Bu şeyi asla satamayacaksın."

Başını sallıyor, gözleri keyifle parlıyor. "Öyle bir planım yok. Dışarıda daha fazla kalmak mı yoksa eve gitmek mi istersin?"

Home.

Tek bir kelimeyle göğsüm genişliyor.

Ağrıyan kollarımı geriyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Hadi eve gidelim."

Başını sallayarak çapayı yukarı çekmeye başladı. Rıhtıma geri dönerken dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak istesem de yapmıyorum. Bunun için onu bekletmem ve meraklandırmam gerekecek.

DERRICK

Ön kapının çalınmasıyla irkilerek uyandım. Göğsümde uyuklayan Wonton sarsılıyor, sonra karnımı bir sıçrama tahtası olarak kullanıp kendini kanepenin arkasına atarak kapıya doğru havlıyor.

"Kahretsin," diye inleyerek göğsümü ovuşturuyorum. Köpek küçük olabilir ama o küçük pençeleri o kadar güç kullandığında iğne gibi oluyor.

Bir kapı daha çalındı ve sonra "Büyükbaba!"

Yanıma dönüp sehpadan telefonumu kapıyorum ve saati ve tarihi kontrol ediyorum.

Bugün Lilibet'i izlemem mi gerekiyordu?

Bir iniltiyle kendimi kanepeden kaldırdım. Izzy tasarım fikirlerini konuşmak için restoranın sahipleriyle buluşurken ben bugün şantiyede çalıştım ve o henüz geri dönmedi.

"Baba?" Bir kapı daha çaldı.

Sendeleyerek kapıya gidiyorum ve kapıyı çekip açtığımda güneşi engellemek için elimi kaldırıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Kanepede uyuyakalmışım."

"Selam," diyor Layla, gülümsemesi neredeyse utangaç. Ona ve Reid'e Izzy'den bahsettiğimden beri pek konuşmamıştık. Onu rahat bırakmaya çalışıyordum, ne zaman bana geleceğini düşünüyordum.

O hazır. "Bir süre Lili'ye bakabilir misin? Greta bir vardiya alabilir miyim diye sordu. Fazladan paraya hayır demek istemem."

Layla yıllarca yazlarını iskeledeki restoranlardan biri olan Greta'nın Balık Evi'nde çalışarak geçirdi. Greta'nın yardıma ihtiyacı olduğunda ara sıra yaptığı vardiyalar dışında, Izzy için çalışmakla meşgul olduğu için geçen yaz çalışmamıştı.

"Evet, tabii ki." Geri çekiliyorum ve kapıyı daha geniş açıyorum. "Lili'ye her zaman göz kulak olacağımı biliyorsun."

"Yaşasın!" Torunum omzuna asılı bir çanta ve parmaklarından sarkan bir oyun sistemiyle yanımdan geçip eve giriyor.

"Reid'i almaya çalıştım," diyor Layla, başını biraz eğerek. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Midem bulandı. Ne oluyor lan?

"Layla," diyorum kolunu tutarak. "Beni rahatsız etmiyorsun. Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Başını sallıyor ama göz göze gelmiyoruz. "Teşekkür ederim. Muhtemelen geç kalacağım. Kapanışa kadar bana ihtiyacı var."

"Sorun değil. Lili'nin gece kalması gerekiyorsa, o da sorun değil."

Dudakları bükülerek burnundan bir nefes veriyor. "Bilmiyorum."

Israrcı olmak istemediğim için omuz silkip sakın davranıyorum. "Teklifim masada. Bana haber ver yeter."

"Tamam." Nefes alıyor, göğsü genişliyor ve sonunda başını kaldırıp bakıyor. "Tekrar teşekkür ederim, baba."

"Bir şey değil. Sonra görüşürüz," diyorum arabasına doğru giderken. O uzaklaşana kadar orada duruyorum, göğsüm biraz ağrıyor. Çocuk sahibi olmakla ilgili öğrendiğim bir şey var. Doğdukları anda sanki ebeveynin kalbinin bir parçası bedeninin dışında yaşıyormuş gibi oluyor. Ve o çocuklar büyüyüp kendi çocuklarına sahip olduklarında bile, bu his asla kaybolmuyor.

Kapıyı kilitledikten sonra Lili'yi aramaya çıkıyorum ve onu arka verandadaki salıncakta oyun oynarken buluyorum.

"Hey, ufaklık." Saçını tarıyorum, sonra Adirondack sandalyelerden birine oturuyorum.

Oyununun üstünden bana bakıyor. "Hala sincapları besliyor musun?"

Ellerimi kavuşturup kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Duracağımı mı sandın? Bana asla izin vermezlerdi."

Sanki onları çağırmışım gibi, Peep ve Tank bahçenin sağ tarafındaki büyük ağaçtan atlıyor ve arka güverteye doğru sürünüyorlar.

"Onlara biraz atıştırmalık vermek ister misin?"

"Evet!" Lili oyunu kapatır ve salıncaktan atlar.

Verandada tuttuğum zuladan birkaç fındık ve ceviz aldıktan sonra - bazen onları doğranmış elma veya kereviz parçalarıyla şımartıyorum - çömeliyor ve yavaşça sincaplara yaklaşıyor. Onlar da benim gibi ona alışkınlar. Fındıkları çimenlere bırakıyor ve hiç kıpırdamadan duruyor. Sincapların ileri atılıp onları kapması sadece bir an alıyor. Sonra da ağaçlarına doğru havalanıyorlar.

Lili gülerek dönüp bana baktı. "Annem bana bir kız arkadaşın olduğunu söyledi." Elleri kalçalarında, suçlayıcı bir tavırla dimdik duruyor. Layla'nın küçüklüğüne o kadar benziyor ki, küstahlığı ve her şeyiyle. Layla, Lili'nin babasının kim olduğunu hiç açıklamadı, ama ondan da parçalar olduğunu tahmin etmek zorundayım. Sadece onları göremiyorum.

"Yaptı, ha?"

"Evet." Şiddetle başını sallıyor. "Bu artık benim için zamanın olmayacağı anlamına mı geliyor?"

Sorusu bağırsaklara hızlı bir tekme gibi.

"Lili" -göz hizasına gelecek şekilde yere diz çöküyorum- "Senin için her zaman vaktim olacak. Bir kız arkadaşının olması bunu değiştirmez."

Kız arkadaş kelimesi dilimde garip bir his uyandırıyor. Karımla çıktığımdan beri bir "kız arkadaşım" olmadı. Ve Izzy'den ilk kez bu şekilde bahsediyorum. Doğrusu

Bu kelime duygularımın derinliğini ölçmeye bile yetmiyor.

"Annem Izzy'nin senin kız arkadaşın olduğunu söylüyor. Doğru mu söylüyor?" Bana kaşlarını çatarak bakıyor ama bu bakış dehşetten çok bir şaşkınlık ifadesi. En azından öyle olduğunu umuyorum.

"Evet." Bir süre öylece bırakıyorum, eğer isterse daha fazlasını söylemesi için ona bir an veriyorum. Söylemediğinde, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum.

Torunumun duygularını içine atmaktansa konuşmasını tercih ederim.

"Hayır." Burnu kırışıyor. "Sadece kafa karıştırıcı." "Nasıl kafa karıştırıcı?"

"Sen benim büyükbabamsın, yani yaşlı sayılırsın." Kelimeyi ayıp bir şeymiş gibi fısıldıyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum. Beni mütevazı tutmayı Lili'ye bırakın.

"Ama o yaşlı değil ve eğer evlenirseniz, bu onun benim büyükanne olduğu anlamına mı gelir? Ona büyükanne diyebileceğimi sanmıyorum."

Başımı öne eğdim, ağzımı kapattım ve bu sefer kahkahalarımı zar zor tuttum. "Ona büyükanne demek zorunda değilsin."

"Oh." Parlıyor, omuzları dikleşiyor. "Güzel. Bu beni strese sokuyordu."

"Seni rahatsız eden tek şey bu muydu?"

"Hemen hemen," diye cıvıldıyor. "Şimdi oyunumu oynayacağım." Bununla birlikte, merdivenlerden koşarak çıkıyor ve salıncağa geri dönüyor, kendini o kadar büyük bir güçle fırlatıyor ki arkasındaki korkuluğa çarpıyor.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum, dizlerimin inlemesini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Kahretsin, çocuk haklı. Ben yaşıyım.

Tam Lili'nin yemek tabağını önüne koyarken izzi kapıdan içeri giriyor.

"Hey, bir ziyaretçimiz var," diye sesleniyorum neşeli bir ses tonuyla. Izzy'nin ağzından ne çıkacağı belli olmaz ve yüzde elli ihtimalle torunum için uygun olmaz.

"Selam, Lili." Çantasını yere bırakıyor ve Wonton'u ayaklarının dibinde zıpladığı yerden kucağına alıyor. "Ben de seni özledim oğlum." Küçük beyaz köpeği öpücük yağmuruna tutuyor.

Wonton'u iyice sevgiye boğduktan sonra onu tekrar fayansın üzerine bırakıyor. "Hamburger?" diye sorar, tezgahı incelerken. "Tanrı'ya şükür. Açlıktan ölüyorum."

Neredeyse zıplayarak bana doğru geliyor ve birkaç santim ötemde durduğunda parmak uçlarına kalkıp öpmek için yaklaşıyor. Ama temas kuramadan önce tekrar düz ayaklarının üzerine düşüyor ve Lili'ye bakarak geri çekiliyor.

Lili göz kırpmıyor, etkilenmemiş. "İstersen onu öpebilirsin. Onun kız arkadaşı olduğunu biliyorum. Ama sana büyükanne demeyeceğim."

Izzy kahkahayı patlattı. Ses o kadar hafif, o kadar mutlu ki kendimi sırtırken buluyorum.

"Not edildi," diyor gözlerindeki yaşları silerek. "Minnettarım." Bir tabak yemek hazırlayabilmek için kalçama vuruyor. Basit tuttum, ızgarada hamburger ve mısır koçanı pişirdim.

"Harrison'larla işler nasıl gitti?" Yanına sokulurken sordum.

Gülümsemesi neredeyse göz kamaştırıcı. "Harika. İç tasarım konusunda bir geçmişim olmadığını anlıyorlar ama onlara fikirlerimi gösterdim ve bayıldılar. Onlara, ilerlemeyi filme almama izin verirlerse, bunu ücretsiz yapacağımı söyledim."

"Peki ne dediler?"

O çöreğinin üzerine bir topak mayonez sürerken ben de buzdolabından bir kutu kola çıkarıyorum. Sonra tabağımın beni beklediği masada Lili'ye katılıyorum.

"Hemen kabul ettiler. Açıkçası, ne olursa olsun bunu ücretsiz yapardım. Henüz deneyimim olmayan bir hizmet için ücret talep etmeyi doğru bulmuyorum. Ama çekmeme izin verdikleri için çok heyecanlıyım. İçerik çekmeyi özledim," diye itiraf ediyor omuzları çökerek. "Elime yeniden bir kamera almak için can atıyorum."

Los Angeles'ın ve orada onu bekleyen muhtemel hayatın hatırlatılmasından hoşlanmıyorum. Şehirden hoşlanmadığını açıkça dile getirdi ve geri dönmek istemediğini açıkça belirtti, ancak bunun ötesindeki planları hakkında konuşmadık. Benimle yaşamak istiyor mu? Bunun için çok mu erken? Kendi evini mi tutacak? Parkerville'e mi yoksa çevre şehirlerden birine mi yerleşecek?

Lili, "Videolarınızdan bazılarını izledim," diye araya giriyor.

"Gerçekten mi?" Izzy soruyor, kaşları torunumun itirafı karşısında benim hissettiğim şaşkınlıkla kalkıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Makyajlı olanlar biraz sıkıcı ama seyahat ettiklerini seviyorum. Yakında bir yere gidecek misin?"

Izzy masada bize katılırken başını sallıyor. "Hayır, şu anda herhangi bir planım yok. Başka şeyler keşfediyorum."

"Ne gibi?"

"İnsanların evlerini ya da az önce büyükbabanla konuştuğumuz gibi bir restoranı dekore etmelerine yardımcı olmak istiyorum ve kanalım için içerik çekeceğim."

Lili yüzünü buruşturarak ağzının kenarına bir damla ketçap daha bulaştırıyor. "Bu çok sıkıcı. Seyahat etmeye devam et."

Izzy gülüyor. "Ben de biraz seyahat etmek isterim ama şu anda peşinden gitmek istediğim başka şeyler var." Bana odaklanıyor ve o "başka şeylerin" ben olduğumu açıkça belirtiyor.

"Belki büyüdüğümde ben de senin gibi seyahat eder ve film çekerim."

Izzy hamburgerinden bir ısırık alıp çiğniyor ve yuttuktan sonra başını sallayarak Lili'ye parlak bir gülümseme veriyor. "Kesinlikle yapabilirsin. Sen

istediğin her Şeyi yapabilirsin."

Lili'nin gözleri açılıyor, ağzı heyecanla kıvrılıyor.
"Herhangi bir Şey?"

"Evet, dünyanın güzelliği de bu. Bir Şeyi yeterince çok istiyorsanız ve bunun için çalışmaya istekliyseniz, seçenekler sonsuzdur."

Lili kararlı bir çene hareketiyle bana döndü.
"Büyükbaba, ben sirke katılmak istiyorum."

İstemsizce, keskin bir Şekilde nefes alıyorum. Bu hareket,  iğnediğim hamburger parçasının boğazıma kaçmasına neden oluyor.

"Sanırım kaplanlarla çalışmak isterdim," diyor ben  ks r rken. "Ve ipte yürümek."

Tam da ihtiyacım olan Şey, torunum vahşi hayvanlarla çalışmayı ve bir ipin üzerinde yürümeyi hayal ediyor.

Ama o bir  ocuk ve hayaller bizi a y a k t a tutan Şeydir.
Değil mi?

Başımı sallayarak saçlarını düzeltiyorum. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Ellerini çırpıyor, koltuğunda zıplıyor. "Anneme kaplanlarla çalışacağımı söylemek için sabırsızlanıyorum."

Başımı geriye attım ve bir i  çektim. Layla bir daha torunumu izlememe asla izin vermeyecek.

Layla'nın gelişini haber veren ışık, aile odasının duvarlarında süzülüyor.

Lili derin bir uykuya dalmış, başını bacağıma yaslamış, küçük bedeni Wonton'la birlikte bir top gibi kıvrılmıştı. Yavaşça hareket ederek ayağa kalkıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Biraz kıpırđıyor ama hemen uykuya dalıyor.

 ocuk her zaman kütük gibi uyurdu. Bebek olduğu zamanlar hariç.

İlk yıl boyunca çoğu gece durmadan çığlık attı. Genç ve bekar bir anne olarak hayatını sürdürürken Layla için kalbim parçalandı. Reid ve ben ona elimizden geldiğince

yardım ettik,

Ve bunu yapmaya devam edeceğiz. Çocuklarımın asla benim desteğime sahip olmadıklarını hissetmelerini istemiyorum.

Izzy kitabını bir kenara bırakarak, "Ben kapıya bakayım," diye fısıldıyor. Parmak uçlarında ilerliyor ve kapıyı hafifçe açıyor. Garaj yolunda, Layla kapısını iterek açıyor, ama Lili'yi dışarı çıkardığımı görünce koltuğuna geri dönüyor.

"Prenses, seni arabaya bindirmeliyim."

Lili göğsüme doğru anlamsız bir şeyler mırıldanıyor, "İstemiyorum" gibi bir cümle olduğuna eminim.

Izzy benim için arka kapıyı açıyor, ben de Lili'nin kemerini bağlıyorum.

Layla camı indirirken bana minnettar bir gülümseme gönderiyor. "Teşekkürler, baba."

"Sorun değil," diyorum, doğruluyorum ve arabanın kaputuna hafifçe vuruyorum.

Arkamda, Izzy boğazını temizliyor. "Sakıncası yoksa seninle konuşmak istiyorum."

Döndüğümde bana değil, Layla'ya baktığını görüyorum. Kızım dudaklarını büzüyor, emin değil ama başını sallıyor.

Bir an için aralarında durdum, tereddüt ettim.

Izzy sesli bir şekilde yutkunarak benimle göz göze geldi. "Bir dakika sonra görüşürüz."

Kovuldum.

Casusluk bana göre değil, ama bu yine de panjurdan bakmamı engellemiyor.

Izzy sürücü kapısına eğilmiş, kızım ile konuşuyor.

Layla'nın benden uzaklaşmasından ne kadar endişelensem de Izzy'ye bunun kızım ile ilişkisini nasıl etkilediğini sormadığımı fark ettim. Onlar arkadaş ve benimle birlikte olması bunu mahvedebilir.

Daha iyi bir adam olsaydım, bu kadar ileri gitmesine izin vermezdim. Ona asla elimi sürmezdim ama pişman değilim. Izzy uzun zamandır ilk kez kalbimi hızlandırıyor. Sanki pastel renklerle yaşıyordum -hayatım, çevrem iyiydi, ama sessizdi- ve sonra o geldi ve dünyamı teknik renklerle boyadı.

Izzy eve dönmeye başlamadan ve Layla garaj yolundan geri geri çıkmadan önce beş dakika kadar konuşurlar.

Hızla pencereden uzaklaşıyorum, giderken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum, o beni yakalamadan önce kanepeye varmak için acele ediyorum.

Izzy içeri girdiğinde bana şaşkın bir şekilde kaşlarını çatı.

Kapıyı kilitleyerek, "Casusluk yapıyordun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor.

"Yalancı." Yanımdaki kanepeye uzanırken yumuşak kahkahası havada uçuşuyor.

"Nasıl gitti?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sanırım iyi geçti. Bir süre garip olacak ama bunu geride bırakabileceğimizi umuyorum."

Göğsüm daralıyor. Ben de bunu umuyorum. "Özür dilerim."

"Olma." Bir esnemeyi bastırır. "Oraya varacağız. Sadece zamana ihtiyacı var."

Onu nazikçe kucığıma çekiyorum ve üzerime oturması için yönlendiriyorum.

"Eğer beni üstüne çıkarmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı."

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Bunu daha çok seviyorum."

Kollarını boynuma dolayarak alnını benimkine bastırıyor. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

İlk içgüdüm panik yapmak. İtiraf mı? Bu bir endişe olabilir.

Devam etmeyince sinirlerime hakim olamıyorum ve "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sana aşık oluyorum." Dudağını dişlerinin arasında yakalayarak geri çekiliyor. "Umarım sorun olmaz."

Ellerimi yanlarından aşağı indirip kalçalarına yerleştiriyorum. "Sadece yanında olmam sorun değilse?"

Daha ziyade daha Cevap ile kelimeler, o eğilir içinde ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. Ve onu yanıma taşıdığım

bedenlerimizle daha da fazlasını söyleriz.

DERRICK

"DENİZ FENERİ Mİ?" Kamyonu durdurduğumda Izzy soruyor. "Burada ne işimiz var?"

Emniyet kemerimi çözerken kontak anahtarını çeviriyorum. "Yerliler için deniz feneri merdivenlerini tırmanmak bir geçiş töreni."

"Ama teknik olarak buralı değilim." Bana bakıyor, gülümsemeye karşı koyuyor, gözlerinde mizah parıldıyor.

"Sen fahri buralısın," diyorum. Bir an tereddüt ettikten sonra ekliyorum: "İsteseydin olabilirdin de." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ciğerlerim sıkışıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum, ne diyeceğini bekliyorum.

"Los Angeles'taki evimi satmak için yakında bir emlakçıyla konuşacağım." Parmaklarını önünde uzatıyor. "Geri dönme fikri beni mutlu etmiyor. İptal edilsin ya da edilmesin."

Bu kelimeyi duyunca kalbim sıkışıyor. "Hala iptal mi?"

Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Uzun zamandır bir şey göndermedim. En son yaptığımda azar işittim, bu yüzden tekrar denemeye hevesli değilim. İnsanlar eninde sonunda yollarına devam edecekler, eğer henüz etmedilerse. Bu kaçınılmaz." Eteğinin kenarını karıştırırken başını eğik tutuyor.

Omuzları çökmüştü, sanki sözlerine rağmen tüm bunlar hala onun üzerinde ağırlık yaratıyordu. "İptal kültürünün komik yanı da bu. Hiç kimse gerçekten iptal edilmiş olarak kalamaz."

Elimi onun kalçasının üzerine koyup sıkıyorum, ona biraz şefkatimi aşılarmayı umuyorum. Izzy insanları memnun etmeyi seven biri, nefret edildiğini hissetmek onun için hiç kolay olmadı.

"Tekrar göndermeyi denemelisin."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını ileri geri büküyor. "Belki de yaparım."

"İnsanlar pislik yapıyor diye sevdiğiniz şeyden vazgeçmemelisiniz."

"Öyle bir planım yok." Eteğinin alt kısmını çekiyor. "Sadece zamana ihtiyacım var." Gözlerini kısarak deniz fenerine bakıyor ve "Başlasak iyi olur. Tepeye çıkmam bir saat sürebilir."

"Dramatik olma," diye takılıyorum bacağına hafifçe vurarak. "İş o noktaya gelmeden önce seni taşırdım ve bu o kadar da uzun değil."

Dışarı atlıyorum, sonra kapısını tutmak için kamyonun önünden koşarak geçiyorum. Elimi tutuyor, yere değdiğinde sandaletli ayakları çakılda kayıyor.

Ellerim belinde, onu sabitliyorum ama aynı anda onu göğsüme çekmekten de kendimi alamıyorum. "Tuttum seni."

Parmakları gömleğimin yakasında gezinirken kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Seviyor musun?"

Kolay bir cevap. "Her zaman."

Kapıyı kapatıp kamyonu kilitleyebilmek için onu bıraktığımda, etrafı tarıyor.

"Halka açık mı ki? Burada kimse yok."

Ona doğru yaklaşıp çenesini kavradım. "Bazen turlar yapıyorlar ama ben bir adam tanıyorum."

Gülüyor, elleriyle beyaz bluzunu düzeltiyor. "Neden şaşırmadım ki?"

Elini tutarak onu girişe doğru yönlendiriyorum. Cebimden anahtarı çıkarıp kapının kilidini açacak kadar duraklıyorum. Sonra, içeri girdiğimizde, tekrar kilitliyorum.

"Vay canına." Alt kattaki küçük alana ve fener odasına çıkan döner merdivene bakarak bir daire çiziyor. "Düşündüğüm kadar büyük değilmiş."

"Bu deniz feneri daha küçük. Ama manzarası tırmanmaya değer."

Kendi etrafında dönüyor, eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyor. "Sen öyle diyorsan."

Turuncu eteğinin kenarından tutarak, "Beni çıldırtmak için bunu özellikle seçmişsin gibi hissediyorum," diye homurdandım.

Göz kırparak omuzlarını şımarıkça sallıyor. "Belki." Hızla dönüyor, saçları arkasında uçuşuyor, sonra merdivenleri çıkmaya başlıyor. Dönüp bana bakmadan önce sadece birkaç basamak çıkabildi. "Özel manzaranız için geride kaldığınızdan emin olun."

İnledim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Izzy."

"Ne?" Masum bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyor. "Şirin kıyafetimi kastetmiştim. Neden bahsettiğimi sanıyorsun?"

Birkaç basamak atlayıp kalçasını çimdikliyorum ve kıkırdamasını sağlıyorum.

En tepeye ulaştığımızda, doğruca küçük odayı çevreleyen pencere duvarına gidiyor ve ötesindeki okyanusa bakıyor. "Oh, vay canına." Nefes nefese kalması yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Şu manzaraya bak."

"Dışarısı daha da güzel."

Arkasını döner ve poposunu pencerenin kenarına yaslar. Arkasında dalgalar yuvarlanıyor ve bir tekne yavaşça yanından geçerek muhteşem bir görüntü çiziyor. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"Ben birazcık"- başparmağıyla işaret parmağını birbirinden bir santim uzakta tutuyor- "yüksekten biraz korkarım."

"Sana tutunacağım." Bileğini çekiştiriyorum ve o da isteyerek geliyor, aramızda sadece bir nefes kalana kadar onu çekmeme izin veriyor.

Başını arkaya yatırıp geniş ve güven dolu gözlerle bana bakıyor. "Bana söz verir misin?"

Başparmağımla alt dudağını sıyırıyorum. Onu öpmek istiyorum. I her zaman onu öpmek istiyorum.

Yalnız olduğum onca yıl boyunca, tek bir kişi bile beni Izzy James gibi baştan çıkarmamıştı.

"Söz veriyorum."

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Pekala, hadi yapalım şunu."

Kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıp parmaklıklara tutunurken onu sıkıca tutuyorum. Rüzgâr saçlarını omuzlarına savuruyor. Uzun telleri kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalışıyor ama nafile.

"Bekle." Elini bırakıyorum, sonra hızla arkasına geçiyorum, böylece bir kolumu gövdesine dolayabiliyor, diğeriyle de saçlarını tutabiliyorum. "Bunun yardımı oldu mu?"

"Evet. Bu ... şu manzaraya bak, Derrick."

"Kenara yaklaşmak ister misin?"

"Hayır." Kelimeyi ağzından geçiriyor. "Hayır," diyor, bu sefer biraz daha sakın, elini karnının üzerinde benimkinin üzerine koyuyor. "Ben burada iyiyim."

Sahil biraz uzakta ama kıyı boyunca dizilmiş ve gün batımını bekleyen insanları kuşbakışı görebiliyoruz.

"Benimle fotoğraf çekilir misiniz?" diye soruyor. "Belki sadece ellerimizle?"

"Elbette."

Bizi ellerimiz kenetlenmiş ve parmaklıklara dayanacak şekilde ayarlıyor - ancak vücudunun geri kalanını kenardan uzak tutmaya dikkat ediyor - ve ellerimizi ve ötesindeki manzarayı çekerek fotoğrafı çekiyor.

"Bunu paylaşmamı ister misin?"

"Paylaşmak mı?" Aptalca sordum.

"Sosyal medyamda."

Tereddüt ediyorum. Çünkü ben bile -sosyal medyada olup bitenler konusunda pek bilgili olmayan biri olarak-bunun ciddi bir açıklama olduğunu biliyorum.

Ama bu tereddüt sadece bir kalp atışı sürer. Bırak dünya onun benim olduğunu bilsin. "Benim için sorun değil."

Bir süre telefonunun ekranına dokunuyor, onu güvende tutacağımı biliyormuş gibi bana doğru eğiliyor ve işi bittiğinde telefonunu bir kenara koyuyor ve sahneyi bir kez daha izliyoruz.

"Tanrım, burayı seviyorum." Sesi yumuşak, saygılı. "Sanırım kız kardeşimi buraya çeken şey benim için de tasarlanmıştı."

Bu itiraf karşısında göğsüm sıcaklıkla doluyor. "Burası özel bir yer."

Burada büyüdüm, çocuklarımı burada yetiştirdim. Pek çok insan macera hevesiyle her zaman bildiği yeri terk etmeyi hayal ederken, ben onlardan biri değilim. Dünya üzerinde burası gibi hissettirecek başka bir yer yok. Kasaba, insanlar, damarlarımdaki kanın hareket etmesini sağlayan atan bir kalp gibi.

Yüzü bana dönük olacak şekilde dikkatlice arkasını dönüyor, tüm vücudu neredeyse bana sarılmış durumda. Avucunu göğsüme koyduğunda, kalbimin onun dokunuşuyla nasıl teklediğini hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sen de özelsin, biliyor musun?"

Homurdanıyorum. "Bundan emin değilim."

Gülümsüyor, gözleri dudaklarımdan şeklini izliyor. "Benim için öylesin."

Yüzümü kaplayan gülümsemeyi durduramıyorum. Izzy'nin özel biri olmak, başkasının bir şeyi olmaktan daha iyi.

Parmak uçlarında duruyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Öpücük yumuşak. Tatlı. Bir söz gibi hissettiriyor.

Arkasını döndüğünde kollarını benimkilere doluyor ve batan güneşe gülümsüyor. Saçlarını tekrar toplayıp elimde sabitliyorum.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Dudaklarımı boynuna, kulağının hemen arkasına götürüyorum. "Merdivenlerden yukarı yürümek zorunda kalmana rağmen mi?"

Nefes nefese kahkahası vücudunun bana karşı titremesine neden oluyor. "Evet, merdivenlerden yukarı yürümek zorunda kalsam da. Bu inanılmaz bir şey. İskelele bak. Kasabaya. Buradan inanılmaz görünüyor."

Gerçekten de öyle. Buradan ana caddeyi ve plajın ötesindeki kayalıkları görebilirsiniz.

"Düşünüyordum da," diye başlıyor, vücudu aniden gerginleşiyor ve sesi titriyor, "burada kalmaya karar verdiğimden beri kendi evimi aramaya başlayabilirim. Sizin yanınızda fazla kalmak istemiyorum."

Onun kadar katı davranarak dişlerimi sıkıyorum. Onun taşınması fikri bana pek uymuyor.

Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ve ne kadar uzun sürerse, kollarımda o kadar sertleşiyor.

"İstediğin bu mu?" Sonunda söyleyebildiğim kadar tarafsız olmaya çalışıyorum ve bana bakması için saçını nazikçe çekiyorum.

"Ben... hayır... Uzun vadeli değil. Ama bu yeni bir şey. Seninle sadece birkaç hafta kalmam gerekiyordu ve şimdi buradayız ve ben sadece... Benden bıkmamı istemiyorum."

"Izzy." Onun adı yumuşak bir nefes. "Senden asla bıkmam." Bu fikir çok gülünç. "Sadece sen olarak benim için neler yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bana değer vererek. Aramızda böyle bir şey olmasaydı bile gitmeni istemezdim."

Gözleri yaşlarla doluyor ve kalbim sıkışıyor. Lanet olsun. Onu duygulandırdığım için kendimi tekmeleyebilirim.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Boğazımdaki duygu yumrusunu yutkunarak geçiştiriyorum. "Tüm kalbimle."

Tekrar arkasını dönüyor, bu sefer elleri karnımda. "Bu cılgınca ve belki bazıları bunun çok erken olduğunu söyleyebilir, ama ben

daha fazla içinde tutamazsın. Seni seviyorum Derrick ve bunu bilmeyi hak ediyorsun. Duymayı."

Söyledikleri karşısında o kadar afalladım ki kalbimin durduğuna yemin edebilirim. Tüm kelimeler beni terk etti ve ona bakakaldım, sustum.

"Olamaz," diye mırıldanıyor, benden uzaklaşmaya çalışırken yüz hatlarını bir korku ifadesi kaplıyor. "Sorun yok. Hiçbir şey söylememişim gibi davran. I-"

Onu öperim. Öpmezsem öleceğimden eminim.

Ve yüzünü avuçladığımda, ellerim neredeyse onu bütünüyle yutuyor. Bazen bana kıyasla ne kadar küçük olduğunu unutuyorum.

Alt dudağını ısıyorum, açılması için nazik bir istek. Açtığında, dilimi içeri sokuyorum. Sahipleniyorum. Sahipleniyorum. Yutuyorum.

Bu kadın benim.

Sonunda hava almak için kalktığımızda, nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta kalıyor. "Ben de seni seviyorum, Izzy."

Geri dönüyor ve neredeyse kör olacağım kadar parlak bir gülümsemeyle bana vuruyor. Aşk, aşkım, onu bu kadar mutlu ediyor.

"Beni seviyor musun?"

"Seviyorum."

"Bunu duymanın ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin." Gömleğimi sıkıca kavırıyor, kumaşı avucunun içinde bükülüyor ve beni çaresizlikle fener odasının kapısına doğru çekiyor. "Buraya gel."

"Ne?" Kapıyı açıp daha sert çekiştirirken aptalca soruyorum. "Neler oluyor?"

İçeride, üstünü yırtıyor ve altındaki pürüzsüz beyaz sütyeni ortaya çıkarıyor. "Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve eğer seni hemen soymazsam yanacağım. Burada kamera yok, değil mi?" Üstünü göğsüne bastırarak bir daire çiziyor.

"Kamera yok," diye onaylıyorum.

"Tanrı'ya şükür." Gömleğinin düşmesine izin verdi ve benimkinin eteklerine uzandı.

Yaklaşıp yardım etmek için kollarımı kaldırıyorum. O uzanamayınca ben devralıyorum ve tamamen çekip çıkarıyorum. Dudağını ısıırıyor, beni içine çekiyor. Gözlerindeki şehvet egosuna büyük bir destek oluyor. Dudaklarını yalayarak ellerini göğsüme koyuyor. "Kalbin çok hızlı atıyor." Şaşırmış gibiydi

Bu.

"Öyle," diye onaylıyorum, sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Benimki de," diye fısıldıyor, başparmağını meme ucuma dolayarak. "Biliyor musun, daha önce hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylememiştim."

"Siktir." Başımı geriye attım. "Bu bana söylediğin en seksi şey olabilir."

"Sen özelsin, Derrick. Bunu gördüğünü sanmıyorum ama öylesin."

Göğsüm sıkışıyor. Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Özel olanın o olduğunu, ama ben söyleyemeden dizlerinin üzerine çöküyor. Kemerimi kolayca çıkardı, sonra pantolonumu kalçalarımından aşağı çekti.

Başım geriye düştü, adını ısırarak söyledim. "Izzy."

Elini boxer-şortumun kumaşına sürtünen sikimin üzerinde gezdiriyor.

"Şşşt," diyor. "Sadece izle."

Yavaşça, gözleri benimkilere kilitlenmişken, iç çamaşırımı aşağı kaydırıyor ve sikimi serbest bırakıyor. Aramızda sallanıyor. Tabanından tutup sıkıyor.

"Beni sert ve hızlı bir şekilde becermeni istiyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama beni susturuyor. "Ve eve gittiğimizde yavaş gideceğiz.

Anladın mı?"

Başımı salladım, yutkundum. "Sevgilim ne isterse." Dudakları kıvrılıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

"İsteddiğini elde etmek mi?"

"Hayır. Senin kızın olmak." Bununla birlikte sikimi ağzına alıyor, elini kullanarak tabanına baskı uyguluyor. Sonra hafifçe geri çekiyor ve ucunu yalıyor.

"Sikini seviyorum," diye fısıldıyor itirafını. "Çok fazla."

Tanrım.

Sadece bu bile dizlerimi o kadar güçsüzleştiriyor ki dik durmak için duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Bu kız ve söylediği şeyler. Beni mahvetmekle tehdit ediyorlar.

Izzy Kasırgası gelene kadar her şeyin üstesinden gelebileceğimi sanıyordum. Şimdi, sadece gezintiye çıktım.

Beni yalıyor ve emiyor, taşaklarım sıkılaşıyor ve omurgamda karıncalanmalar başlayana kadar beni kızdırıyor.

"Izzy," diye uyarıyorum sert bir nefes vererek. "Ayağa kalk." Beni dinlemiyor.

"Kalk," diye tekrarlıyorum, saçlarını nazikçe kavrayarak. Hâlâ durmuyor.

"Izzy, eğer seni becermemi istiyorsan, sikimi emmeyi bırakman gerekecek."

Sonunda bir patlamayla geri çekiliyor, başparmağıyla ağzını siliyor, gözleri kapanıyor ve göğsü ağır nefeslerle kabarıyor.

"Buraya gel." Dirseklerinden tutup onu ayağa kaldırıyorum, dizlerinin yerden biraz kızardığını fark ediyorum. Kahretsin, onu daha önce durdurmadığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Şuraya yaslan." Onu pencere kenarına yönlendiriyorum.

"Mm," diye mırıldanıyor, poposunu oynatıyor. "Manzaralı seks. Bunu sevdim."

Eteğini yukarı iterek bir hırıltı çıkardım. "Izzy?"

Omzunun üzerinden bakarak dişlerini dudağına gömdü.

"Evet?" Gözlerini kırıştırtıyor.

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor ama onları zorla çıkarıyorum. "İç çamaşırın nerede lan?"

O kadar parlak gülümsüyor ki neredeyse kör oluyorum. "Evde." Kıçına hafif bir şaplak atıyorum.

"Yapma bunu."

"Neden olmasın?" Başparmağım klitorisinin etrafında dolarken yumuşak bir kahkaha atıyor ve bu bir iniltiye dönüşüyor. "Beni becermeni sağlamaya kararlıyım."

Başımı sallayarak sikimi okşadım ve onun girişine getirdim. "Eve kadar döllerimin damlamasını istiyorsun." Hızlı bir hamleyle içine girdim ve onu

başını geriye atıp haykırdı. "Sen benim pis kızımsın, değil mi? Spermlerimin bu tatlı amcığı doldurmasını seviyorsun, değil mi?"

Kendini sabit tutmak için bir elini pencere camına vuruyor. "E-evet." Kelimeyi kekeleyerek söylüyor. "Oh, Tanrım. Derrick." Adım bir inilti.

Kahretsin, tekrar duymak için can atıyorum. "Adımı söyle, bebeğim. Beni ne kadar istediğini söyle."

"Derrick," diye nefes alıyor, başı geriye eğilmiş, boynu uzamış. "Seni seviyorum."

"Siktir, bebeğim." Kalçalarını kavriyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Uzun süre dayanamayacağım ama sorun değil. Bütün gece bizim.

Hayatımızın geri kalanı bizim.

Nefes nefese kalıyor, camdaki eli daha da genişliyor. "Çok yaklaştım."

"Klitorisini ovala," diyorum ona. "Ben de neredeyse geldim."

Kadın itaat ediyor ve çığlıkları deniz fenerinde yankılanıyor. "Siktir! Derrick!"

Amcığının titreşen tutuşu beni uçurumun kenarına gönderiyor. Boşaldım, onu doldururken vücudunun arkasına yaslandım.

Tekrar yeryüzüne inip gerçekliğe göz kırparken, saçlarını boynundan çekiyorum ve terden ıslanmış tenini öpüyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, bunu duymasını istiyorum. Hissetmesini.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Beni buradan çıkarmaya yetecek kadar mı? Yürüyebileceğimden emin değilim."

Kıkırdayarak, kalbimin yıllardır hissetmediği kadar hafiflediğini hissederek, ondan uzaklaşıyorum ve iç çamaşırlarımı ve pantolonumu yukarı çekiyorum. "Deneyebilirim."

"Mm." Alnını cama dayayarak yorgun bir mırıltı çıkarıyor.

Eteğini tekrar aşağı çekiyorum ve gömleğini aramak için dönüyorum. Yerini bulup içine girmesine yardım ettikten sonra, kendiminkini ahşap döşemeden aldım. Kıyafetlerimizi düzelttikten sonra

Nefesimizi tutmak ve suya bir kez daha bakmak için bir an ayırıyoruz. Sonra dikkatlice çıkışa doğru merdivenleri iniyoruz.

Kamyona güvenli bir şekilde bindiğimizde "Bunun için bir tür kulüp var mı?" diye soruyor.

"Ha?" Klimayı ayarlarken aklım hala inanılmaz orgazmdan dolayı karıştı.

"Şey"-başını tembelce bana doğru çeviriyor-"uçakta seks için Mile High Club var. Deniz fenerleri için de benzer bir şey var mı?"

Kıkırdıyorum, otoparktan çıkıyorum. "Bundan şüpheliyim." "Olmalı."

Bana gülümsüyor ve güneş neredeyse kaybolmuş olsa da doğrudan üzerime parlıyor. Izzy de tam olarak böyle.
-Benim kişisel güneşim.

IZZY

"HAYIR."

"Finneas," diye sızlanıyorum, yüzümü kapatarak. "Özür dilerim."

"Maine'e taşınamazsın. Orası çok uzak." Dudakları aşağıya dönük, ekranda bana surat asıyor. "Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Orası hakkında konuşma şekline, seksi oda arkadaşından bahsetmeye bile gerek yok ama seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni ziyarete geleceksin, değil mi?"

Sahte bir dramatik işaret yapar. "Sanırım öyle. Belki birkaç ay içinde. New England'da sonbahar iyi bir içerik oluşturacaktır."

"Bu doğru," diye katılıyorum. "Parkerville'de sonbahar büyülüdür."

Yapraklar kırmızı, sarı ve turuncunun en güzel tonlarına dönüşür ve pastanın üzerindeki serpintiler gibi yere dökülürler. İşyerleri Cadılar Bayramı için vitrinlerini süslüyor. Via geçen yıl dükkanının camlarını mumya temasıyla boyamıştı.

"Gerçekten Los Angeles'tan ayrılıyorsun, ha?"

İç çektim. "Zamanı gelmişti." İçten içe, Los Angeles'ın geçici olduğunu hep biliyordum ve şimdi otuzuma yaklaşırken, hedeflerim

değişti. Orada geçirdiğim zamandan asla pişman olmayacağım ama kendimi kalmaya zorlasaydım pişman olurdum.

"Toparlanmak için yardıma ihtiyaın olursa, haberim olsun."

Ona şüpheci bir bakış attım. "Finneas."

"Pekâlâ." Onu yakalamışım gibi ellerini havaya kaldırdı. "Jordan'a yaptırırım," diyor, erkek arkadaşını kastederek. "Ama bunun tek nedeni manikürü mahvetme konusunda endişelenmek zorunda olmaması." Parmaklarını ekrana doğru sallıyor.

"Ooh, bunlar çok şirin."

"Lütfen bana orada tırnaklarına dikkat ettiğini söyle."

"Bazen. Ama şu sıralar manikür yaptırma zamanım geldi de geçiyor."

"Bir bakayım."

İ çekerek ellerimi havaya kaldırıyorum ve ona mavi cılanın ne kadar kötü bir şekilde uzadığını gösteriyorum.

"Izzy." Skandal yaratacak bir şekilde adımı tekrar söylüyor. "Bunları düzeltilmen gerek."

"Biliyorum." Ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırıyorum. "Zamanım olmadı."

Derrick'e iş konusunda yardım etmek ve restoran üzerinde çalışmak arasında değil. Mobilya tedarik ediyor ve onay için restoran sahipleri Grants'a gönderiyordum. Onların mekanı üzerinde çalışmak şimdiye kadar yaptığım en tatmin edici şey olabilir. Beklemediğim bir şekilde ödüllendirici.

"Zaman yarat," diye şakacı bir şekilde azarlıyor, tezgahı işaret ederek. "Bugünkü gibi."

"Denerim."

"Oh." Ellerini çırpıyor ve doğruluyor. "Instagram'ını kontrol ettin mi?"

Homurdanıyorum. "Hayır." Deniz fenerindeki fotoğrafı birkaç gün önce yükledim ve daldım. Sadece yanımda olan takipçilerim için paylaştım. Gerçekten önemseyenler için. Uzak kalıyor olabilirim ama ben iyiyim demenin bir yoluydu bu.

Ağzı düşer. "Izzy, hemen kontrol et."

Uygulama yüklendiği ve bildirim sayısını gördüğüm anda çenem düşüyor. Ana sayfama tıklıyorum ve 2,4 milyon takipçimin 2,5 milyona yükseldiğini görünce kalbim yerinden fırlıyor.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, aşağı kaydırıyorum ve son fotoğrafıma tıklıyorum.

Omg! Sadece elinden bile seksi olduğunu anlayabiliyorum!

@willowcreek4eva: Seni tekrar gördüğüme çok sevindim! Aman Tanrım, kolundaki damarlar. Salyalarım akıyor. Kızım, bize yüzünü göster!

Daldın ve bir erkek arkadaşın oldu! Aferin sana! Seni özlemiştik!

Ve belki de en iyi yorum, tek başına elli binden fazla beğeni alan doğrulanmış bir hesaptan geldi.

Seni tekrar görmek güzel. Nefret edenlerin kazanmasına izin verme. Muah.

Telefonum yere düşüyor ve şaşkınlıkla Finneas'a göz kırpmıyorum.

Gülüyor, alkışlıyor ve yemin ederim koltuğunda zıplıyor. "Görünüşe göre kız arkadaşım artık iptal edilmedi."

"I..." Midem beklenmedik bir şekilde bulanıyor. "Son gönderdiğimde olduğu gibi olacağını düşünmüştüm."

"İnsanlar yollarına devam etti," diyor omuz silkerek. "O zamandan bu yana çok daha kötü şeyler oldu."

Sormuyorum çünkü bilmek istemiyorum. "Ben... Lux bile yorum yaptı."

"Biliyorum." Ekranın dışına uzanıyor, sonra buzlu kahvesini dudaklarına götürüyor. "Lux aldığın nefretten dolayı kendini çok kötü hissetmiş olmalı. Senin son gönderinden birkaç gün sonra, insanlar hâlâ hıyarlık yaparken, onlara seslenen bir gönderi yaptı."

Boğazım düğümleniyor, konuşmakta zorlanıyorum. "Bilmiyordum."

Bu olaydan sonra, bakma isteğimi bastırmak için kendimi uygulamalarımın kilitledim.

"Görünüşe göre geri döndün, kızım. Tabii dönmek istiyorsan."

"Olmak istiyorum," diyorum dikkatle, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Finneas tırnaklarımın durumu karşısında yine gözle görülür bir şekilde irkiliyor ve benden bir kahkaha koparıyor.

"Yine de bunu nasıl yapmak istediğimden emin değilim. İçeriğim değişecek ve insanlar bundan nefret edebilir ama-"

"Ama sadık takipçileriniz buralarda kalacaktır," diye araya giriyor. "Ne yaptığınızdan ziyade sizin yüzünüzden kaç kişinin hesabınızı takip ettiğini bilseniz şaşırırdınız."

Bu adama karşı içimde bir minnettarlık dalgası kabarıyor. "Teşekkürler, Finneas."

"Seni gerçekten özleyeceğim."

Göğsüm hüznle sızlıyor. "Ben de, ama yine de birbirimizi göreceğiz. Kanka tatilleri, değil mi?"

"Emin olabilirsin. Jordan ve ben sonbaharda geleceğiz." "Lütfen!"

"Gitsem iyi olacak," diyor parmaklarını masasına vurarak. "Ve sen, küçük hanım, manikür salonuna gitmelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Döndüreğim."

"Bugün. Fotoğrafları bekliyor olacağım."

"Peki," diye inledim. "Via gitmek istiyor mu diye bakacağım."

"Ve eğer gitmezse"-bana parmağını sallıyor-"o zaman sen yine de git."

Sahte bir selamla, "Emin olabilirsin." diyorum.

"Sonra konuşuruz." Finneas bana bir öpücük veriyor ve sonra gidiyor.

Görüntülü sohbet tarayıcısından çıkarken kalbim biraz acıyor. Buraya kalıcı olarak taşınma kararımdan ne kadar mutlu olsam da ondan ayrılacağım için üzgünüm. O iyilerden biri.

Temiz bir nefes alarak telefonumu yerden aldım. Sonra Via'ya tırnaklarımızı yaptırmamızla ilgili bir mesaj atıyorum. Reid, Derrick ve Layla ile birlikte olduğu için

Derrick'in evle ilgili planları hakkında konuşmak ve evi satmak için onaylarını almak isterler, çünkü burası onların büyüdüğü yerdir-Via gerçekten müsait olabilir.

Via: Tabii, gidebilirim.

Seni 20 dakika sonra alayım mı?

Via: Kulağa hoş geliyor. Hazır olacağım.

Eşofman altımı ve büyük boy tişörtümü çıkarıp rekor bir sürede elbisemi giyiyorum, ardından saçımı bir tokayla topluyorum. Wonton'u çişini yapması için dışarı çıkardıktan ve en iyi çocuk olduğu için onu öpücüklere boğduktan sonra Via'nın dairesine gidiyorum.

Adımlarını rahat bir tempoda atıyor, omzunda tığ işi bir çanta asılı ve kot pantolonu boya ve kömür olabileceğini düşündüğüm bir şeyle çizgili.

"Merhaba," diyor yolcu koltuğuna geçerken. "Lütfen bana önce kahve alacağımızı söyle. Kafeine ihtiyacım var. Bütün gece ayaktaydım."

Kaşlarımı sallayarak sırtıyorum. "Bütün gece, ha?"

Koluma vuruyor. "Öyle değil. Gerçi"-gülerek emniyet kemerini göğsüne bağladı-"bazen öyle oluyor ama bu sefer değil. Bir proje üzerinde çalışıyordum. Makul bir saatte uyumaya gittim, ama sonra ilham geldi, ben de kalktım ve devam ettim."

Kaşlarımı çatarak, "Uykunda ilham mı alıyorsun?" diye sordum.

"Rüya görüyordum," diye açıklıyor araba yolu olarak kullanılan sokaktan geri çıkarken, "ve rüyamda resim yapıyordum. Çok güzeldi, Izzy. Pembe şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz tondtu. Ve mavi çok canlıydı. Üzerinde çalıştığım eserin tam da buna ihtiyacı olduğunu biliyordum."

Kafamı sallıyorum, beyninin çalışma şekline hayret ediyorum. "İnanılmazsın."

Dirseğini hafifçe benimkine çarpıyor. "Sen de öylesin. Instagram'da bir adam paylaştığını duydum. Derrick'ti, değil mi? Annem bu konuda beni aradı ama doğrulamak için internete girmedim."

Gözlerimi bir an için yoldan ayırıp kız kardeşime bakıyorum. "Nereden bilsin ki? Sosyal medyada bile değil."

Via küçümseyici bir el sallıyor. "Arkadaşlarından biri ona bir ekran görüntüsü göndermiş."

"Ugh," diye inliyorum, ışıklarda durduğumda başımı arkaya atıyorum. "Bilmem gerekirdi. Neden bana bunu sormadı?"

"Sanırım seninle yüzleşmek zorunda kalmadan dökülmemi umuyordu. Sen favorisisin."

Kalbim sıkışıyor. "Via."

"Ne?" diye soruyor, sesi benimkinden çok daha neşeli. "Bu doğru ve benim için sorun değil."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve öylece bırakıyorum. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Ebeveynlerimizin kayırmacılığı her zaman barızdı ve bu kesinlikle gülünçtü. Yıllarca Via kendisinden istenen her şeyi yaptı, ben ise her zaman kendi bildiğimi okudum.

"Her neyse, eminim bir ara seni arayacaktır. Sana haber vereyim dedim."

Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor. "Buraya taşınacağımı söylediğimde beni öldürecek."

"Buraya mı taşınyorsun?" Via ağzından kaçırđı, koltuğunda sarsılarak bana doğru döndü, beklediğimden daha fazla şaşırmıştı.

"Evet. Artık Los Angeles'ta olmak istemiyorum. Burayı seviyorum."

Çevremde Via, sözlerini dikkatle tarttığını belli edecek şekilde dudağını dişliyor. "Derrick için hareket etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Hayır. Evet, kalıcı olarak burada olmak işleri bizim için kolaylaştıracak ama doğrusu bu kararı onunla aramda bir şey olmadan önce vermiştim. Sadece bunu kabullenmem gerekiyordu. Bunun doğru seçim olduğunu bilsem de, yine de hayatımın bir bölümünü kapatıyorum."

"Bunu anlıyorum. Sanırım bu benim de haberlerimi paylaşmam gerektiği anlamına geliyor."

"Ooh." Omuzlarımı oynatıyorum ve ona bir bakış fırlatıyorum. "Ne oldu?"

"Reid ve ben ev bakıyoruz. Sadece küçük bir şey." "Aw, Via." Uzanıp elini sıktım. "Ben çok senin adına mutluyum."

"Teşekkür ederim." Çantasından bir dudak nemlendiricisi çıkardı. "Bunu erteliyordum, ki birlikte geçirdiğimiz bu kadar çok zaman varken bu aptalca. Çoğu gece ya ben onun evinde oluyorum ya da o benim. Birlikte yaşamak mantıklı."

"Neden birlikte yaşamadığınızı merak ediyordum ama zorlamak istemedim."

Homurdanıyor. "Çünkü ben inatçıyım. Chase ve ben çok hızlı hareket ettik. Evlenmeden önce ilişkimizi oturtmak için zamanım olmadı. Reid ile büyük kararlar alırken acele etmemek istiyorum."

Manikür salonunun otoparkına döndüğümde içimden bir kıkırdama geçiyor. "Muhtemelen onu ağırdan almaya zorlaman iyi bir şey. Aksi takdirde, seni çoktan koridorda yürümeye ikna etmiş olurdu."

"Biliyor musun?" -parmaklarını önünde uzatıyor, ikimizin de sahip olduğu gergin bir tık- "İçten içe şimdiye kadar benden sıkılacağını düşünmüştüm, ama beni başlangıçta sevdiği kadar, hatta daha fazla seviyor."

Onu içime çekerken kalbim sıkışıyor. "O çocuk sana kafayı takmış."

Gülüyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Gerçekten öyle. Tanrım, aşkın böyle olabileceğini bilmezdim. Çok... özgür. Chase'leyken... başlangıçta iyiydi ama sanki yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değilmiş gibiydi. Sanki yeterince iyi değilmişim gibi. Reid bana hiç böyle hissettirmedi."

"Elinde değil." Emniyet kemerimi çözdüm. "Bu çocuk saf golden retriever. Tek bildiği size sevgisini göstermek."

Gözlerini hızla kırıştıtararak yüzünü yelpazeliyor. "Ben daha fazla duygusallaşmadan içeri girsek iyi olacak."

Derrick'e karşı olan hislerimi düşünmeden edemiyorum. Pek çok erkek arkadaşım oldu ama Derrick'e karşı hissettiklerimi hiç hissetmemiştim. Başka birini hiç bu şekilde sevmemişim. Onunlayken, sadece var olmaktan memnun hissediyorum.

Salon, soluk pembe duvarları ve diğer pembe vurgularıyla sevimli küçük bir yer. Eğlenceli ve kız gibi ve Los Angeles'ta sık sık gittiğim beyaz, son derece modern salondan çok daha şirin.

Ayrıca aylar öncesinden randevu almamıza da gerek kalmıyor. Giriş yaptıktan sonra, renk örnekleri ve cilalardan oluşan duvara doğru ilerliyoruz.

"Hangi renk için havamda olduğumu bilmiyorum." Parmağımı dudağıma dokunduruyorum.

"Ben turuncuyu seçiyorum," diyor Via, uygun tonların bulunduğu kartelayı tararken.

Hâlâ karar verememişken telefonumu çıkardım ve Derrick'e bir mesaj attım.

Ben: Kız kardeşimle tırnaklarımı yaptırıyorum. Ne renk alacağımı bilmiyorum.

Yanıtının gelmesi sadece bir dakika sürer.

Derrick: Ben seçebilir miyim?

Ben: Tabii. Daha sonra aletine hangi rengin sarılmasını tercih edersin?

Cevabını gösteren o üç küçük nokta neredeyse anında beliriyor. Sonra da kayboluyor.

Sonunda anladım:

Kırmızı.

Bu basit yanıt karşısında midem bulanıyor. Kırmızı o zaman. Renk örneğini elime alıyorum ve parlak kiraz kırmızısını seçiyorum.

"Bu küçük sırtıma da neyin nesi?" Boş manikür istasyonlarında yan yana otururken kız kardeşim soruyor. "Edepsiz bir mesaj attın, değil mi?"

Masum rolü yaparak omuz silkiyorum. "Belki. Belki de değil."

Gülüştü nefes nefese bir huff. "Erkek arkadaşımın babasıyla birlikte olduğuna inanamıyorum."

"Gerçekten çok vahşi." Durumun ne kadar karmaşık olduğunu inkar etmek mümkün değil. "Ama ben mutluyum."

"Bunu hak ettin," diyor, seçtiği pastel turuncu şişenin kapağını açıyor ve rengi değerlendirmek için fırçayı çıkarıyor.

"Sen de öyle." İsteyen biri varsa, o da odur. Kız kardeşim için dileğim, istediği her güzel şeye sahip olabilmesi. Zor olduğunu ve olacağını bildiğim bir şey var ama bir gün anne olacağından hiç şüphem yok.

"İkimizin de Parkerville, Maine ve erkeklerine aşık olacağı kimin aklına gelirdi?" Bir kahkaha attı. "Bunu bir seyahat broşürüne koymalılar. Aşkı bulmak istiyorsan buraya gel."

Bir buçuk saat sonra tırnaklarımız bitti ve annemiz ve erkeklerimiz hakkındaki tüm konuşmalarımızı unutmuş bir şekilde kafeye doğru yola çıktık.

"Birlikte böyle vakit geçirebildiğimiz için çok mutluyum," diyor Via, kahve tezgahından kahvesini alırken.

"Ben de."

Aramızdaki yaş farkı, çocukken nadiren ortak noktalarımız olduğu anlamına geliyordu ve bu durum değişmeye başladığında Chase ile birlikteydi ve Chase onun tüm zamanını alıyordu.

"Bu akşam kitap kulübüne geliyor musun? Son birkaç haftadır gelmedin ve herkes nerede olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyor."

Barista matcha'mı tezgâha koyduğunda ona gülümsüyorum ve uzaklaşıyorum. "Çünkü artık Derrick'le birlikte olduğumu biliyorlar ve tüm çayı istiyorlar."

Via inliyor. "Glenda geçen hafta ne yaptı biliyor musun? Bir mezura çıkardı ve herkese sikinin ne kadar uzun olduğunu tahmin ettirdi."

"Ne?" İçimden kahkahalar yükseliyor. "Sadece Glenda. O çok komik."

"O bir şey, bu kesin." Via kahvesini yudumluyor. "Katılmayı reddettim, özellikle de benim tahminimin muhtemelen en doğrusu olacağını söyledikten sonra, çünkü ben

Reid ve hepsi. Benden hiç memnun değildi. Ayakkabısını çıkarıp bana vuracağını sandım."

Başımı arkaya atıp kahkahalarla gülerken gözlerim yaşıyor. "Oh, vay canına. Bu kadını seviyorum."

Via başını sallar. "Çok eğlenceli biri. Ona söylemeyin ama sanırım Parkerville'in en sevdiğim yanlarından biri o."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim." Dudaklarımı sıkıyormuş gibi yapıyorum. "Bu doğrudan onun kafasına gider."

"Sahile gitmeye ne dersin?"

Pencerenin dışındaki gökyüzünü tarıyorum. "Kulağa hoş geliyor. Hava bunun için mükemmel."

"Bugün neyin peşinde olduklarını biliyor musun?" diye soruyor, dükkanın kapısını benim için açık tutarken.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Eminim Reid seni bilgilendirecektir."

"Ya da"-omzunu benimkine çarpıyor-"sadece bana söyleyebilirsin."

Başımı salladım. "Bana göre değil."

İç çekerek başını sallar. "Tamam, orada bırakacağım, ama sadece anladığım için. Ben de Reid'in sırlarını ifşa etmezdim."

"Çok kötü durumdayız," diye inliyorum.

Gülerek kolunu benimkine doluyor. "Bu Crawford erkekleri özeldir."

Zihnim Derrick'in görüntüleriyle dolup taşıyor. Wonton'u evin içinde dolaştırması. Kanepede patlamış mısır yemeye ve benimle yüz maskesi takmaya olan istekliliği. Ellerinin tenimdeki hissi. "Kesinlikle öyleler."

"Ama bir süreliğine onları unutalım. Üzerinde çalıştığım bir eser için deniz kabukları toplamak istiyorum."

Ona sertçe başımı sallıyorum. "Artık Crawford konuşmak yok. Anladım."

Sahilde, küçük kızlar gibi kıkırdayarak dolaşıyor ve deniz kabukları topluyoruz. Bu mükemmel günü onunla paylaştığım için kız kardeşime daha önce hiç bu kadar minnettar olduğumu hatırlıyorum.

IZZY

Saatlerce deniz kabuğu topladıktan sonra, bina kumdan kaleler ve her şey hakkında konuştuktan sonra kitap kulübüne gidiyoruz.

En son biz geldiğimiz için içeri adım attığımızda koro halinde merhabalar bizi karşılıyor.

Glenda her zamanki koltuğundan, "Bir tabak ve içecek kap," diye sesleniyor. "Ve Izzy, umarım erkeğinle ilgili bazı ilginç ayrıntıları anlattırısın. İkinizin deniz fenerine gittiğinizi duydum."

Beni sarsan görüntüler karşısında yüzüm alev alev yanıyor. Yanaklarım düşündüğüm kadar kırmızı mı?

"Uh... evet... Derrick bana manzarayı göstermek istedi."

"Benim zamanımda oraya giderdik... siz çocuklar bugünlerde buna ne diyorsunuz? Takılmak mı?"

Yanımda Via bana yaklaşıyor ve "Deniz fenerinde seks yaptın mı?" diye fısıldıyor.

Sertleşerek dudaklarımı büzüyorum ve bakışlarımdan kaçınarak burnumdan nefes alıyorum. Ona bakarsam, cevabın yüzümün her yerinde yazılı olduğunu görecektir.

Ne yazık ki çenemi kapalı tutmamın bir faydası olmuyor. Koluma hafifçe vurarak, "Aman Tanrım, yapmışsın." dedi.

"Cadılar Bayramı'nda Reid'le bir dolabın içinde seks yaptın," diye geveledim, sesim çok yüksek çıkıyordu. "Deniz fenerinde seks yapmanın nesi yanlış?"

Kadınlarla dolu oda kahkahalara boğulur.

"Güven bana," diyor Cassandra aşk koltuğundaki yerinden. "Çoğumuz o deniz fenerinde seks yaptık. Buralarda bir geçiş töreni gibidir."

"Oh, Tanrım." Yüzümü gizlemek için neredeyse tabağımı düşürüyordum.

Bu Derrick'in oranın takılma yeri olduğunu bildiği anlamına mı geliyor?

Görünüşe göre bu konuyu daha sonra konuşacağız.

Tabağımı atıştırmalıklarla dolduruyorum ve kendime bir kadeh şarap koyuyorum. Bir kadeh iki kadehe mi benziyor? Belki de. Ama buna ihtiyacım var. Kız kardeşimin yanındaki kanepeye yerleşiyorum, Ella ve Anna diğer tarafımda, kendimi merkezlemek için derin bir nefes alıyorum.

Belki tüm toplantı boyunca ağzımı tıkarsam, buradan nispeten zarar görmeden çıkabilirim.

Ya da değil. Çünkü kız kardeşim ağzını açtığı anda oda patlıyor.

Via, "Kız kardeşim resmen buraya taşınıyor," diyor. "Izzy!" Ella ciyaklıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Ağzıma bir avuç fındık atıyorum. "Burayı seviyorum. Neden olmasın?" Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum, bir yandan da grubun dikkatini dağıtacak ve üzerimdeki baskıyı azaltacak konular bulmak için beynimi zorluyorum.

"Bu Crawford Baba'nın yanına temelli taşınacağın anlamına mı geliyor?" Bayanlardan biri soruyor.

Glenda ben cevap veremeden dilini şaklatıyor. "O babam değil. Büyükbaba Crawford."

Bir utanç dalgası üzerime çöktü. Yerde eriyebilseydim, erirdim.

Ellerimle yüzümü kapatarak kız kardeşime "Beni buraya neden getirdin?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Tam teşekküllü bir Parkerville kasabalısı olacaksın. Aidatını ödemelisin."

"Senden nefret ediyorum."

Bu sadece onu daha çok güldürür.

"Evlenmeyi düşünüyor musun?" Lucy odanın diğer ucundan sorar. "Tavsiye edebilir miyim-"

"Lucy, canım," diye araya giriyor Glenda, küçümseyici bir el sallayarak. "Kimse ailenin anıt mezarında evlenmek istemez. Orası bir anıt mezar. Orada ölü insanlar var."

"Ama... çok güzel," diye savunuyor Lucy.

"Sanırım biraz fazla ileri gidiyoruz," diyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ve şakaklarımdan terler boşalıyor. Derrick'le evlenme ihtimalini düşünmediğimden değil ama ilişkimiz henüz çok yeni. Evliliği düşünmeden önce bulunduğumuz yerin tadını çıkarmak istiyorum. Bir kez daha üzerimdeki baskıyı azaltmak için, "Reid ve Via ev bakıyorlar," diye geveliyorum.

Boğulmayı durdurabilmek için kız kardeşimi otobüsün altına mı attım? Evet. Bu konuda kötü hissediyor muyum? Zerre kadar değil.

Bacağıma şaplak atıyor. "Çok teşekkürler." Ona gülümsedim.

"Bir şey değil."

Dikkatler bir an için benden uzaklaştığında, kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Akşam bitmeden Glenda'nın ağzından başka neler çıkacağını kim bilebilir.

Neyse ki grup Reid'e odaklanmış durumda ve Via's potansiyel hareket et için a Bir yandan da. Onlar tavsiyelerde bulunmak için Emlakçılar ve mevcut Özellikleri. Daha sonra beni öldürmek isteyecek ama bu rahatlama için buna değer.

Hayatımın büyük bir kısmını kitlelerin erişimine açmışken ilgi odağı olmaktan bu kadar az hoşlanmam garip gelebilir. Ama beni bilgi almak isteyen insanlardan ayıran bir ekran olduğunda durum değişiyor.

Dikkatler tekrar bana döndüğünde her şey sona eriyor. Bu benim hatam. Çünkü burada oturmuş düşüncelerimin içinde kaybolmuş, geçen yılı ve

tüm değişiklikler ve yapmak istediğim bir değişiklik daha var.

"Sanırım saçımı kestireceğim," diye ağzımdan kaçırdım.

Odaya sessizlik çöküyor. Glenda, "Bu çok hoş, canım," diyor, kelimeler alaycılıkla damlıyor. "Sabah için bir bakım ayarla."

"Hayır. Kırpma değil. Kesmeyi düşünüyorum. Şuradaki gibi." Onlara ne düşündüğümü göstermek için saçımı parmaklarımin arasına sıkıştırıyorum. "Bu ne kadar? Yaklaşık on santim mi? On mu?"

Saçlarımı neredeyse omuzlarıma kadar getirecekti. Glenda yüzünü buruşturmamaya çalışarak, "Bu çok fazla canım," diyor.

"Emin misin?"

"Evet. Değişime hazırım. Bu benim için iyi olacak."

Anna kanepenin diğer ucunda öne doğru eğilerek, "Eğer eminsen makasım arabamda," diyor. "Kusura bakma, kulağa tuhaf geldi. Ben saç yaparım. İstersen şimdi de yapabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Ben alırım." Zıplar ve kapiya doğru yönelir. "Ben bunu yaparken, biri mutfaktan bir tabure ve belki bir havlu getirebilir mi?"

Via yavaşça başını bana doğru çeviriyor, gözleri kocaman. "Bundan emin misin?"

"Bu sadece saç. Eğer nefret edersem, oh iyi. Uzar."

Yirmi dakika sonra bir sürü saçım daha açıldı ve Lucy, Anna'nın el işçiliğini kontrol edebilmem için bana bir el aynası uzatıyordu. Dalgalı saç telleri omuzlarımin yaklaşık bir santim ötesinde. Tam istediğim yerde.

"Mükemmel, Anna. Teşekkür ederim." Tabureden kayarak iniyorum ve Lucy ortalığı süpürmeden önce ondan faraş ve süpürgeyi alıyorum. "Ben hallederim."

Yerler temizlendiğinde ve yemekler kaldırıldığında, koro halinde vedalaşarak geceyi geçirmek üzere ayrılıyorz.

Bu kadınlar ne kadar meraklı ve işgüzar olsalar da, benim yanımda olduklarını bilmek hayatımı kolaylaştırıyor. Bu kadınlar birbirleri için her şeyi yaparlar ve bana

bir araya geldiler. İnsan nerede yaşarsa yaşasın, bu tür arkadaşlıklar edinmek zordur.

"Sence Derrick saçın hakkında ne diyecek?" Dairesine doğru ilerlerken Via bana soruyor.

"Emin değilim," diye cevap veriyorum tek omzumu silkerek. "Onun fikrinin ne olabileceğini düşünmedim. Bunu kendim için yaptım."

Mırıldanarak kolumu sıktı. "Güzel. Asla bir erkek için ya da bir erkek yüzünden bir şey yapma."

"Asla," diye kabul ediyorum ara sokağa girerken.

Reid'in eski model Mustang'i zaten orada, Via'nın arabasının arkasına park etmiş durumda.

"Bugün için teşekkürler." Emniyet kemerini çözdü. "Ve tüm kasabaya ev aradığımızı söylememize yardım ettiğin için de teşekkürler. Eminim dedikodu değirmeni çoktan işini yapıyordur."

Binayı incelerken içimden bir kahkaha yükseliyor. "Zaten benim düşünümü planlıyorlar, yani ödeştik."

O daha arabadan inemedi, Reid sırtarak Via'nın üst kattaki dairesinin kapısını açıyor.

"Git adamını getir," dedim ona.

"Yapacağım." Göz kırparak arabanın kapısını kapatır ve merdivenlerden atlayarak adamın yanına gider; adam onu kollarının arasına alır ve öpmek için yaklaşır.

O kadar aşıklar ki, eğer ben de bir erkeğe sıırıslıklam aşık olmasaydım, bu mide bulandırıcı olurdu.

Ben sokaktan geri dönerken Via dönüp el sallıyor ve onun arkasında Reid bir elini kaldırıp kulağına fısıldıyor. Göğsüne vuruşuna bakılırsa, sözlerinin yaramazca olduğunu garanti edebilirim.

Dayanılmaz derecede sevimliler.

Evin yakınındaki benzin istasyonunda slushie almak için içeri koşuyorum. Beni yeni bağımlılığım ile tanıştırdığı için Derrick'e lanet okuyabilirim. Artık bunları kahve ya da matcha'dan daha çok arzuluyorum.

"Senin daha iyi olan yarın nerede?" Ödemeyi yapmak için bardakları yere bıraktığımda Greg alay ediyor.

"Evde. Muhtemelen kanepede uyuyordur." Kıkırdayarak içeceklerin kapağını kapatır.

"Onun için iyi oldun," diyor uzattığım parayı alırken, bu ifade beni şok ediyor. "Derrick her zaman harika bir adamdı, ama sen gelmeden önce daha içine kapanıktı. Şimdi ise her zaman gülümsüyor. Onu mutlu ediyorsun."

Bu iltifat kalbimin biraz sıkışmasına neden oldu. Bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Teşekkür ederim." Kızarmakla savaşıarak para üstümü bir kenara koyuyorum. "O beni de mutlu ediyor."

Slushie'ler elimde, arabama atlayıp eve gidiyorum. Garaj yoluna girdiğimde, kendi evimi almayı ne kadar istemediğimi düşünmeden edemiyorum. Bu çılgınca. Uzun zamandır birlikte değiliz ama onun yanında kıvrılıp yatmama ya da onun yanında uyanmama fikri beni biraz hasta ediyor.

Verandaya çıkarken sokağa ve bahçeye bakıyorum, kırmızı ve turuncunun güzel tonlarında dökülmeye başlayan yapraklara hayret ediyorum. Ben kapıya ulaşamadan kapı açılıyor ve Derrick kolunun altında Wonton ile verandanın ışığında beliriyor.

İçimden akan sevgi dalgası düpedüz korkutucu. Başka bir insan için bu kadar çok şey hissetmek nasıl mümkün olabilir?

Gülümsemesi ağzı açık bir şaşkınlık ifadesine dönüşüyor. "Saçın. Sen kestin."

"Ben yaptım." Başımı sallayarak saçlarımın sallanmasına neden oluyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Bana doğru bir adım atarak enseme avuçluyor. Sonra parmaklarını yukarı doğru sürüklüyor ve saçlarımın arasında dolaştırarak at kuyruğu haline getiriyor.

"Hâlâ kapmak için yeterli," diyor sırtarak. "Bayıldım buna." "Tutmaya yetecek kadar, ha? Ya hepsini kazıtsaydım?"

Alnını alnıma dayayarak, "Bu senin saçın. Onunla ne istersen yapabilirsin. Ne olursa olsun seni seveceğim, ama ellerimi saçlarında gezdirmeyi seviyorum." Saç tellerini okşuyor. "Her zaman çok yumuşak."

"Özel bir durulama kullanıyorum. Şimdi beni içeri alacak mısın?"

"Tamam." Saçlarımı serbest bırakıyor ve kolayı benden alıyor. "Benzin istasyonunun önünden durmadan geçemezdin, değil mi?"

"Bütün akşam Glenda ile uğraşıyor olsaydın sen de dururdun."

Yanından geçip içeri girdiğimde kahkahası içimi gümbürdetiyor. Kapıyı arkasından kilitliyor, sonra Wonton'u yere bırakıyor. Tüylü küçük dostum hemen bana doğru koşuyor ve dikkat çekmek için arka ayakları üzerinde zıplıyor.

Çömelerek en iyi arkadaşımı sevip öpüyorum. Bir hayvanın gerçek, saf sevgisi gibisi yoktur.

O yerleştğinde ayağa kalkıp ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Reid ve Layla ile nasıl gitti?"

Derrick boştaki elini cebine sokar ve geriye doğru sallanır. "Şaşırtıcı derecede iyi, bu evin gittiğini görmek istemeyeceklerini düşünmüştüm. Bunun yerine, taşındığımı gördükleri için neredeyse rahatlamış görünüyordlardı."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Onlar sadece senin mutlu olmanı istiyorlar."

"Biliyorum." Sıcak eli belime dolanıyor. "Seni özledim."

Onun içinde eriyorum. Kelimeler basit ama çok güçlü. Kişinin kendisini bulması hakkında söylenecek bir şey var. Yakınında olmadığında hissedilen o özel acı hakkında. Ondan uzak kalamam gibi bir şey değil bu. Aslında, kız kardeşimle bir güne ihtiyacım vardı. Ama o yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki ondan önce bir bütün değildim. Ve bunun farkında bile değildim. Ama şimdi, ayrı olduğumuzda, o parçamın yokluğunu fark ediyorum.

"Ben de seni özledim."

"Mikrodalgaya biraz patlamış mısır koyayım mı? Gilmore Girls'ün birkaç bölümünü izleyebiliriz."

Slushie'nden bir yudum alıyorum, aydınlanıyorum. "Ve yüz maskesi mi takacaksın?"

Zor bir şeymiş gibi iç geçiriyor ama dudaklarının bir tarafa doğru kıvrıldığını gizlemekte berbat bir iş çıkarıyor. "Sanırım öyle."

"Pekâlâ, sen onu hallet, ben de yüzümü yıkayıp maskeyi alayım."

Ben aşağı indiğimde, yüzüm çoktan yağlanmıştı, Derrick kaseyi masanın üzerine koydu ve maskeyi uygulayabilmem için kanepeye oturdu.

"Hava soğuk." İrkilerek uzaklaşır. "Hayır, soğuk değil. Sen tam bir bebeksin."

Homurdanıyor. "Sana söz veriyorum, soğuk."

Elimi yüzüne bir santim mesafede tutuyorum, yeşil maske parmaklarımda kalınlaşıyor. "Sadece yüzüme taktım. Soğuk olmadığına söz verebilirim. Öyle olsa bile, buna değer. Bana gözeneklerinin daha iyi görünmediğini söyleyemezsin."

İç çekişi dramatik olmaktan öteye gitmiyor ama maskeyi uygulamayı bitirdiğimde omuzlarını indiriyor ve bir daha şikayet etmiyor.

Mutfak lavabosunda ellerimi yıkıyorum ve döndüğümde diziyi açmış oluyor. Bölümleri tüketme hızımızı yavaşlatmaya çalıştığımızdan beri beşinci sezondayız. Tüm diziyi birkaç kez izlemiş olmama rağmen, hala sonunu getirmek istiyorum. O bilmiyor ama sırada New Girl var.

Derrick kanepeye geri yerleşiyor, patlamış mısır kasesini kucağına koyuyor ve bir kolunu uzatarak ona katılmamı işaret ediyor.

Yanına kıvrılıyorum ve çıplak gövdesinden yayılan sıcaklığı içime çekiyorum.

Dışarıda bırakılmak istemeyen ve patlamış mısırın obur bir aşığı olan Wonton, bükülmüş dizlerimin arkasına çökmeden önce zıplayıp birkaç kez dönmeye başladı.

Şirinliğine dayanamayıp ona bir parça patlamış mısır uzatıyorum. Küçük pembe dili dışarı fırlayıp onu alıyor ve beni kıkırdatıyor.

Derrick kıkırdarak beni kendi tarafına doğru sıkıştırıyor. "Onu şımartıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen yapmıyor musun? Ona gizlice peynir verdiğini gördüm, bu yüzden masum rolü yapmaya çalışma."

"Şu surata bak." Dilini dışarı çıkarmış, bir parça daha yemek için sabırsızlanan Wonton'a başını sallıyor. "Nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Ama yapmam gerekiyor?"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Bir parça alır ve ona uzatır. Sonra kumandayı televizyona doğrultur ve programı başlatır.

Bölüm bittiğinde uykuyla savaşıyordum.

Derrick başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Hadi yatağa gidelim."

"Ben iyiyim. Bir bölüm daha izleyelim." Son kelimeyle birlikte bir esneme sesi çıkana kadar onu ikna etme şansım vardı.

Başını sallayarak televizyonu kapattı. "Hayır, yatma zamanı."

İnleyerek koltuktan kalkıyorum, sonra mutfağa gidiyorum, Wonton da peşimden geliyor, arka kapıdan çıkmak için can atıyor.

Derrick patlamış mısırdan arta kalanları çöpe atıyor, sonra hızlıca yıkıyor ve lavabonun yanındaki kurutma pedinin üzerine koyuyor.

"Acele et, Wonton," diye sesleniyorum, belirli bir noktayı koklamak için biraz fazla zaman harcadığında.

Dönüp bana bakıyor, yüzünde hoşnutsuz bir ifade var, sanki hazır olduğumda gideceğimi söylüyor.

Kendine layık gördüğü bir yer bulduğunda, işini yapar ve eve geri döner.

Kapıyı kilitlediğimde, Derrick önünü sırtıma bastıracak şekilde yaklaşıyor, sonra kollarını bana doluyor.

"Bana yardım edeceksin, değil mi?" diye soruyor usulca, çenesini başımın üstüne koyarak.

"Neyle?" Ona sarıldığımda rahatlıyorum, böyle yakın olduğunda tüm gerginliğim kayboluyor.

"Evi inşa etmek. Yerleri, dolapları ve boyayı seçmek. Her şeyi. Senin dokunuşunu istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve istediğim boya renklerini, hayalimdeki mutfadı, duvar kağıdını, tüm küçük ayrıntıları hayal ediyorum.

"Yardı mı istediğine emin misin?" O arazi yıllardır ondaydı ve aramızdaki bağ ne kadar kalıcı olsa da hala yeni. Bütün bir ev büyük bir taahhüttür.

"Evet." Hiç tereddüt yok. "Senin de evin olacak."

"Hmm. Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsüyor, enesinin ağırlığı başımın tepesine doğru değişiyor. "Biliyorum bebeğim."

Elimi tutuyor ve beni st kattaki odasına sürüklüyor - bizim odamız sanırım, çünkü ben devraldım, gömleğim sandalyenin arkasına saçılmış, ayakkabılarım köşeye itilmiş.

Banyoda suyu açıyor ve bir bezi ıslatıyor. Sonra yüzümü dikkatlice silerek maskeden arındırıyor. Ben de aynısını ona yapıyorum ve geride yeşil kalıntı kalmadığından emin oluyorum.

Lavaboda yan yana durarak dişlerimizi fıraladıktan sonra nihayet Wonton'la birlikte yatağa giriyoruz.

"Gel buraya," diye homurdanıyor, bir kolunu bana doluyor ve yatağın ortasında buluşmak üzere beni kendine çekiyor. "Böylesi daha iyi."

Bana sarıldığında her şey daha güzel oluyor.

IZZY

Tekne okyanusta tembelce sallanırken güneş tenimi ısıtıyor. Eylül sona eriyor ve yakında bir balina görme şansım ortadan kalkacak. Ekim sonuna kadar başka yerlere göç etmiş olacaklar. Etrafta olduklarını biliyorum - turistlerin onlardan övgüyle bahsettiklerini duydum - ama görünüşe göre benden kaçmaya kararlılar.

"Sadece bir tane görmek istiyorum." Teknenin kenarına yaslandım, başımı kollarımın arasına aldım ve dizlerimi koltuğa koydum. "Bunu istemek çok mu fazla?"

Omzumun üzerinden Derrick bir paket cips aldı ve açtı.

Gözlerimi kısıyorum. "Bunları gemiye ne zaman soktun?"

"Kadın." Benimle birlikte bankta otururken çantayı göğsüne bastırarak koruyor. "Bırak da cipslerimi alayım."

Sahte bir dramatik iç çekişle başımı tekrar öne eğiyorum. "Peki. Ama sadece paylaşırsanız."

Çantayı memnuniyetle bana uzattı. Ben buralarda olduğumdan beri Derrick'in beslenme düzeni büyük ölçüde iyileşti. Sanırım birkaç yeşil yiyeceği bile sevmeye başladı.

Bir avuç alıyorum, sonra suya dönüyorum, gözlerim bir güneş gözlüğüyle güneşten korunuyor.

Arkamda Derrick yeşil bikini üstümün ipiyle oynuyor. "Bunlardan kaç tane var sende?"

"Utanç verici bir sayı."

"Aynı şeyi iki kez giydiğini gördüğümü sanmıyorum."

Mırıldanarak bir cips atıştırıyorum. "Mayo satın almak gibi kötü bir alışkanlığım var. Seyahat ettiğimde şirketler de bana gönderiyor, bu yüzden bir çekmece dolusu mayom var."

"Ve hepsini yanında mı getirdin?"

"Hepsini değil, ama yeterince."

"Belli ki," diye gülüyor. Ancak gözleri uzaktaki bir şeye takılınca sesi kısa kesiliyor. "Izzy, bak."

Tekrar suya dönüp yüzeyi tarıyorum ama heyecanım yerini hayal kırıklığına bırakıyor. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Sadece bekle," diyor arkamdaki koltukta kıpırdanarak. Derrick'i daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum ve bunun tamamen benim adıma sevindiği için olduğunu biliyorum. "Bakmaya devam et."

Kalbim hızla çarpıyor, beklenti ve endişenin bir karışımı.

Çünkü gerçekten bir balina gördüyse, burada tekrar su yüzüne çıkacağını kim söyleyebilir? Tekrar ortaya çıkmadan önce kilometrelerce uzakta olabilir.

"Sabırlı ol," diye fısıldıyor, sanki ne kadar gergin olduğumu hissediyormuş gibi.

Bütün yaz bunu bekledim ve sıcak günler azaldıkça umutlarım da onlarla birlikte gitti. Tekne dalgalarla birlikte hafifçe sallanıyor. Bu harekete alıştım. Seviyorum, gerçekten. Yatıştırıcı ritim ruhuma iyi geliyor.

Derrick eğiliyor, ellerini sırtımda gezdiriyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. İtaatkâr bir şekilde suyu izlerken, vücudumun ona her zaman bu şekilde tepki verip vermeyeceğini ya da bir gün bunun geçip geçmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ona bunun umutsuz olduğunu söylemek için ağzımı açmak üzereydim, evrenin bir balina görmemi istemediği hakkında sızlanmak üzereydim ki...

"Aman Tanrım." Kolunu sıkıca kavradım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Bu bir mi?"

"Bir kambur," diyor omzuma bir öpücük kondurarak.

Gözyaşlarımın yüzümden bu kadar çabuk akması utanç verici. Yaşadığım tüm muhteşem deneyimler arasında bu hepsinin üstünde. Hiçbir şey doğaya bu şekilde tanık olmak kadar güçlü hissettiremez.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyor, elimi dikkatlice kolundan çekip parmaklarımızı birleştirerek.

"Çünkü çok güzel." Bir diğeri, ilkinin yüzeye çıktığı yere yakın bir yerde ortaya çıkıyor, görüntüsü dizlerimin bağını çözüyor.

Derrick minderden yuvarlanmamı engellemek için belimi kavıyor.

"Şunlara bir bakın." Doğa, güzelliğiyle gerçekten şaşırtıcıdır.

İptal edildiğim için aylarca üzüldüm, sanki bunun gerçekten bir önemi varmış gibi. Böyle anlar varken nasıl olabilirdi ki? Bir grup yabancıнын hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsememe nasıl izin verdim? Onları tanımıyorum. Fikirleri tartışmaya açık.

Kambur sürüsü yakınlarda kalıyor. Zaman zaman görebileceğim kadar yakınlar ama rahatsız ediyormuşum gibi hissetmeyeceğim kadar uzaktalar.

Bir saat boyunca izledik ve Derrick bir kez bile gitmekten bahsetmedi. Bir kez bile iç çekmedi, kıpırdanmadı ya da dikkatimi çekmeye çalışmadı. Onlar gidene kadar gitmek istemeyeceğimi biliyor.

"Muhteşemler," diye mırıldandım. "Şunlara bir bakın."

Birkaç damla daha gözyaşı silmem gerekiyor. Onları şahsen görmek hayal edebileceğimden çok daha iyi.

"Öyleler," diyor usulca, ama döndüğümde bana bakıyordu.

Sonunda kapsül yoluna devam ediyor ve göğsümde bir ağrı oluşuyor. Onları bir daha görmeden birkaç dakika geçene kadar izlemeyi bırakmıyorum.

Gittikleri bilgisine kendimi teslim ettiğimde, eşofmanımı çekiştiriyorum. Gün azalıyor, hava serinliyor.

"Bunun gibi anlar bize ne kadar küçük olduğumuzu gösteriyor," diyorum. "Doğa çok büyük, çok sonsuz ve biz bunun sadece bir parçasını deneyimliyoruz. Hayat kısa ve bunun gibi şeyler? Sanırım bana gerçekten neden burada olduğumuzu hatırlatıyorlar. Hayattaki gerçek keyif, sadece var olmaktan memnun olmaktır."

"Hiç eskimiyor." Çapayı çekiyor, kasları geriliyor. "Onları görmek. İnanılmaz derecede alçakgönüllü."

Derrick çapayı kaldırıp motoru çalıştırırken ben de atıştırmalıklarımızı, havlularımızı ve uçup gitmesini engellemek için gevşek olan her şeyi topluyorum. "Ben sürebilir miyim?"

Kıkırdıyor. "Tek başına değil, ama buraya gel." Beni dümende önüne çekiyor, bana kontrolleri gösteriyor ve her talimatı kulağıma öyle şehvetli bir şekilde fısıldıyor ki ona karşı kıvranıyorum. Aleti sertleşiyor, dizlerimin üzerine çöküp teknede sakso çekmeyi gerçeğe dönüştürmek için sabırsızlanıyorum. Ama bunu yapamadan önce elini kalçama koyarak beni durduruyor.

"Başka zaman." Boynuma bir öpücük konduruyor.

Sanırım beni bu kadar iyi okuyabilmesine şaşırmamalıyım.

Tekneyi Brooks'un evine geri götürmeme yardım ederken, benim çok daha kısa saç tellerimle oynuyor. Kısa kesimi, cesur farkı seviyorum ama yalan söylemeyeceğim ve ertesi sabah uyanıp aynaya baktığımda biraz paniklemediğimi söyleyemeyeceğim.

"Bu akşam yemekte kahvaltı olur mu?" Rıhtımda motoru durdururken sordum. "Yumurtalı sandviç yapmayı düşünüyordum."

Derrick tekneden atlarken bana kısık gözlerle baktı ve soğutucuyu ve benimkini almak için elini uzattı.

Çantayı benden aldı. "Üzerine avokado mu koyacaksın?"

Mırıldanarak başımı eğiyorum ve soruyu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Muhtemelen."

"O zaman hayır."

Büyük bir zorlukmuş gibi iç çekiyorum, sonra tekneden inmeme yardım etmesine izin veriyorum. "Sanırım seninkini çıkarabilirim."

"Güzel. O sümüksü boku sevmiyorum." Titriyor.

Ben çantamı alırken o da soğutucuyu alıyor ve tepeye doğru yola çıkıyoruz. Eşyalarımızı kamyonete yükledikten sonra Derrick benim için yolcu kapısını açıyor ve ben de hemen telefonumu alıp balinalarla ilgili çektiğim yüzlerce fotoğraf ve video arasında gezinmeye başlıyorum.

Garaj kapısı açılır ve Derrick kamyonun önünde duraklar.

Brooks'un merhaba demek için dışarı çıkmasını bekliyorum ama onun yerine karısı geliyor. Telefonunu kulağına dayamış ve yüzü panik içinde. Daha dik oturuyorum ve Derrick'e doğru koşarken dudaklarını okumaya çalışıyorum.

İkisi dönüp evin içine dalıyorlar, ben de kalbim küt küt atarken kamyonetten atlayıp peşlerinden gidiyorum.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama Maura ve Derrick'i mutfağa kadar takip ederken durup düşünmüyorum. Odayı yaşam alanından ayıran barı döndüğümde, Brooks'un yere yayılmış, solgun yüzünü görünce tökezliyorum. Çok solgun.

"Nabız yok," diye ağlıyor Maura. "Nefes almıyor. Nefes almıyor. O değil-"

Derrick en iyi arkadaşının yanında yere düşer, parmaklarını birbirine geçirir ve göğüs kompresyonuna başlar.

"Babam iyi olacak mı?" Sese döndüğümde Amanda'nın kapıda durduğunu ve kollarını kardeşine doladığını görüyorum. İki çocuğun da yüzünde dehşete kapılmış ifadeler vardı. Bunu görmemeleri gerekiyordu. Bunun iyi bir şey olmadığını anlamak için Brooks'a bir kez bakmak yeterli.

Acil durum operatörüyle konuşmakla meşgul olan anneleri Amanda'nın sorusunu duymaz.

"Bu taraftan gidelim." Çocukları uzaklaştırıyorum. Onları nereye götürdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama her yer buradan daha iyi olmalı.

Amanda çalışma odası gibi görünen bir yerdeki kanepeye oturmuş, kollarını bacaklarına dolamış ve kendi içine doğru katlanmıştı. Jackson onun önünde yere çöküyor.

"Babam öldü, değil mi?" diye soruyor, sesi küçük ve korkmuş. Göğsüme bir yumruk gibi indi.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sağlık görevlileri yolda olmalı. Burada kalabilir misin?"

Amanda başını salladığında, Derrick'in hâlâ kalp masajı ve suni teneffüs yaptığı mutfağa koşuyorum.

Maura'nın hıçkırıkları hayatımda duyduğum en yürek parçalayıcı ses.

Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz ve işe yaramaz hissetmemiştim.

Siren sesleri gelince dikkatini çekmek için Maura'nın kolunu tutuyorum. "Dışarı çıkıp onları alacağım."

Ben garajdan dışarı fırladığımda ambulans garaj yoluna giriyordu. Malzemelerini alıp beni eve kadar takip etmeleri sadece birkaç saniye sürüyor. Mutfaka girdiklerinde, Derrick Brooks'tan uzaklaşıyor, böylece onlar devralabiliyor.

Derrick'in yüzündeki umutsuz ve korkmuş ifade neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor.

"Çocuklar," diyorum, onu buradan çıkarmak istiyorum. "Gidip çocukları kontrol etmeliyiz."

"Çocuklar mı?" diye soruyor, yüzü bomboş, sanki onların varlığını tamamen unutmuş gibi.

"Evet, Amanda ve Jackson. Onları kontrol etmeliyiz. Şu anda yalnız olmamalılar ve Maura'nın Brooks'la birlikte olması gerekiyor."

Derrick'in bu mutfaktan çıkmasını her şeyden çok istiyorum. Umarım Brooks'un bu işten sıyrılma şansı vardır.

her ne olduysa, ama içimden bir ses çoktan gittiğini söylüyor.

"Oh, Tanrım. Çocuklar." Korku dolu gözleri benimkilerle buluştu. Kısık bir "siktir" sesi çıkıyor ve sonra köşeyi dönüyor.

Amanda'nın onu bıraktığım pozisyonda oturduğu ve Jackson'ın yerde yattığı yerden kederli bir şekilde tavana baktığı çalışma odasına kadar onu takip ediyorum.

Onlar için karnım ağrıyor.

"Babam öldü, değil mi?" Jackson gözlerini tavandan ayırmadan soruyor. "Sorun değil" -başını çeviriyor ve Derrick'e odaklanıyor- "dürüst olabilirsiniz."

"Bilmiyorum evlat." Derrick onun yanında yere oturur ve Jackson koşarak onun kucağına atlar. "Gerçekten bilmiyorum."

Amanda dudağını ısıırıyor, gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor. Yanına oturup kollarımı ona doluyorum. Beni itmesini bekliyorum. Ne de olsa beni çok az tanıyor. Bunun yerine, neredeyse kollarıma yığılıyor.

Zavallı çocuklar.

Maura aceleyle odaya girer. "Onunla gitmeme izin vermiyorlar," diye bağılıyor neredeyse. "Neden kocamla gitmeme izin vermiyorlar?" Ellerini savurarak kendi etrafında dönüyor. "Anahtarlarıma ihtiyacım var. Ve kimliğim." Kendini yere bırakıyor. "Onları takip etmek zorundayım."

Derrick Jackson'ı nazikçe kaldırıp diğer tarafımdaki kanepeye götürüyor, sonra dönüp Maura'nın omuzlarından tutarak onu sakinleştiriyor. "Seni ve çocukları hastaneye götüreceğim. Biraz nefes al."

Kadın itaat ediyor ve nefes alırken bacakları tutmuyor ve adamın üzerine yığılıyor.

"Izzy, anahtarlarımı getirebilir misin?"

İki çocuğu da nazikçe sıkıyorum, sonra minderden inip hâlâ Maura'nın ağırlığının çoğunu taşıyan Derrick'e yaklaşıyorum. Elimi cebine sokup anahtarları arıyorum. Anahtarları çıkardıktan sonra çocuklara beni takip etmelerini söylüyorum.

Maura'nın biraz zamana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Ambulans gitti, kaos durdu. Şimdi ev ürkütücü bir şekilde sessiz.

Çocuklar arka koltuğa geçiyor ve Amanda kollarını küçük kardeşine doluyor. Pencereden dışarı bakarak usulca ağlıyor.

Sürücü tarafına atlayıp motoru çalıştırıyorum. Maura ve Derrick çıkana kadar bir, belki iki dakika daha geçti.

Yüzündeki ıssız ifade içime bir tekme yemiş gibi hissediyorum.

Derrick onun arkaya binmesine yardım ediyor ve yanıma atlamadan önce üçünün de emniyet kemerlerini taktığından emin oluyor.

"Bana nereye gideceğimi söylemeniz gerekecek. Hastanenin nerede olduğundan emin değilim."

Derrick başını sallıyor, gözleri çökük ve karanlık.

Derin bir nefes alarak dizini sıktım. Sonra kamyonu geri vitese takıyorum, keşke ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Ama bunu bilmiyoruz ve bu kamyondaki hiç kimsenin sahte sözlere ihtiyacı yok.

On dakika sonra kamyoneti acil servis girişine çektim.

"Kamyonu park edeceğim. Sen git."

Derrick bir an tereddütle bana göz kırpmıyor ama sonunda başını sallıyor. Şu anda onlarla birlikte olması gerekiyor ve bu canavar kamyonu ceza yemeyeceğim ya da iyi bir şekilde anahtarlanmayacağım bir şekilde park etmem biraz zaman alacak gibi görünüyor.

Sorun çıkarmayacağını düşündüğüm bir yere park ettikten sonra nefes almak için bir an duruyorum. Maura'nın dünyası, çocuklarının dünyası potansiyel olarak havaya uçarken bunu yapma ihtiyacı bencilce geliyor, ama bu akşamın sarsıntısından kurtulmak için bir dakikaya ihtiyacım var, böylece onlara ve Derrick'e ihtiyaç duydukları her şekilde ulaşılabilir olabilirim.

Her şey çok iyi gidiyordu, ta ki öyle olmayana kadar. On saniye daha.

Kamyondan inip girişe yönelmeden önce kendime bu kadar zaman tanıyorum.

İçeri adım attığımda yönümü bulmam biraz zaman alıyor. Bunu yaptıktan sonra, Acil Servis yazan tabelaları takip ederek sola doğru ilerliyorum.

İlk köşeye geldiğimde Derrick'i yardım masasının önünde bir ileri bir geri volta atarken buluyorum.

"Hey." Onu ürkütmemeyi umarak elimi sırtına koydum. "Bir şey biliyor musun?"

Başını sallıyor, omuzları çöküyor. "O gitti, Izzy. Bunu biliyorum."

"Çok üzgünüm Derrick. Biraz umutlanalım, tamam mı?"

Derrick'i plastik sandalyelere oturtmak için tüm gücümü harcıyorum. Benden çok daha iri ve o kadar kendinden geçmiş ki bana pek yardımcı olmuyor ama bir şekilde başarıyorum.

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Pozitif kalmaya çalışın."

Ama ben de onun gibi hiç umut yokmuş gibi hissediyorum.

Biri bu kadar solgun ve cansızsa? Bu iyi bir şey olamaz.

Derrick elini sakallı yanağında gezdirerek hırıltılı bir ses çıkarıyor. "O... siktir. O çok iyi bir arkadaş, biliyor musun? Çocukları hâlâ... çocuk. Ona ihtiyaçları var. Bu doğru gelmiyor. Nefes almasını sağlayamadım. Denedim ama sadece..." Benden uzağa bakıyor, omuzları titriyor.

O yıkılırken yanında oturup acısını dindiremediğim için kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Elimi koluna koyup elimden geldiğince teselli etmeye çalışıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü böyle bir zamanda ne söylenebilir ki? Onu yatıştırmayacağım ya da bir sürü boş laf etmeyeceğim. Neler olduğunu öğrenene kadar sessiz kalmam en iyisi.

Acil servis küçük ve nispeten sessiz. Yine de sessizlik rahatlatıcı olmaktan ziyade, gerçekten izole edici hissettiriyor. Neredeyse burada sadece ikimiz yerine daha fazla insan olmasını tercih ederdim.

Yüzünü silerek, "Maura ve çocukları özel bir odaya götüreceklerini söylediler. Bu konuda tecrübem yok ama kötü haberleri orada verdiklerini hissediyorum."

"Ya da belki Brooks'un durumu stabil ve özel bir odada, kastettikleri de buydu."

Bana inanmıyormuş gibi kafasını sallıyor. Açıkçası, ben Bana inanma.

"Derrick-"

Ayağa fırlar ve odanın kısa boyunu adımlar.

Kız kardeşime bir mesaj göndererek neler olduğunu öğrenmesini ve Reid'e söylemesini istedim. Brooks'u tanımıyor olabilir ama eminim Reid tanıyordur ve bunun babasına ne yaptığını biliyordur. Belki Derrick'e benim yapamayacağım şekilde yardım edebilir.

Kalkmak için bir bahaneye ihtiyacım var, odanın köşesindeki su soğutucusuna gidip kağıt bardaklardan birini dolduruyorum. Uzun bir nefes alıp verdikten sonra bir yudum alıyorum ve boğazımın şaşırtıcı derecede kuru olduğunu fark ediyorum.

Derrick daha önce oturduğu sandalyeye yığılmadan önce odanın içinde birkaç tur daha atıyor.

Eğiliyor ve başı dönüyormuş gibi başını dizlerinin arasına düşürüyor.

"Derrick?" Aceleyle yanına gittim. Boynunun arkasını okşayarak, "İyi misin?" diye sordum.

"Hayır."

Keşke acısını dindirebilseydim, ama ondan böyle dürüst bir cevap almak isteyebileceğim tek şey.

"Al, biraz su iç." Kâğıt bardağı ona doğru ittim.

Doğruldu, sanki kendisini ısıracığından endişe ettiği garip bir hayvanmış gibi baktı. Ama sonunda kabul ediyor ve bardağı bir yudumda boşaltıyor. Aceleyle yeniden doldurup ona geri götürüyorum. Bu kez, bayılmasından endişe ettiğim için yüzüne iyice bakmaya çalışarak önünde çömeliyorum.

Bardağı parmaklarının arasında nazikçe tutuyor, sanki çok sıkı tutarsa ezeceğinden korkuyor ve bu kez dikkatli yudumlar alıyor.

"Belki de gitmeliyiz," diyor fincan tekrar boşaldığında sessizce. "Maura... Artık bize ihtiyacı yok."

Ses tonundaki yenilgi göğsümü ağrıtıyor. "İstersen gidebiliriz, ama kalmak istiyorsan, bunu yaparız."

Sessiz bir süre düşündükten sonra sonunda, "Kal sanırım. Bilmem gerek ve Maura... Eve dönmek için bir yola ihtiyacı olacak. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Tamam." Bacağını hafifçe sıkarak ayağa kalkıyorum, sonra bardağı su soğutucusunun yanındaki çöp kutusuna atıyorum.

Yan yana oturduğumuz acil servis lobisi on dakika kadar ürkütücü bir sessizlik içinde kaldıktan sonra yaşlı bir çift aceleyle içeri giriyor.

Derrick hemen ayağa kalkar, yüzünde tanıdık bir ifade vardır. "Bir şey biliyor musun?" diye sorar.

"Maura aradı ve Brooks'un bayıldığını söyledi," diyor adam, titrek bir elini beyaz saçlarında gezdirerek. "Olabildiğince çabuk buraya gelmemizi söyledi. Çocuklar iyi mi? Brooks iyi mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Derrick. "Maura ve çocuklar arkada."

Sanki onu çağırılmış gibi, sol tarafımızdaki kapılar açılıyor ve Maura beliriyor.

Şişmiş gözlerinden ve kızarmış yüzünden hıçkıra hıçkıra ağladığı belli oluyor. Ailesi olduğunu tahmin ettiğim insanların yanına koşuyor ve yıkılıyor. Ona sarılıp teselli edici sözler mırıldanırlar.

Birinin böyle bozulduğunu görmek mi?

Bu alçakgönüllü bir deneyim. Kalbim onun için ikiye ayrılıyor. Çocukları için. Derrick için.

Hıçkırıyor ve gözlerinden yine yaşlar akıyor. "O gitti. Gerçekten öldü. Bir anevrizma olduğunu söylüyorlar. Baş ağrılarından şikayet ediyordu-" Başını tutuyor, birkaç nefes alıyor. "Baş ağrısı olduğunu düşünmemiştim."

Ciddi bir şey olsaydı onu hastaneye götürürdüm. I..." Doğrulur ve ailesine bakar. "Bu benim hatam mı? Bir sorun olduğunu anlamalıydım. Brooks'un hiç başı ağrımaz ve..." Kendini bırakıp yere çöküyor.

Annesi de onunla birlikte, kocası da ona yardım ederek kendini aşağıya indiriyor. Sonra kızını sarıyor ve bir o yana bir bu yana sallıyor.

Midem bulanıyor, en yakın çöp tenekesine kusacakmışım gibi hissediyorum. Başım dönüyor, oturuyorum. Bu insanların ihtiyacı olan son şey, bayıldığım için benimle uğraşmak zorunda kalmak.

"Çocuklar şimdi vedalaşıyorlar. Ailesi her an burada olabilir. Hep organlarını bağışlamak istediğini söylerdi, o yüzden fazla zamanımız yok." Islak yüzünü siliyor. "Tanrım, şu anda onun organları hakkında konuştuğuma inanamıyorum. Kocam öldü ve ben bunun için endişeleniyorum."

Maura'nın annesi kocasının yardımıyla ayağa kalkar, sonra ikisi birlikte kızlarının ayağa kalkmasına yardım ederler, ancak Maura tam olarak doğrulamaz.

Sanki birdenbire dünyanın yükünü taşıyor.

"Onu görmek istiyor musun, Derrick? İstersen geri gelebilirsin."

Derrick donakalır, sonra çok dikkatli bir şekilde başını sallar. "Üzgünüm ama yapamam. Ben sadece... Üzgünüm. Gitmek zorundayım." Çıkışa doğru yönelir.

Ayağa kalktım ve Maura'nın elini sıktım. Üzgün olduğumu söylemek istemiyorum. Şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Bunun yerine, "Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını kontrol edeceğiz, tamam mı?" diyorum.

Maura başını sallıyor ve ailesi bana üzgün, minnettar gülümsemeler atıyor.

Dışarıda, Derrick'i hastanenin önünde ellerini başının arkasında kavuşturmuş volta atarken buluyorum.

Bana döndüğünde yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

Bundan nefret ediyorum - tamamen ve tamamen işe yaramaz olmaktan. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. En iyi arkadaşı daha yeni öldü. Böyle bir acıyı hafifletmenin bir yolu yok.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Ona sordum. "Gitmeden önce mi?"

Yüzünü silerek başını sallıyor. "Hayır, buradan çıkmam gerek."

"Tamam. Kamyon bu tarafta."

Takip ediyor ve ben şoför mahalline bindiğimde itiraz etmiyor. Bizi eve götürecek durumda değil.

Taksideki sessizlik eve dönüş yolu boyunca devam eder, sadece arada sırada ondan gelen bir sesle bölünür.

Garaj yolunda motoru durdurduktan sonra oturup ikimiz de ön camdan dışarı bakıyoruz.

Derrick yavaşça bana dönüyor, gözleri şişmiş ve burnu kızarmış. "O gitti." Parmaklarını şıklattı. "Aynen böyle. Her zamanki gibi gününe devam ediyordu ve şimdi burada değil."

Ellerim direksiyonda, sessiz kalıyorum ve onun konuşmasına izin veriyorum.

"Hayat gerçekten bu kadar kırılgan." Bunu söylerken pencereden dışarı bakıyor. "Hiçbir şeyin garantisi yok."

Bir kez daha sessizlik çöktü. "İçeri girsek iyi olacak" demeden önce bir süre sessizliğin sürmesine izin verdim.

Derrick başını sallayarak tahta gibi kapı koluna uzanır.

Ön kapının kilidini zorlanmadan açmayı başarıyor ve kapıyı iterek açtığında Wonton heyecanla ayaklarımızın dibinde zıplayarak bizi karşılıyor. Onu görmezden gelen Derrick doğruca üst kata çıkıyor.

Wonton dört patisini de indiriyor ve "Derdi ne bunun?" der gibi başını bana doğru eğiyor.

"Kötü bir gece geçirdim," diyorum onu kucağıma alırken. "Hadi seni tuvalete götürelim."

Wonton işini çabucak hallediyor ve onun için yemek vakti geçtiğinden, kasesini yere koyduğum anda yemeğini mideye indiriyor. Derrick'in artık bir şey yiyeceğinden şüpheliyim ve yemek düşüncesi benim de midemi bulandırıyor, bu yüzden dolaptan iki kutu zencefilli gazoz alıyorum.

buzdolabını ve bir paket graham krakerini yanımda götüreceğim.

Derrick'i yatağın kendi tarafında otururken buldum. Gömleği yoktu ve ayakkabılarını çıkarma aşamasındaydı ama donmuş gibi görünüyordu.

"Gazoz ve graham krakeri getirdim." İkisini de şifonyerin üzerine koydum, sonra ona yaklaştım. "Neden bir duş almıyorsun? Belki kendini daha iyi hissedersin?"

Başını sallıyor, odağı yere sabitleniyor ve uzun parmaklarıyla saçlarını geriye itiyor.

"Senin için açmamı ister misin?" Bir baş sallama daha.

Tereddüt ediyorum, onu inceliyorum, çukur gözlerini, çökmüş omuzlarını, sarkmış yanaklarını, sonra banyoya yöneliyorum ve suyu akıtıyorum. Yatak odasına geri döndüğümde hâlâ aynı pozisyonda duruyordu, ben de önünde diz çöküp ayakkabılarını çözdüm, sonra da çıkardım. Ayakkabıları kenara koyduktan sonra ellerimi dizlerine koyup biraz yükseliyorum ve sonunda dikkatini çekiyorum.

"Sana yardım etmek için ne yapabilirim? Lütfen." Yalvaracak değilim. Onu böyle görmek canımı yakıyor, sanki göğsümü ezen ağır bir yük gibi. Eğer herhangi bir şekilde yardım edebileceksem, bunu gözümü kırpmadan yaparım.

"Bilmiyorum," diyor usulca. "Sadece bilmiyorum."

Eğilerek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben Wonton'a bakmaya gidiyorum. Sen duşa gir, tamam mı?"

Onu orada bırakmaktan nefret ediyorum ama Wonton'un yediğinden emin olmam ve birkaç dakika içinde tekrar dışarı çıkarmam gerekiyor.

Yatak odasından çıkarken ona "Birazdan seni kontrol edeceğim," diyorum.

Wonton'un mama kabı boş ve onu elime aldığımda gururla kuyruğunu sallıyor. Lavaboda temizliyorum ve tam kurutma pedinin üzerine koyduğum sırada arka cebimdeki telefonum titriyor. İlk başta aramayı görmezden gelmeyi düşündüm. Çok bitkinim. Ama yine de ekranı kontrol etmek için çıkarıyorum ve Via olduğunu görünce cevap veriyorum.

"Hey, nasılsın?" diye soruyor.

"Tamam, sanırım." Saatlerdir boğazımda duran yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Korkutucuydu ama ben daha çok Derrick için endişeleniyorum. Kendinde değil."

"Reid Brooks'un muhtemelen en yakın arkadaşı olduğunu söyledi," diyor yumuşak bir ses tonuyla. "Mücadele ediyor olması anlaşılabilir bir durum."

"Haklısın. Keşke ona nasıl yardım edebileceğimi bilseydim."

"Sadece onun yanında olun," diyor basitçe. "Gerçekten yapabileceğin tek şey bu."

"Olacağım."

Vedalaştıktan sonra Wonton'u tekrar dışarı çıkarıyorum ve yukarı çıkıyorum. Derrick hala duşta ve normal şartlar altında ben de ona katılırdım ama bunun doğru bir şey olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden misafir banyosunda duş almayı tercih ediyorum.

Dışarı çıkıp pijamalarımı giydiğimde hâlâ yorgun olsam da kendimi yeni biri gibi hissediyorum. Banyonun kapısını açtığımda Wonton'u yerde, karnı yukarıda uyurken buluyorum. Ya güzellik uykusunu böldüğüm için ya da onu banyodan dışarı kilitlediğim için irkiliyor ve bana kırgın bir bakış atıyor. Hangisi olduğundan emin değilim.

Ebeveyn banyosu sessiz ama kapının altından ışık sızıyor, ben de televizyonu açıp Friends'in bir bölümüne gelene kadar kanallar arasında geziniyorum. Bunun arka plan gürültüsü için yeterince uysal olduğunu düşündüm.

Bu gece beni burada istemeyeceğinden biraz endişeliyim ama onu yalnız bırakmak da istemiyorum. Wonton'u yatağın üzerine koyup battaniyenin altına giriyorum ve elektrikli diş fırçasının sessiz vızıltısını dinliyorum.

Wonton yatağın ayak ucundan bana bakıyor, kafasını merakla eğmiş. Muhtemelen kafası karışmıştır, çünkü bütün bu akşam aylar önce belirlediğimiz rutine uymadı.

Diş fırçası durur, musluk çalışır ve sonra ışık söner.

Banyo kapısı sessizce açılıyor.

"Selam." Beni yatakta bulunca gözleri yumuşadı.

"Daha iyi hissediyor musun?" Battaniyeleri onun tarafına atıp yer açıyorum.

Bir iniltiyle sırt üstü yatar ve elleriyle yüzünü kapatır.

"Evet ve hayır."

Kalbim bu üç kelimedeki acıyla parçalanıyor. "Bir şeyler hakkında konuşmak ister misin?"

Nefes verirken vücudu titriyor, sanki yine ağlamanın eşiğindeymiş gibi. "Hayır, ağlamıyorum."

"Tamam."

Arka planda çalan dizi, o anın sessiz bir müziği. Wonton ayağa kalkıyor, dönüyor, yorganı eşeliyor, sonra tekrar yere çöküyor. Tüm bunları görmezden geliyoruz, bunun yerine birbirimizle yüzleşmek için dönüyoruz.

Yüzünde birbiri ardına duygular titreşiyor. Acı, aşk, endişe, pişmanlık, korku. Hepsi daha nötr bir şeye yerleşene kadar orada kalıyor.

Yanağımı kavrayıp başparmağını alt dudağıma sürtüyor.

"Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var?" Ağzıma baskı uygularken fısıldıyorum.

"Sadece sen," diye cevap veriyor. "Bana zaten sahipsin."

Kalın kalın yutkunuyor, gözleri yüzümün her ayrıntısını alıyor.

Sonra eğildi ve beni öptü. Yavaş ve tatlı. Sonra daha acil.

Ağzımın içinde bir iniltiyle üzerime geliyor, giysilerimi çıkarıyor, tenimde incelikte izler bırakıyor. Ezberliyor.

İçime girdiğinde, hareketlerimiz yavaş ve saygılı. Beni kaybedeceğinden korkuyormuş gibi benimle sevişiyor ve ben de aynı şeyden korkarak sıkıca tutunuyorum.

Her şey bittiğinde bana sarılıyor ve ben de evrene beni asla bırakmaması için dua ediyorum.

IZZY

BOŞ BİR YATAĞA UYANDIM. Wonton bile gitmiş.

Gözlerimi kırpıştırarak, gözlerimin güneşten sırlıslıkla olmuştur odaya alışması için zaman tanıyorum ve dün geceki olayların aklıma gelmesine izin veriyorum.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum, sonra bir kot pantolon ve tişört giyiyorum.

Alt katta Wonton'u minderinde uyurken buluyorum. Ortaya çıkıp etrafımda dans etmek yerine uzanmasına bakarak, karnının doyurulup dışarı çıkarıldığını varsayıyorum ama Derrick ortalıkta görünmüyor.

Keurig'i çalıştırıyorum, biraz kafeine ihtiyacım var, sonra esnememi bastırarak dışarı bakıyorum. Önce verandayı, sonra bahçeyi tarıyorum ama Derrick'i hiçbir yerde bulamıyorum. Kulübe açık değil ve sessiz, yani ot biçmiyor.

Kahvem demlendikten sonra bir fiske yulaf sütü ekliyorum ve dikkatli bir yudum alıyorum. Yerel bir dükkândan matcha almayı tercih ederim ama bu da olur.

Ön camdan dışarı baktığımda kamyonetinin gittiğini gördüm.

Kahvaltı etmeye gitmiş ve geri dönüyor olabilir ama dünden sonra içimde garip bir önsezi var. O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden koşarak yukarı çıkıyorum ve telefonumu komidinden alıp bir mesaj atıyorum.

Ben: Hey, evde olmadığın için kontrol etmek istedim. Her şey yolunda mı?

Ekрана bakıp bir yanıt bekliyorum ama bir mesaj gelmeden ekran kararınca telefonumu cebime sokup kahvaltı yapmak için aşağıya iniyorum.

Onun için endişeleniyorum. Onun için endişeleniyorum. Karısını trajik bir şekilde kaybetti, şimdi de yakın bir arkadaşını. Bununla başa çıkmak zor olmalı. Ben böyle bir kayıp yaşamadım.

Kendimi evin içinde meşgul ediyorum. Eşyaları düzelterip temizlik yaparken bir yandan da onun için endişeleniyorum ve birkaç saat sonra ondan hala haber alamadığımda bu endişe korkuya dönüşüyor.

Via üzerinden gitmek yerine Reid'i kendim aradım. "Ne oldu?" diye cevap veriyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarak koridorda ilerliyorum. "Bugün babanla konuştun mu?"

"Hayır." Kelimeyi birden fazla heceye çıkarıyor. "Neden?"

Boğazımdaki kayayı yutuyorum. Dün bir yumruydı ve büyümeye devam etti. "Uyandığımda gitmişti ve mesajlarıma cevap vermedi. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Belki Maura'ya yardım etmeye gitmiştir," diye öneriyor.

"Oh, bu mantıklı." Yüzüm kızardı. Bunu kendim düşünemediğim için aptal gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Hızlı bir vedalaşmanın ardından aramayı sonlandırıyorum ve onu kontrol etmek için arabayla gidebilmek üzere eşyalarımı topluyorum.

Yol boyunca kendime bunun kesinlikle doğru olduğunu söyledim. Maura'yla birlikte. Ama evin önünde yavaşladığımda umudum dağılıyor. Garaj yoluna bile girmiyorum, çünkü Derrick'in kamyonu kesinlikle orada değil.

"Nerede olabilir?" Parmaklarımı direksiyona vuruyorum.

Kendi arazisine gidebilirdi. Belki biraz sessizlik için. Ama gittiği yer orası olsa bile, benim oraya gitmeme imkan yok.

Oraya dönüş yolunu tek başıma bulacağım.

Hayal kırıklığına uğradım, kamyonunu aramak için şehre indim.

Arabayı dükkânının önüne park etmiş halde bulduğumda şaşırdım -ama şaşırmamalıyım. Sokağın karşı tarafına park ettikten sonra koşarak kapıya gittim. Kendimden emin bir şekilde kapı koluna uzandım ama kilitli olduğunu fark ettim.

Ellerimi yüzümün iki yanında kenetleyerek camdan içeri bakıyorum ve onu masasında, benden tamamen habersiz buluyorum. Kapıyı çalıyorum ve oturduğu yerde sarsılıyor. Bana döndüğünde bitkin görünüyor, sanki hiç uyumamış gibiydi. Lanet olsun. Şimdi bu kadar kolay uykuya daldığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Omuzları çökmüş bir halde kapıya doğru ilerliyor ve kilidi çeviriyor. Sonra beni içeri almak için kenara çekildi.

Kapı arkamdan kapandığında "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye soruyor. Ses tonu kötü değil, ama kapalı. Belki biraz hoşnutsuz?

Nefesimi tutarak onu inceliyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkaları, dağınık saçlarını, buruşuk gömleğini. "Senin için endişelendim. Kalktığında gitmiştin ve mesajlarıma cevap vermedin."

"Meşgulüm Izzy," diye mırıldanıyor, odağını arkamdaki bir noktaya sabitlemiş. "Her gün her saniye sana cevap veremem. Yapacak işlerim var."

Sözler o kadar şiddetli bir fiziksel darbe ki geri çekiliyorum.

"Affedersiniz?" Kalbim küt küt atıyor. "Beni bu kadar sinir bozucu bulduğunu bilmiyordum."

Yüzünü buruşturarak alnını çimdikliyor. "Öyle demek istemedim."

"Bundan emin misin?" Şu anda kavga etmek istemiyorum, yas tuttuğunu bildiğim halde, ama sözleri canımı yakıyor.

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Şu anda iyi bir arkadaş değilim. Ayrıldım çünkü boşluğa ihtiyacım vardı."

Bir adım daha yaklaşarak, "Boşluk iyidir," diyorum. "Ama en azından bir daha böyle ortadan kaybolursan iyi olduğunu bilmeme izin ver."

Yere bakarak başını sallıyor.

"Ben buradayken yardım etmemi istiyor musun yoksa-" "Gitmeni istiyorum."

Ouch.

Sözlü yumruklar gelmeye devam ediyor. Ama şu anda kendinde değil. Bu bilgi beni bir gözyaşı birikintisi içinde erimekten alıkoyuyor.

"Tamam. Bunu yapacağım. Ben... Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerime bakmıyor ama bana kırık bir baş selamı veriyor.

Ellerim titreyerek kapıya yöneldim. Gitmek istemiyorum ama onun isteklerine saygı duymak zorundayım. Arkama bakmadan kapıyı çekip açıyorum ve arabama doğru yürüyorum.

Sürücü koltuğuna oturur oturmaz Via'ya mesaj atıp bu gece kanepesinde yatmak için yalvarıyorum. Derrick'i cezalandırmak gibi bir niyetim yok. Kovulmak ne kadar acı verse de, ona istediği alanı vermek istiyorum. Ve eğer onun evinde olursam bunu yapamam.

Via cevap veriyor ve sorun olmadığını söylüyor, ben de Derrick'in evine dönüp çantamı hazırlıyorum ve Wonton'u alıyorum. Derrick'in yalnız olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor ama onun yıkımının yükünü taşımak kaldıramayacağım bir şey. Eğer bana ihtiyacı olursa, seve seve koşarak gelirim.

Eşyalarımı arabaya yığdım, umutsuzca sadece bir gece olmasını umduğum şey için ne kadar çok eşya topladığımdan biraz dehşete düştüm. Ama her ihtimale karşı pijamalar, cilt bakım ürünleri ve makyaj malzemelerinin yanı sıra fazladan birkaç takım kıyafet daha almıştım. Wonton'un tüm eşyalarından bahsetmiyorum bile.

Aptalca ama evde olması gerekenden daha uzun süre kalıyorum. Aptalca, ortaya çıkıp gitmemi istemediğini söyleyeceğini umuyorum. Bir geceliğine bile olsa. Ama gelmedi, ben de sonunda Via'ya doğru yola çıktım, yol boyunca gözyaşlarımı tutamadım.

Bugün çalışıyor ama daireyi kilitlemeden bırakmış, ben de eşyalarımı içeri taşıdım.

"Izzy," diyorum kendime, üçüncü bir eşya yüküyle

merdivenleri çıkarken, "fazla eşya almayı bırakmalısın. Bu

çok saçma."

İçeride, Wonton'un minderini yere bırakıyorum ve küçük tüy yumağı hemen mindere atladığında neredeyse hafiflemiş hissediyorum.

Onu bırakarak dükkâna iniyorum, zaman geçirmek ve beynimin dönmesini engellemek için en iyi yolun kız kardeşimle takılmak ve birkaç parça çömlek boyamak olduğunu düşünüyorum. Dükkânında müşterilerin yapabileceği pek çok başka sanatsal şey var ama şu anda ilgimi çeken tek şey çömlek.

Mağaza yaz sonu turistleriyle dolu. Genellikle günün erken saatlerinde, henüz sessizken uğrarım, bu yüzden büyük açılışı dışında hiç bu kadar dolu görmemiştim. Manzarayı seyrederken içim gururla doluyor. Kız kardeşim hayalinin peşinden gitti ve stüdyosunu kârlı bir işe dönüştürdü. Çok uzun yıllarını mutsuz olarak geçirdi. Dünyayı hak ediyordu ve birilerinin ona vermesini beklemek yerine gidip kendisi aldı.

Via beni fark ediyor ve masadaki küçük bir gruba yardım ettiği arka taraftan el sallıyor.

Ön tarafta taburelerle sıralanmış bir tezgah var. Eşyalarımı bir tanesinin önüne koyuyorum, sonra seramik parçaları inceliyorum.

Via yanıma gelip omzumu sıktığında bir saksıyı mı yoksa bir kaseyi mi boyayacağımı tartışıyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona doğru dönerek zayıf bir gülümsemeye zorladım. "Tamam ama Maura ve çocukları için üzgünüm ve Derrick için endişeleniyorum."

"Olay sırasında orada olduğuna inanamıyorum. Reid bu gece babasını kontrol edeceğini söyledi. İyi olduğundan emin olmak için."

Göğsümdeki ağrı artıyor. Onu kontrol eden kişi ben olmak istiyorum. "Güzel."

"Ne istersen yap." Etrafı işaret ediyor. "Ben kapattıktan sonra pizza ya da başka bir şey sipariş ederiz. Olur mu?"

Ablamın sahip olduğu nezaket için minnettarım, başımı sallıyorum.

Sonunda saksıyı seçtim. İki parçadan büyük olanı ve üzerinde çalışmam daha uzun sürecek, dolayısıyla dikkatimi daha uzun süre dağıtacak.

Gerçi bu aktivitenin o kadar da yararlı olduğundan emin değilim, çünkü Derrick'ten bir iletişim umuduyla telefonumu kontrol edip duruyorum. Bunun bencilce olduğunu biliyorum. Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum ama onun iyi olmadığını bilmek ve yardım etmek için yanında olamamak canımı yakıyor. Bu şekilde dışlanmak fiziksel bir acı ama hepimiz yaşla farklı şekillerde başa çıkıyoruz ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Güneş batarken mağaza boşalıyor. Ben saksı üzerinde çalışmaya devam ederken Via temizlikle meşgul oluyor. Çok fazla detaycı davranıyorum ama bir süre sonra bir düzene girdim ve bu da düşüncelerimi sakinleştirmemi sağladı. Bu yüzden o geceyi bitirmeye hazır olana kadar devam edeceğim.

Kırk beş dakika sonra, "Bitirmene izin vermek istedim ama aklıktan ölüyorum" dedi.

Küçük çiçeklerden birini vurgulamak için beyaz boya kullanıyorum, sonra fırçayı yere bırakıyorum. "Sorun değil. Burada aşırı eleştirel davranıyorum."

"Bir şeyler hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, yanımdaki tabureye çökerek.

Fırçamı su dolu bardağın içinde durularken gözlerimin arkasına yaşlar süzülüyor. "Hayır. Düşüncelerimi kelimelere dökmek şöyle dursun, anlamlandıramıyorum bile."

"Tamam," diyor, sesi yumuşak. "Fikrini değiştirirsen, seni dinlemek için her zaman burada olduğumu biliyorsun. Gece ya da gündüz."

"Gecenin bir yarısı bile mi?" Yarım bir kahkaha ile soruyorum.

"O zaman bile." Ayağa kalkıyor ve fırça kabını kapıp temizlememe yardım ediyor, sonra da sabah rötuş yapmak üzere saksıyı bir kenara koyuyor.

"Pizzayı çoktan sipariş ettim." Kolunu benimkine doladı. "Sokağın aşağısına yürüyüp alabileceğimizi düşünmüştüm."

Ağır bir i çekişle başımı kız kardeşimin omzuna yaslıyorum. "Sadece şarap da alırsak."

Gölerek kolumu okşadı. "şarap her zaman bir zorunluluktur."

"BİR ISIRIK DAHA YİYEMEYECEĞİM" diye inleyerek ısırdığım küçük ekmek parçasını yere atıyorum.

"Ben de tıka basa doydum." Via karnını ovuşturuyor. "Yine de iyiydi."

"Gerçekten öyleydi." Sırtımı koltuğuna yaslayıp bacaklarımı önümdeki havalı yatağa uzatıyorum. Böyle bir şeyi olduğunu bilmiyordum ama anlaşılan şehre geldiğimde Derrick'le kalmamın işe yaramayacağından endişelenerek sipariş etmiş.

Matthew McConaughey ekranda, Kate Hudson'ın karakterine motosiklet sürmeyi öğretiyor. How to Lose a Guy in 10 Days'i itiraf etmek istemediğim kadar çok izledim ama hiç eskimiyor. 2000'lerin zirve romantik komedisi.

"Burada olmamak Reid'i ne kadar öldürüyor?"

Via gözlerini deviriyor. "Birbirimizden ayrı kalabiliriz."

"Biliyorum." Gülümsememi geri alıyorum. "Ama sana kaç kere mesaj attı?"

Yanındaki havalı yatağın üzerinde duran telefonuna bakıyor. "Um..."

"Kaç kere?" Ben de onun gibi telefonuna uzanıyorum. Telefonu almak için boğuşurken telefon elinden kayıp yere düşüyor.

Birbirimizi itip kakıyoruz ve ben üstünlüğü ele geçirdiğimde, onu uzakta tutup kapıyorum.

"Zafer!" Telefonu havada tutuyorum, sonra kalkıp odanın diğer ucuna koşuyorum ve giderken şifresini giriyorum.

Kilit açıldığında, Reid'le olan mesaj dizisi çoktan açılmıştı. "Ne-ah!" Telefonunu masanın üzerine fırlattım.

ve ellerimi gözlerime vurdum. "Az önce erkek arkadaşının penisini gördüm!"

Tamam, sadece üst kıvrımı görünüyordu. Eşofmanını aşağı çekmiş, karnını ve göğüslerini gösteriyordu.

"Kusacağım." Ellerimi indiriyorum, öğürüyorum.

"Meraklı olursan böyle olur." Via cihazı minderden kaldırır ve onu göğsüne yaslayarak korur.

İnleyerek gözlerimi ovuşturuyorum, sanki bu beni görüntüden kurtarabilirmiş gibi. "Sık fotoğrafı beklemiyordum!"

"Bu bir penis fotoğrafı bile değil," diyor ekranı inceleyerek. "Bu bir... Bilmiyorum, ama bu değil."

"Artık ne kadar geniş olduğunu kesinlikle biliyorum. Vajinan iyi mi?"

Başını geriye atıp tavana doğru inliyor. "Öldür beni şimdi."

Suçlayıcı bir parmakla telefonunu gösteriyorum. "Bir daha asla o şeyin yanına yaklaşmayacağım. Dersimi aldım."

"Bana bir sürü mesaj gönderdi. Cevap vermedim," diyor yumuşak bir sesle ve cihazı masaya indiriyor. "Bu bizim birlikte geçirdiğimiz zaman."

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum ve omuzlarımın gevşemesine izin veriyorum. Bütün akşam telefonunu ısrarla görmezden geldi. Sonra ben gidip bunu mahvetmek zorunda kaldım. Ama kendimi savunmam gerekirse, haksız değildim. Fırtına gibi mesajlaşıyordu. "Benim hatamdı."

"Hadi filmi bitirelim." Bileğimden tutarak beni havalı yatağa doğru çekti.

İsteyerek gidiyorum. Bu küçük dairede sadece iki adım sürüyor.

Film bittiğinde bir başkasına başlıyoruz ama ortasında uyuyakalıyoruz. Ertesi sabah uyandığımda Via yanımda sızmıştı ve sabahın erken ışıkları pencerelerde titreşiyordu.

Derrick'ten bir mesaj ya da cevapsız bir arama bulmayı umarak telefonumu kontrol ediyorum. Ama eğer dün gece eve gittiyse

kesinlikle ulaşmadı.

Kalbim sıkışıyor. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Buradan nereye gideceğimi bilemiyorum. Boşluğa ihtiyacı varsa varlığını ona zorla kabul ettirmek istemiyorum ama terk edilmiş hissetmesini ya da bununla başa çıkamayacağımı düşünmesini de istemiyorum. Her şey çok karışık.

Mesaj dizimizi açıyorum ve gönderdiğim uzun mesajlar dizisini inceliyorum. Hepsi okundu olarak işaretlenmiş, ancak tek bir yanıt bile yok.

Bir tane daha göndereceğim ve sonra duracağım.

Ben: Seni düşünüyorum. Bana ihtiyacın olursa buradayım. Seni seviyorum.

Bir an için parmağımı Gönder düğmesinin üzerinde gezdirerek silip silmemem gerektiğini sorguluyorum.

Ama sonunda gönderiyorum ve telefonumu kapatıyorum, böylece mesajlarımı kontrol etmek zorunda kalmıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Via'nın uyku sersemi sesi soruyor. "Olacak."

Öyle olmalı.

DERRICK

Izzy'den kaçmak için dükkanımın arka ofisindeki kanepede uyumak şimdiye kadar yaptığım en boktan şeylerden biri olabilir. Ama şu anda onun etrafında olamam. Tek bir yanlış yaptığı için değil, kafam tam bir karmaşa içinde olduğu için.

Brooks gitti.

Bir parmak şıklatması gibi. Bir düğmeye basmak gibi. O sadece... artık burada değil.

Onunla ilgili düşüncelerin yanı sıra, zihnim eşimin ani vefatıyla ilgili anılarla da dolup taşıyor. Şimdi anlıyorum ki bu acıyla hiçbir zaman tam olarak başa çıkamamışım. Yapamadım. Bakmam gereken iki küçük çocuğum vardı. Güçlü olmak ve ilerlemek zorundaydım. Bu kadar uzun süre savaş ya da kaç modunda yaşadığımı fark etmek beni ayıltıyor.

Eğer dün gece eve gitseydim, Izzy konuşmak isteyecekti ve şu anda sessizliği arzuluyorum.

Çünkü kafam çok karışık. Kayboldum.

Telefonumu açtığımda Izzy, Maura, Reid ve Layla'nın yanı sıra Brooks'un ölümünü öğrendikleri belli olan birkaç arkadaşından gelen cevapsız aramalar ve mesajlarla dolup taşıyorum.

"Kahretsin," diye inliyorum, gücü tekrar azaltıyorum.

Bu gelecekteki Derrick için bir sorun. Şu anda, bu kaosla başa çıkabilecek kapasitede değilim.

Telefonu kanepenin ucuna fırlatıp inleyerek doğruluyorum.

Yaşlanmak boktan bir şey. Bir gece kanepede otururken birden kendimi doksan yaşında gibi hissediyorum.

Ayakta durmak için acele etmiyorum, sonra kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Sırtım yarım düzine kez döndükten sonra bir esnemeyi bastırıyorum ve mağazanın önüne doğru ilerliyorum. Kahveye ihtiyacım var. Eğer midemin guruldaması bir şey ifade ediyorsa, yemeğe de. Izzy ve ben balinaları izlerken atıştırdığım bir avuç cipsten beri bir şey yiyip yemediğimi hatırlamıyorum. Hay sikeyim. Bu sadece iki gün önce miydi?

Ön pencerelerden güneşin doğuşuna dair en ufak bir ipucu var, bu da muhtemelen sadece üç ya da dört saat uyuduğum anlamına geliyor.

Saatime bir göz attığımda, kafenin çok şükür ki çoktan açılmış olduğunu görüyorum. Ben de o tarafa yöneldim. Sistemime kafein almak şu anda düşünmek istediğim tek şey.

İçeri girdiğimde zil çalıyor, sesi çok neşeli.

"Hey, Derrick. Erken çıkmışsın," diyor Cindy, önlüğünün kayışlarını sıkarak. "Her zamanki gibi mi?"

Eskiden bu kadar erken saatlerde dışarıda olurdum ama Izzy ortaya çıktığından beri günün her saniyesinde onun yanında olmak istiyorum ve bu da rutinimi tamamen değiştirdi.

Ama benim yaşımdaki bir adamın onun gibi biriyle ne işi olur?

Brooks'a ne olduğuna bak. Onunla sonsuza dek mutlu olabileceğimi nasıl düşünebilirim? Onu bir dul olarak bırakmam daha olası.

"Evet." Ellerimi ceplerime sokuyorum, göğsümde sarmal düşüncelerimle birlikte gelen rahatsızlıktan nefes alıyorum. "Belki taze bir çikolatalı kruvasan da."

"Elbette. Birkaç dakika içinde fırından çıkmış olurlar."

Ödemeyi yaptıktan sonra bir tabure çekip bekliyorum ve pencerenin dışındaki kasabanın uyanışını izliyorum.

Eve gidip Izzy ile konuşmalıyım. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Doğru şey. Ama bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Al bakalım, Derrick."

Cindy'nin sesiyle ayağa fırladım ve tezgâha doğru yürüdüm.

"Izzy için matcha ister misin?"

İrkildim ve göğsüm daraldı. Hay sikeyim.

Belli ki Cindy tepkiyi görebiliyordu çünkü yüzü düşüyordu.

"Hayır, bugün değil." Gülümsemeye zorladım.

"Pekala," diyor, yüz ifadesi temkinli olsa da. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

Başım eğik, aceleyle dükkâna geri dönüp kapıyı arkamdan kilitledikten sonra doğruca arka tarafa yöneliyorum. Burayı pek sık kullanmıyorum ama kanepenin yanı sıra burada bir buzdolabı, küçük bir tezgah, lavabo ve mikrodalga fırın var. Bu olanaklar burada saklanmayı nispeten kolaylaştıracak sanırım.

Lanet bir pısırik gibi saklanıyorum. Neden? Çünkü sevdiğim kadınla yüzleşecek cesaretim yok. Onu sevdiğim için ne kadar korktuğumu ama onu çok erken terk ettiğimi söylemeye? Kimse benim çektiğim acıyı çekmemeli, özellikle de o. İki gün önce Maura'nın yüzündeki ıstırap? Ruhunu öldüren ağlamaları? Izzy'ye bunları nasıl yaşatabilirdim?

Kahvemi yudumluyorum, dilimi ve boğazımı haşlamasına aldırmadan, rahatlatması için çaresizce. Ama beni sakinleştirmek yerine kalp atışlarımı hızlandırıyor. Lanet organ kontrolsüzce atıyor ve göğsüm sıkışıyor. Kahretsin. Kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

Sikeyim.

Belki de kalp krizi geçiriyordumdur?

Göğsümdeki gerginlik, tişörtümü tutmama neden olan şiddetli bir ağrıya dönüşüyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Ceplerimi karıştırarak telefonumu arıyorum, sonra onu kanepeye attığımı hatırlıyorum. Sendeleyerek odanın karşısına geçtim ve yastıkların arasından çıkarmak için çabaladım.

Telefonumu neden kapattım?

Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüm ve çalıştırdım.

Sanki bir ömür sonra, canlanıyor. Titreyen parmaklarımla kilidi açmak için şifremi giriyorum, sonra tuşluyorum.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?"

"Ben..." Ciğerlerime oksijen almak için mücadele ediyorum. "Kalp krizi geçiriyorum."

IZZY

VIA bana dumanı tüten bir fincan çay uzattı. "İyi olduğuna söz veremem ama denedim."

Gülerek kupayı avuçlarımdan arasında tutuyorum ve rahatlatıcı sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Her şey yoluna girecek, eminim."

Telefonu çalıyor ve Reid'le çekilmiş bir fotoğrafı çıkıyor. Reddetmesi gerektiğini biliyormuş gibi iç geçiriyor ama bunu yapamadan kolundan tutup onu durduruyorum.

"Aşık çocuğu biraz rahat bırak, Via-Mia. Sensiz geçen koca bir gün, bir golden retriever için muhtemelen bir ömür demektir."

Gözlerini devirerek parmağını ekranın üzerinde kaydırıyor ve cevap veriyor. "Hey, Izzy hala-ne?"

Yüzündeki tüm renk kayboluyor ve beni anında savunmaya geçiriyor. Gözlerinde korku parıldarken kalbim sıkışıyor.

"Hemen geliyoruz," diyor telefonu kulağından çekerek. Bana odaklandığında yüzündeki ifade -üzüntü, endişe ve korku karışımı- midemi bulandırıyor.

Titrek bacaklarımdan üzerinde durarak kolunu tuttum. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Derrick hastanede."

"Ne?" Kalbim durdu ve anında gözyaşları döküldü. "Ne demek hastanede?"

Onu terk etmemeliydim.

Kahretsin, ona biraz zaman tanıyarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum, ama Tanrım, onu terk etmemeliydim. Bu benim hatam.

"Kalp krizi geçirmiş olabilir. Şu anda test yapıyorlar. Reid ve Layla onun yanında."

"Al beni. Beni almalısın," diye yalvarıyorum kız kardeşime.

Üzerimde hâlâ pijamalarım var; yırtık pırtık eşofman altları ve kalçalarımın yarısına kadar sarkan bir sweatshirt, ama umurumda değil. Derrick'e gitmem gerek.

Via üzerine bir sweatshirt geçirir, anahtarlarını ve çantasını alır. "Hadi gidelim. Hadi gidelim."

Dışarı çıktığımızda "Kahretsin, arkana park ettim," diye küfrediyorum.

Ellerim çırpınıyor, bir daire çiziyorum, beynim tüm işlevini yitiriyor.

Kolları etrafımda sabit durmamı sağlıyor. "Sorun yok. Anahtarlarını alacağım. Kiralık arabayı alacağız."

Bir saniye oyalanıyor, hâlâ beni tutuyor, belki de ikinci kattaki verandanın korkuluklarından devrilmediğimden emin olmak için.

Bu yüzden sert ahşap parmaklığı kavrayıp derin bir nefes alıyorum. "İyiyim," diye yalan söylüyorum, acele etmesini istiyorum.

Başını sallayarak içeri giriyor ve çantamla geri döndüğünde dairesini kilitliyor, sonra dönüyor ama merdivenlere yönelmiyor. "Izzy?"

"Ne?" Kollarımı çırparak neredeyse ağlayacaktım. "Gitmemiz gerek!"

"Ayakkabı giymiyorsun."

Çoraplı ayaklarıma bakıyorum ve gözyaşlarım daha hızlı akıyor. "Lanet olsun."

Çabucak kapının kilidini açtı ve ben de içeri daldım. Neyse ki ayakkabıları kapının yanındaydı. Ayaklarımı içeri soktum.

sonra kıcıımı geri çevirip doğruca merdivenlerden aşağı ineceğim.

Hastaneye giden yol sessizdi, tek ses ara sıra çıkardığım cızırtılardı.

Via arabayı acil girişinin yakınına park ediyor ve beni içeri kadar takip ediyor. Sürgülü kapılardan geçtikten sonra Reid'in gönderdiği mesajlar arasında geziniyor.

"Reid bir dakika içinde çıkacaklarını ve geri dönebileceğinizi söyledi."

Keder ve inançsızlıkla başımı salladım. Daha kırk sekiz saat önce tam da bu noktada duruyordum. Daha önce hiçbir yerden buradan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Yerler çok beyaz. Çok parlak. Sandalyeler rahatsız ve bacaklarıma yapışıyor. Ve köşedeki televizyon iğrenç.

Çift kapı açılır ve Reid ile Layla görünür.

Ellerimi eşofmanımın altından geçirerek onlara doğru atılıyorum.

İkisi de endişeli görünüyor, bu da paniğimi daha da arttırıyor. "Seni geri götüreceğim," diyor Layla usulca, bana elini uzatarak.

el.

"Lili nerede?" Etrafta enerjik küçük kızı ararken soruyorum.

"Komşumla birlikte. Bazen bana bakıcılık yapıyor."

Reid doğruca Via'ya yöneliyor ve onu öyle sıkı bir şekilde kucaklıyor ki gitmesine izin vereceğinden emin değilim. Bu tatlı, basit değişim gözlerimin dolmasına neden oluyor. Bu kötü oldu. Onu benimle eve gelmesi için zorlamalıydım. Ona göz kulak olabilirdim. Ben...

Kalbimdeki çatlak çatlıyor. Artık hiçbirinin önemi yok.

"O iyi mi?" Layla'ya soruyorum, korku beni olduğum yere yapııştırıyor. Benim

Midem yuvarlanıyor, o kadar şiddetli çalkalanıyor ki dün gece yediğim pizzanın yere düşmesinden korkuyorum. Neden pizza ve şarabın iyi bir kombinasyon olduğunu düşündüm ki?

"Sonuçları bekliyoruz." Elimi tutarak beni o korkunç çift kapıya doğru yönlendiriyor ve bana verdiği sıcaklıkla rahatlıyorum.

"Onu kaybetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum itirafımı.

"Biliyorum." Koridorun yarısında durakladığında elimi bırakıyor ve yüzüme bakıyor. "Babamla olan ilişkini pek desteklemediğimi biliyorum. Ama belli ki sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Günün sonunda önemli olan da bu."

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Teşekkür ederim." Onu kemik kıran bir kucaklamanın içine çekiyorum. "Arkadaşlığımızı mahvetme fikrinden nefret ediyordum ama..."

"Açıklamana gerek yok. İçeri girin." Panjurlarla örtülü kapalı cam kapıya başıyla işaret ediyor. "Acele etmeyin. Ben bekleme odasında olacağım."

"Tamam."

O uzaklaşırken, adımları muşamba zeminde yankılanıyor, ben kapının dışında donmuş bir şekilde duruyorum, diğer tarafta ne bulabileceğimden korkuyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve dizlerim titriyor ama sonunda derin bir nefes alıp kapıyı kaydırarak açıyorum.

Derrick yatakta yatıyor, uyanık ve tetikte. Onu görmek beni anında rahatlatmıştı. Beklediğimden çok daha iyi görünüyor.

"Hey," diyor, neredeyse utangaç bir şekilde.

Alt dudağım tepki olarak titriyor.

Kollarından birini açıp, "Buraya gel, bebeğim." diyor.

Aceleyle yanına giderken gözyaşlarım galip geliyor. Elimden geldiğince ona sarılıyorum, tanıdık kokusunu açgözlülükle içime çekiyorum, antiseptik kokusunu değiştirmek için çaresizce.

"İyi misin?" Boynuna doğru mırıldandım. "Kalp krizi mi?"

Sırtımı okşuyor, tam tersi olması gerekirken beni rahatlatıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm ama bilmiyorum. Bazı testler yaptılar ve eğer durum böyle olsaydı benim için çok daha fazla endişelenirlerdi gibi görünüyor."

"Ne oldu?" Çekiliyorum ve yatağın yanındaki plastik sandalyeye çöküyorum.

Hastane önlüğünün boynunu sıkıntıyla çekiştiriyor. "Ofisteydim ve göğsümde ağrılar vardı."

Elini tutarak başparmağımla nazik daireler çiziyorum. "Bundan daha fazla detaya ihtiyacım var."

Diğer eliyle de ağır kirli çenesini kaşıyor. "Seni düşünüyordum, aramızdaki yaş farkını ve bunun başıma gelmesini nasıl istemediğimi. Seni bu şekilde yalnız bırakmak istemediğimi. Ve kendimi kaybettim, çünkü sana olan sevgim bencilce. Bir partneri kaybetmenin nasıl bir acı olduğunu biliyorum ve senin için bunu istemiyorum."

Bana tokat atmış gibi geri çekilip elimi onunkinden çekiyorum. "Benden ayrılıyor musun?" Gözyaşlarımın arasından alay ediyorum. "Bana diğer tüm erkeklerden çok daha fazlasını verdin. Benim için çok yaşlı olduğunu mu düşünüyorsun? Flaş haber Derrick, bunu beni kendine aşık etmeden önce düşünenecektin."

"Senden ayrılmıyorum," diye mırıldanıyor. "Tabii istediğin bu değilse. Sadece aklımın nerede olduğunu anlamamı istiyorum. Brooks'un ölümü... geride bıraktığımı sandığım pek çok duyguyu yeniden gündeme getirdi. Düşünce sürecimin mantıksız olduğunu biliyorum. İnsanın kaç yaşında olduğu önemli değil. Trajedi her yaşta yaşanabilir. Bunu herkesten iyi bilmem gerekir. Ama dediğim gibi, mantıklı düşünmüyordum ve bu yüzden buraya geldim."

Bir elimi çenesine bastırıyorum, tüylerinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Açıkça."

Kapı kayarak açılıyor ve ikimiz de odaya giren doktora dönüyoruz.

Derrick'in kolunu sıktım. "Dışarıda olacağım."

"Hayır." Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Kal. Kalmanı istiyorum. Kalmana ihtiyacım var."

Sesindeki çaresizlik beni yumuşatıyor, kalbimdeki acıyı bir sızıya dönüştürüyor. "Pekâlâ. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Doktor yatağın yanına yaklaşırken boğazını temizler. "Bay Crawford, EKG'niz normal çıktı, kalp krizi belirtisi yok."

İçime dolan rahatlama neredeyse sersemlememe neden oluyor.

"Eko ve röntgen iyi çıktı," diye devam ediyor. "Kan tahlilleriniz mükemmel. Endişe edilecek bir şey yok."

"Değilim," diye kekeliyor Derrick. "Kalp krizi değil miydi?"

Başını sallar. "Kalbiniz iyi durumda. Yaşadığınız olayı özetlediğinize göre, stres kaynaklı bir panik atak geçirdiğinizi söylemek yanlış olmaz. Panik ya da anksiyete ataklarına aşına olmayan biri için kalp krizine çok benzeyebilir."

Gözlerime rahatlama gözyaşları doluyor. O iyi.

O iyi.

Artık nefes alabiliyorum.

"Sizi bir saat kadar daha izlemek istiyoruz." Saatine bakar. "Her şey yolunda giderse sizi buradan çıkaracağız. Yaklaşık bir hafta içinde birinci basamak sağlık hizmeti sağlayıcınızla görüşmeyi unutmayın."

"Teşekkürler," diyor Derrick, yanakları pembeleşmiş bir halde. "Bu... rahatlattı. Utanç verici de ama ciddi bir şey olmadığı için memnunum." Ağır bir nefes vererek bacaklarının üzerindeki kalın battaniyeyi kurcalıyor.

Doktor başını sallar. "Utanmanıza gerek yok. Bu tür şeyler düşündüğünüzden daha sık olur. Sakin olmaya çalışın. Bir saat sonra sizi tekrar kontrol edeceğiz."

Başını sallayarak odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Derrick kendini küçümseyen bir kahkaha atarak, "Panik atak geçirdim," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirip alnına doğru itiyorum. "Muhtemelen hepsi bu kadar olduğu için memnunum."

"Benimle yatağa gel," diyor elimi çekiştirerek. "Seni daha yakın istiyorum."

"Derrick-" diye itiraz ediyorum ama başını sertçe sallıyor. "Sana burada ihtiyacım var. Benimle birlikte." Kalbim tekliyor. Ben kimim ki adamın istediğini reddedeyim?

Yanında bana yer açmak için yavaşça yana kayıyor.

Yan yana yattığımızda başımı göğsüne yaslayıp kalbinin düzenli atışını dinliyorum. Sesini her zaman sevmişimdir ama şimdi daha da değerli. Umarım çok uzun bir süre bu kadar düzenli ve güçlü atar.

Derrick şakağıma bir öpücük kondurarak, "Bir dahaki sefere hastaneye gittiğimizde, bunun nedeni benim bebeğimi taşıyor olman olacak," diyor.

Gözlerimi kocaman açtım, doğruldum ve ona bakakaldım. "Benden çocuk sahibi olmak mı istiyorsun?"

Omuz silkiyor ve beni tekrar kendine çekiyor. "Yeniden başlamakten korkuyorum ama ebeveyn olmayı seviyorum ve bunu seninle yapmak bir ayrıcalık olur." Dudaklarını alnımda gezdiriyor. "Sen ne dersin?"

Gülerek parmaklarımı göğsüne vuruyorum. "Bence önce beni karın yapsan iyi olur."

Ağzı bir sırtışıyla yukarı kalkıyor, gözleri kırışıyor. "Tamamdır."

DERRICK

CENAZE EVİ DOLU, ama Parkerville gibi küçük bir kasabada bu şaşırtıcı değil.

Arkadaşımı onurlandırmak için burada olmayı isterken aynı zamanda başka bir yerde olmayı dilemek garip bir duygu.

Izzy ve ben yerimize oturduk, ardından Reid, Via, Layla ve Lili geldi.

Maura günler önce konuşup konuşamayacağımı sordu. Hayır demek istedim ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Çok şey yaşadı.

Izzy bir elini kalçama koyarak çok ihtiyaç duyduğum rahatlığı sağlıyor.

Dün düzenli doktorumu gördüm ve panik atağımı tartıştık. Devam eden bir sorun haline gelirse, anksiyete ilaçları hakkında konuşacağımızı söyledi. Seçeneklere sahip olmak iyi hissettiriyor, ancak bir daha asla olmasaydı çok heyecanlanırdım. Ölüyor olabileceğim korkusu çok korkutucuydu.

Konuşma sırası bana geldiğinde, titrek bacaklarımın üzerinde durup mikrofona doğru ilerliyorum.

Boğazımı temizliyorum, umutsuzca yanımda su getirmeyi akıl etmiş olmayı diliyorum.

"Herkeşe merhaba. Eğer tanışmadıysak, ben Derrick. Brooks ve ben çok eskiden tanışıyoruz." Boğazımı tekrar temizliyorum. Bu düşündüğümünden çok daha zor. Şimdiden saçmalayan bir aptal gibi konuşuyorum. "Brooks'un her zaman çok iyi bir insan olduğunu söylediğimde ciddiym. Herkes onun kadar nazik ya da düşünceli değildir." İrkildim. Öyleydi. Nazik ve düşünceliydi. "Bu konuda pek iyi değilim," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı podyuma vurarak. "Sanırım söylemek istediklerimi yazmalıydım ama içimden geldiği gibi konuşmak istedim, işte buradayız."

İnsan denizinde Izzy'yi arıyorum. Ona odaklanırsam bunu atlatabilirim.

"Brooks neye ihtiyacım olursa olsun her zaman yanımdaydı. Hepimiz ondan nezaket ve ilgi konusunda bir ders alabiliriz. Tanıdığı herkes için elinden gelenin fazlasını yapardı, çünkü o böyle bir adamdı. Karısına ve çocuklarına duyduğu sevgi ölçülemezdi." Yutkunuyorum ve kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim ama umarım ne kadar minnettar olduğumu biliyordur. Maura, Amanda ve Jackson'a şunu bilin: O gitmiş olabilir ama sevgisi sizi asla terk etmeyecek. Her yerinizde ve her zaman da öyle olacak."

Orada duruyorum. Bunu yapmazsam, aptalca bir şey söylemem kaçınılmaz, gerçi söylersem Brooks'un her nerede olursa olsun kıcıyla güleceğinden hiç şüphem yok.

Toplanan kalabalığa başımı sallayarak Izzy'nin yanındaki yerime dönüyorum ve kısa bir süre sonra cenaze töreni sona eriyor ve yakın aile defin alanına doğru yola çıkıyor.

"İyi iş çıkardın," diyor Izzy, bir eli kolumda merdivenlerden inerken.

İçim daralıyor. "Korkunçtu."

Başını iki yana sallar. "Sana söz veriyorum öyle değildi. Kendinden çok fazla şüphe ediyorsun."

Cenazeden sonra yemek ve tatlı için toplum merkezine davet edildik, ancak bu kadar çok insanla çevrili olarak daha fazla zaman geçirmek içimden gelmiyor. Kendimi

Dışarı çıkmadığım için suçluluk duyuyorum ama Maura ve çocukların aileleri onlara destek olacak ve bu hafta öğrendiğim bir şey varsa o da kendime dikkat etmem gerektiğidir. İlkinden bu kadar kısa bir süre sonra bir panik atak daha geçirmeme gerek yok.

Izzy ve ben Reid, Via, Layla ve Lilibet'le vedalaşıyoruz ve otoparktan çıkıp eve doğru ilerlediğimiz anda omuzlarımın hafiflediğini hissediyorum.

"Düşünüyordum da"-Izzy saçlarını aşağı sarkıtıp başını hafifçe sallıyor-"benimle çekim yapar mısın? Eğer uygunsan, seni takipçilerimle tanıştırmak isterim."

Sorusunu düşünürken bir endişe dalgası hissetmeyi bekliyorum. O mutfağa girip Brooks'u yerde yatarken gördüğümünden beri, her istek, her yeni deneyim, sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi endişeyle doluydu. Ama garip bir şekilde, neredeyse başım dönüyor. Çünkü bu muhteşem kadın online varlığının bir parçası olmamı istiyor.

"Seninle film çekeceğim."

Gülümsemesi, kabul etmenin benim için doğru şey olduğundan daha da emin olmamı sağlıyor.

Evde gündelik kıyafetlerimizi giydikten sonra kamerasının ve rahatsız edici parlak daire şeklindeki ışıkların önündeki kanepeye yerleşiyoruz.

"Bunlar gerekli mi?" Gözlerimi siper ederek soruyorum.

"Evet. Yüzünü kapatma." Bir süre fotoğraf makinesinin ayarlarıyla oynadıktan sonra Wonton'u kucağına alarak yanıma oturuyor. Vücudu, her zamanki gibi, neredeyse benimkinin içinde eriyor.

"Herkes merhaba," diye başlıyor el sallayarak. "Sizlerle bir sohbet videosu çekmek için en son oturduğumdan bu yana epey zaman geçti. Gördüğünüz gibi özel bir konuğum var."

Döndü ve bana göz kırptı.

Tam anlamıyla spot ışıklarının altında olduğumu fark ettiğimde midem bulanıyor. "Merhaba, ben Derrick."

Şimdiye kadar, bu video için onun yanında oturacaksam, benim de katılmam gerektiği aklıma gelmemiştir.

Yumuşak kahkahası bana çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlık veriyor, elini elime koyarkenki sıcaklığıyla birlikte.

"Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyorsunuzdur. İşte özeti: Birkaç ay önce Maine'e taşındım. Geçici olması gerekiyordu ama aşık oldum. Buraya. İnsanlarına. Ve bu adama." Bana bakıyor ve gözlerine yansıyan o aşkı görüyorum. "Burada bazı şeyler değişecek. Muhtemelen daha az video yayınlayacağım ve yön değiştireceğim. Herkesin burada kalmak istememesini anlıyorum. Ama hayatım değişiyor ve içeriğimin gerçek olanı yansıtmasını istiyorum. Çünkü bu benim için her zaman böyle oldu. Yenileme, ev dekorasyonu ve hatta bazı iş dekorasyonuna odaklanan içerikler sunacağım. Tasarım için üniversiteye gitmeyi bile düşünüyorum."

Nefesim kesiliyor. Okula gitmeyi düşündüğünden haberim yoktu ama bu fikir karşısında yüzümü kaplayan aptalca gülümsemeye engel olamıyorum. İşte benim kızım. İsteddiği şeyin peşinden gidiyor.

"Sevginiz ve desteğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Birçoğumuz birlikte büyüdü ve umarım her seferinde bir bölüm olmak üzere hayatımızı bu şekilde sürdürmeye devam ederiz. Videolarımı her zaman iki basit kelimeyle bitirmişimdir. Eminim artık onları biliyorsunuzdur. O zamana kadar. Yıllar boyunca pek çok kişi bu cümlenin arkasındaki anlamı sordu ve ben hiç cevap vermedim ama şimdi vermek istiyorum."

Kameraya bir kez daha bakmadan önce bana gülümseyerek bakıyor.

"Benim için o zamana kadar hep gelecekle ilgiliydi. Beni tamamlanmış hissettirecek bir şeyi ya da birini bekledim. İçinde kalmak istediğim yeri, duyguyu bulduğumu anladığım anı. O ana kadarki halimi Derrick'te buldum. O benim için başlangıç, orta ve son."

Eğilip onu öptüğümde kendimi durduramıyorum.

Onun sözleri... siktir. O zamana kadar onun olduğumu bilmek, seni seviyorum demekten bile daha önemli.

Uzun bir an boyunca birbirimize bakıyoruz, sanki geleceğimize bakıyormuşuz gibi. Ama sonunda tekrar kameraya bakıyor.

"Bir dahaki sefere görüşürüz çocuklar."

Ayağa kalkar ve önce kamerayı, sonra da ışıkları kapatır.

Onu takip ediyorum, döndürüyorum ve yanaklarını avuçlarıma içine alıyorum. Her özelliğini inceliyorum. Uzun koyu kirpiklerini. Hafif pembe yanakları. Üst dudağının kıvrımı. Burnunun eğimi.

"O zamana kadar senin miyim?" Başparmağımı yanağına sürtüyorum.

Gülümsemesi yumuşak, gözleri parlıyor. "Sen benim her şeyimsin."

EPILOGUE

SPRING - DERRICK

Karımı, onun için inşa ettiğim çardağın altında, bizim için inşa ettiğim evin gölgesinde ÖPÜYORUM.

Bugün nihayet Izzy'ye karım diyebileceğim.

Bir alkış ve ıslık korosu eşliğinde onu bıraktım.

Tam bir yıl önce, evime girdiğimde onu orada yatarken buldum. Hiç gitmedi ve ben de onu bırakmayı düşünmüyorum.

Aşkımız hızlı bir şekilde gerçekleşti, ama doğru olduğunda, beklemenin ne anlamı var?

Kendime itiraf etmek istemedenden çok önce, sonumuzun tam olarak bu olacağını biliyordum.

Göl arkamızda parıldıyor, batan güneş yüzeyde parıldıyor.

Izzy, sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi, topuklarını tekmeliyor ve ona doğru koşmaya başlıyor.

Arkamızdan gelen toplu soluk seslerine sırtarak takip ediyorum. Çabucak yetişiyorum ve onu kollarıma alıyorum. Elbisesinin eteği bol ve dökümlü, bacaklarını belime dolmasına izin veriyor.

"Elbisenizin ıslanması umurunuzda mı?"

Kollarını boynuma dolayarak başını sallıyor. "Bu sadece bir elbise."

İskelenin etrafında su sadece birkaç metre derinliğinde ama kendimi suya bıraktığımda dibe batıyorum. Onu yukarıda tutuyorum.

Elimden geldiğince, muhtemelen saçlarını kuru ve makyajını taze tutmak isteyeceğini bilerek ve ortaya çıktığımda onu içime alıyorum. Yeşil gözleri, geniş gülümsemesi, yumuşak akıntıyla arkasından akan elbisesi.

Kollarını tekrar boynuma doluyor. "Hepsi deli olduğumuzu mu düşünüyor?"

"Muhtemelen. Ama önemli değil."

Soluk pembe tırnaklarıyla kafa derimi, tüylerimi diken diken edecek şekilde kaşıyor. "Neden?"

"Çünkü"-gülümsüyorum, bugünün her ayrıntısını, güneşin alyansındaki pırlantalar üzerinde nasıl parladığını, gözlerindeki mutluluğu, gelinliğindeki dantelin tam desenini ezberliyorum-"artık karım olduğun için ne kadar mutlu olduğumu hiçbir şey yok edemez."

Dudağını ısıırıyor, gülümsemeye çalışıyor ama çabası nafile. "Sen benim kocamsın."

Konuklarımız resepsiyon çadırına geçerken biz de bir süre suyun içinde kalıp her şeyi içimize çekiyoruz, sadece ikimiz.

Herkes gittiğinde, sudan el ele çıkıyoruz.

"Sırada ne var?" Onu göğsümde döndürerek soruyorum.

"Her neyse," diyor bana bakarak, "birlikte birlikte çözeceğiz." "O zamana kadar mı?"

"Evet." Çimlerin üzerinde parmak uçlarında duruyor, kollarını omuzlarıma doluyor. "O zamana kadar."

EPILOGUE #2

IZZY

Derrick yerde yan yatmış, kızımıza bakıyordu. Yemin ederim gözümü kırptım ve o yeni doğmuş bir bebekten Bebeğin üzerinde.

Dokuz aylık Eleanor sevimli bebek konuşmasıyla mırıldanıyor ve Derrick gülümsüyor.

"Öyle mi, bebeğim? Sonra ne oldu?"

Biraz daha gevezelik ediyor, karnının üzerine yuvarlanıyor ve iki dişini göstererek ona salya dolu bir gülümseme veriyor. Adam elini kızın yumuşak siyah saçlarında gezdiriyor. Çok fazla değil ama gittikçe uzuyor.

Bu adamı daha önce de sevdiğimi sanıyordum ama kızımızla olan ilişkisine tanık olmak bambaşka bir boyuta taşıdı.

Eleanor kıkırdıyor ve tombul eliyle uzanıp onun burnunu tutuyor.

Derrick onun elini tutuyor ve ipeksi tenine bir öpücük konduruyor.

Bugünlerde zamanımızın çoğunu çocuk odasında geçiriyoruz. Evdeki en sevdiğimiz oda haline geldi. Hamile olduğumu öğrendiğimizde, alanın tüm ayrıntılarını planlamak için hemen çalışmaya başladık. Her santim özelleştirildi, bazı detaylar onun, bazıları benim. Ben doğuma girdiğimde o hala burada son rötuşlar üzerinde çalışıyordu.

"Ellie" - burnuna dokunuyor - "bir erkek ya da kız kardeş ister misin?"

Bana göz kırparak bakıyor.

Bu kadar erken bir zamanda başka bir çocuk sahibi olmayı planlamamıştık ama şimdiden iki numaralı bebeğe sekiz haftalık hamileyim.

Bu kadar şaşırmamalıydım.

Kocam çok ateşli ve ondan uzak durmakta zorlanıyorum.

Hayatım birkaç yıl öncesinden çok farklı görünüyor, ama hiçbir şeyi değiştirmedim. Her zaman aradığım şeyi ve kişiyi buldum.

Neyse ki, takipçilerimin çoğu içeriğimdeki ve hayatımdaki değişime rağmen yanımda kaldı. Bu kadar çok kişinin beni sadece yayınladığım videolar için değil, ben olduğum için sevdiğini bilmek inanılmaz.

İlk hamileliğimi açıkladığımda Lux bir hediye bile göndermişti.

Hayat bazen gizemli şekillerde işleyebilir. İptal edildiğimde hayatımın bittiğinden emindim ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Kesinlikle aynı değiller ama o an gerçekten her şeyin başlangıcıydı.

ACKNOWLEDGMENTS

Pek çoğunuz bu kitabı talep ettiniz ve Derrick ile Izzy'ye benim gibi aşık olmanız ve onların mutlu sonlarını görmek istemeniz beni çok mutlu etti. Muhtemelen 11:11'in ortalarında birlikte olacaklarını biliyordum, bu yüzden evet, 11:11'in sonsözünde Izzy'nin kocası hakkında bıraktığım ipucu Derrick'ti.

Emily, arkadaşlığımızı ve sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu her zaman dile getirmem gerektiğini hissediyorum. Senin gibi bir en iyi arkadaşına sahip olduğum için minnettar olmadığım bir gün bile geçmiyor. Bu kitap için bir değil, iki inanılmaz kapak yarattığın için bir kez daha teşekkür ederim. Zor olduğunu biliyorum ama sonunda başardık ve ikisi de *şefin öpücüğü*.

Melanie Yu, benimle oturup bu kitabın konusunun üzerinden geçmek için ayırdığınız zaman için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Oturup konuşabilmek benim için inanılmaz değerliydi. Her kitabımın bir şekilde parçası olmanız benim için ayrılmaz bir unsur haline geldi.

Beth, muhtemelen şu anda için için yiyordur çünkü bunu senin düzenlemen için zamanında hazırlayamadım ve virgül kullanmanın doğru yolunu kesinlikle bilmiyorum. Melanie'nin beni size göndermesine çok sevindim ve düzenlemelerinize ve katkılarınıza çok değer veriyorum. Kitaplarımı kendilerinin en iyi versiyonları haline getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, değerli görüşleriniz ve bana olan inancınız için Valentine'a teşekkür ederim. Bunun anlamı tahmin edebileceğinizden çok daha büyük.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, Valentine PR ekibine ve yaptığınız tüm sonsuz çalışmalara teşekkür ederim

perde arkasında. Sizler her şeyin devam etmesini sağlıyorsunuz ve size söz veriyorum her zaman takdir ediliyorsunuz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.